

RECULL DE PREMSA CAP DE SETMANA

16/03/2015

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

59

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
14/03/15	LES NEGOCIACIONS DELS PARTITS SOBRE EL SISTEMA ELECTORAL CONTINUEN ENCALLADES / DIARI DE GIRONA	7	1
15/03/15	Àngel Ros, Alcalde de Lleida: "CAMPS NO HA SABUT CONTROLAR NI MESURAR LA SEVA AMBICIÓ" / EL PUNT AVUI	8	2
16/03/15	EL PLEBISCIT DE L'ALCALDER OS / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	10	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
14/03/15	ENTREVISTA A JEFF JARVIS, PERIODISTA: "LOS MEDIOS DE COMUNICACIÓN DEBEN ESPECIALIZARSE" / CINCO DIAS	12	1
14/03/15	LA FISCALÍA SUECA ACCEDE A INTERROGAR A ASSANGE EN LONDRES / LA RAZON	13	1
14/03/15	FABRA I RTVE S'ENCALLEN PEL PREU DE LES DESCONNEXIONS / EL PUNT AVUI	14	1
14/03/15	MEDIAPRO RECLAMA A PRISA 153 MILLONES POR LA 'GUERRA DEL FÚTBOL' / EXPANSION	15	1
14/03/15	LA FISCALÍA SUECA DESBLOQUEA EL CASO ASSANGE AL ACCEDER A INTERROGARLE EN LONDRES / DIARI DE TARRAGONA	16	1
14/03/15	PER AMPLIAR LA DESCONNEXIÓ AL PAÍS VALENCIÀ TVE VOL 10 MILIONS / ARA	17	1
15/03/15	EL FOTÓGRAFO DE LOS CINCO MILLONES DE DISPAROS / ABC (XL SEMANAL)	18	1
15/03/15	EL 'PRIME TIME' D'ESPANYA AQUÍ NO HI HA QUI DORMI / EL PERIODICO CAT(ED.CAT) MES PERIODICO	19	2
15/03/15	EL PERIODISTA ANTONI BATISTA RECONSTRUEIX L'INTENT DEL POLÍTIC CATALÀ JORDI CONILL D'ACABAR AMB EL DICTADOR L'AGOST DEL 1962 / ARA	21	2
15/03/15	«I TANT QUE ETS UN OSTATGE». Marc Marginedas, EL RELAT D'un sEgREst DE 179 DiEs quE fins Avui no Es poDiA ExpLicAR / EL PERIODICO CAT(ED.CAT) MES PERIODICO	23	4
15/03/15	JAVIER ESPINOSA, PRISIONERO NÚMERO 43 DEL IS EL REPORTERO DE 'EL MUNDO' RELATA SUS 194 DÍAS DE CAUTIVERIO EN MANOS DE LOS RADICALES DEL ESTADO ISLÁMICO UN AÑO DESPUÉS DE SU LIBERACIÓN / EL MUNDO (CRONICA)	27	5

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
15/03/15	AL MAL NETFLIX, BONA CARA / ARA	32	1
15/03/15	PÒDIUM UNIONISTA / EL PUNT AVUI	33	2
15/03/15	L'ARA pren el pols a Barcelona amb un nou suplement els dissabtes / ARA	35	1
15/03/15	«HEMOS ENCONTRADO UN EQUILIBRIO ENTRE LA EDICIÓN IMPRESA Y LA DIGITAL» / ABC (EMPRESA)	36	2
15/03/15	LA COMODITAT DEL PERIODISME SEDENTARI / EL PUNT AVUI (PRESENCIA)	38	1
15/03/15	GRANDEZA Y MISERIAS DEL PERIODISMO / EL MUNDO (CRONICA)	39	1
15/03/15	LA PEDRERA ACOGE LA OBRA POLIFACÉTICA DEL FOTÓGRAFO Y PUBLICISTA LEOPOLDO POMÉS / LA RAZON (ED. CATALUNYA)	40	1
15/03/15	QÜESTIÓ DE (MAL) GUST, EL DEFENSOR DEL LECTOR Josep Rovirosa / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	41	1
15/03/15	A LA TRES / EL PUNT AVUI	42	1
15/03/15	HOMENATGE A LA PERIODISTA I ESCRIPTORA TERESA PÀMIES / DIARI DE TARRAGONA	43	1
16/03/15	LA TELEVISIÓN A LA CARTA RECLUTA NUEVOS ESPECTADORES / ABC (EDICION NACIONAL)	44	2
16/03/15	EL TÁNDEM CONQUISTA LAS ONDAS / EL PAIS (ED. NACIONAL)	46	1
16/03/15	PER UN CATALÀ MÉS PROPER / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	47	1
16/03/15	CEIM PONE EN VENTA LOS TÍTULOS DE PRISA, LIBERTAD DIGITAL, VOCENTO Y MEDIASET / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	48	1
16/03/15	LA SENTÈNCIA DE LA "ZORRA REPUGNANTE" / ARA	49	1
16/03/15	ON ÉS EL LÍMIT ÈTIC EN EL FOTOPERIODISME? / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	50	1
16/03/15	EL MITJÀ ÉS EL MASSATGE / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	51	1
16/03/15	LA REVISTA INFANTIL 'PIPIRIP' ASSOLEIX L'OBJECTIU DE FINANÇAMENT / ARA	52	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
16/03/15	LA FALTA DE PRIVACIDAD, PRINCIPAL PREOCUPACIÓN EN INTERNET / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	53	1
16/03/15	EL REPORTERO QUE NO QUISO SER TT / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	54	1
16/03/15	PERIODISME DAVANT EL MIRALL per SAÛL Gordillo / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	55	1
16/03/15	GAS NATURAL Y ATRESMEDIA, FUNDACIONES MÁS TRANSPARENTES / CINCO DIAS	56	1
16/03/15	FACEBOOK REDIRIGE PUBLICIDAD DE UNA FUNERARIA A UN ENFERMO DE CÁNCER / ABC (EDICION NACIONAL)	57	1
16/03/15	LOS INTERNAUTAS: "LA PUBLICIDAD EN LA RED ES UN PROBLEMA" / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	58	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Les negociacions dels partits sobre el sistema electoral continuen encallades

BARCELONA | EFE/DdG

■ Els partits segueixen estancats en les seves posicions sobre el sistema electoral de la futura llei catalana als treballs en la ponència del Parlament, un tema fonamental que amb prou feines va ser tractat a la reunió d'ahir, que es va centrar en la redacció dels blocs electorals acordat fa una setmana.

La ponència que elabora la futura llei electoral catalana va començar a redactar el capítol dels blocs electorals, després del consens aconseguit divendres passat, fet pel qual el debat en profunditat del sistema electoral, nucli de la llei, va quedar ajornat.

Amb l'acord de fa una setmana, els partits volen «superar» els blocs electorals, que serien substituïts per un control de la proporcionalitat informativa per tres organismes, la Sindicatura Electoral (junta electoral central catalana), el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) i el Col·legi de Perio-

distes (a través del Consell de la Informació de Catalunya), seguint a més els principis de «veracitat» i «pluralitat», segons van explicar fonts parlamentàries.

D'aquesta manera, els partits van dedicar gairebé tota la reunió al redactat dels blocs electorals, i només van tractar el dels sistemes electorals durant deu minuts.

El fet que les negociacions sobre el sistema electoral s'hagin posposat, ja que ahir els partits només es van reafirmar en les seves propostes, impossibilita que el debat a la totalitat de la llei es faci abans de Setmana Santa, tal com estava previst inicialment, i que quedi postergat per a després de les vacances. El sistema electoral és un dels punts que més allunya en aquests moments el PSC de CiU, ERC i ICV-EUIA, ja que els socialistes, encara que reivindiquen proporcionalitat, rebutgen que es modifiqui el nombre de diputats per circumscripcions.

Àngel Ros Alcalde de Lleida

“Camps no ha sabut controlar ni mesurar la seva ambició”

FISCALIA • “No em passa pel cap que pugui ser imputat per aquestes denúncies” **RELLEU** • “Parlat sí, pactat no, i mai acordat quan plegaria”

Joan Tort / David Marín
LLEIDA

L'alcalde de Lleida explica a El Punt Avui com viu la crisi generada per les denúncies de la seva extint d'alcalde i mà dreta durant onze anys, Marta Camps.

On situa l'origen del conflicte?

Un únic origen: la decisió de tornar-me a presentar. A la conferència del Col·legi de Periodistes de l'any passat ho vaig confirmar a preguntes d'un periodista. I l'endemà la Marta Camps se m'encara aquí al despatx i em recrimina que li ho hauria d'haver dit abans i altres coses. Vaja, que em munta un número.

No ho tenien pactat?

Parlat sí, pactat no! Jo vaig dir a la Marta que, quan plegués, la proposaria com a cap de llista, però mai havíem parlat de quan plegaria. Ella es va fer la pel·licula que jo, jugant a política nacional, presentant-me al congrés nacional i després sent diputat ja marxaria de Lleida, i no és així.

I no es podria haver reconduït la situació?

És difícil si a partir d'aquell dia comencen les accions agressives i les deslleialtats. Millor no

parlar-ne perquè ja és història.

Es penedeix de no haver-la destituït abans?

Em penedeixo de no haver-la destituït al juny. És un punt d'inflexió perquè va presentar al registre municipal una reclamació acusant-me de contractació irregular i d'ocultar factures de telèfon. És fals i hi ha un informe del secretari que m'avalua. Les relacions entre un alcalde i un tinent d'alcalde no han de ser amb comunicacions per registre. Aquell dia es va reproduir fa poc i d'una manera molt més exagerada quan em va enviar un requeriment notarial amenaçant-me. Aquí sí que ja no vaig tenir més remei i la vaig destituir.

Per què no abans?

Perquè m'estimo el PSC, fa 35 que hi sóc. Jo sóc dels que he enganxat cartells als carrers. Ella hi va entrar quan ja era diputada. Em va semblar que si la destituïa posava en risc el partit a Lleida. I ho he fet ara perquè no he tingut més remei que fer-ho.

Un altre punt d'inflexió, almenys per a Marta Camps, és una informació que la vincula a la trama Gürtel. La Paeria no li hauria d'haver donat suport?

Crec que ens hauria d'haver donat explicacions. Al grup ens va preocupar que si tenia una vinculació amb una empresa mai

ens ho hagués dit. I no vam dir res pel respecte que tenim a Romero Polo, una excel·lent empresa de Lleida. Ho vam saber per les xarxes socials. No obstant, nosaltres en cap cas vam fer sang ni la vam qüestionar, perquè no hi ha delictes, però ho hauríem d'haver sabut.

I aquesta informació va ser el detonant perquè els regidors demanessin la destitució de Camps com a portaveu?

El detonant van ser les declaracions de Marta Camps als mitjans dient que se sentia poc vinculada al govern i a mi en particular. El punt clau és quan va afirmar que la seva relació amb mi havia passat d'amistosa a laboral. Ho sento, però dins un equip municipal la relació no pot ser laboral. És política, de confiança i amb un compromís polític. Aquestes declaracions posaven en qüestió la cohesió del govern i els regidors em van demanar que la canviés de portaveu del PSC perquè no s'hi sentien representats. Aleshores vaig dir a la Marta que no hi havia una relació de confiança i li vaig aconsellar que orientés la seva vida política cap a un altre lloc, com el Parlament. Em va dir que no i em va amenaçar dient: “No saps on t'has posat.”

Allò que ha denunciat diu que ja ho havia alertat a la Paeria?

I ara cada vegada diu més que

Li vaig dir que no hi havia una relació de confiança i em va amenaçar dient: “No saps on t'has posat”

no creu que sigui delictes el que denuncia. Jo quan la vaig destituir no sabia que al desembre, mentre el partit li ofería un altre càrrec polític, ho havia denunciat a la fiscalia. És la prova de la deslleialtat.

He mirat amb lupa el cas Larida per la por als accidents, perquè vaig viure el de la discoteca Alcalá”

I l'ha sorprès?

És clar. Mai m'ho hauria pensat. L'ambició en aquest cas no ha estat controlada ni mesurada en el temps, que jugava a favor seu i era obvi que em rellevaria perquè tenia el meu su-

A la recerca del quart mandat

Àngel Ros i Domingo (Lleida, 1952), alcalde de Lleida des del 2004 en substitució d'Antoni Siurana, ha vist com la seva carrera electoral cap a un quart mandat com a paer en cap de Lleida topava amb una crisi inesperada. La seva primera tinent d'alcalde, Marta Camps, el denuncia per irregularitats a la fiscalia i a antifrau. Ell la destitueix i comença un enfrontament i un intercanvi d'acusacions que sembla que anirà per llarg. Ros sap que el paisatge electoral es fragmenta, que han sorgit més opositors i que és molt difícil una tercera majoria absoluta consecutiva. Però l'empipa més Camps que tota l'oposició junta.

■ ORIOL DURAN

Però al final se'ls rebaixa el deute en uns recursos que abans se'ls havia denegat?

Van insistir, van aportar proves i després ens ho vam mirar ben mirat i, efectivament, vam acordar que hi havia un espai de 2.000 metres quadrats que no havien pogut usar i els hi vam restar.

Va ser una decisió política?

Jo tenia interès que obrissin perquè no volia 7.000 nanos per les carreteres. L'empresa volia rebaixar el cànon i mai els ho havíem acceptat, però al final l'argument que cobràvem 2.000 metres quadrats d'un espai que no podien usar ens va semblar de suficient pes. L'expedient és impecable i me'l sé de memòria. Abans de signar res ens ho vam mirar i remirar amb el secretari per la por que em fan els accidents en discoteques. Vaig treballar cinc anys a l'Ajuntament de Madrid i vaig viure directament el cas de la discoteca Alcala, on va morir molta gent i el

Em va semblar que si la destituïa posava en risc el partit a Lleida, però després no hi he tingut més remei

port, era primera secretària de l'Agrupació, era la que acumulava més poder de la Paeria...

Ha fet públic el sou de 2014. Però, i els dels anys anteriors, que són diferents?

Què més hauré d'explicar? Al final haureu de fer un publibortatge de casa meva. No hi ha res més.

Marta Camps ha demanat que s'investiguin compres a diferents empreses.

Li deuen caure malament cinc empreses perquè la Paeria treballa amb moltes més, però no més vol informació d'aquestes. De delictes segur que no n'hi ha.

I no es fa concurs?

No cal convocar concurs ni de-

manar més ofertes per les quantitats i les xifres que es fan anar. Per 200 o 300 euros no és necessari. I totes aquestes compres estan signades per un tècnic, per la mateixa Marta Camps i per l'interventor. Legalitat total.

I vinculat a això, l'ús de les partides destinades a la compra d'aquests obsequis.

Pressupostem 17.000 euros, però tot el protocol de l'Ajuntament es paga des d'alcaldia. Els 17.000 euros serien els que gastaria només alcaldia. Què fem? Doncs a final d'any el que s'ha gastat a la resta de la Paeria es transfereix a alcaldia i es paga. Sempre s'ha fet igual.

Ja, però aleshores cada any

s'ha d'inflar la partida?

S'ha fet sempre. Ja veureu l'escàndol que hi haurà l'any que passem de 17.000 a 170.000 per ajustar-ho al cost final.

Però s'ajustaria a la realitat.

Sí, ja ho sé. Però ara l'ajust es fa a final d'any i és el mateix. Mai havia passat res, mai s'havia dit res i tampoc res és il·legal. Passa ara perquè la persona que ho sap tot a la Paeria ho fa públic. Ho sap tot i ho signa tot. Aquesta és la part en què l'ètica se'n va no sé on. Sí no, que no ho hagués signat, com va fer amb les famoses dietes de la Xina.

Després d'aquesta polèmica té previst reduir la despesa en protocol?

Estem parlant del 0,1% del

pressupost de l'Ajuntament i tampoc regalem gran cosa. El llibre de Joaquim Ureña val 10 euros i una corbata o un mocador, 45, per exemple. No fem bestieses. Hi ha altres institucions més generoses.

Vostè està tranquil per aquestes denúncies?

No em fa patir i no hi ha cap delictes. El cas de la discoteca Lari-da és claríssim i encara desconec la raó per la qual s'oposava la seva obertura. Per mi era clau, perquè no volia que 7.000 joves anessin per les carreteres per manca d'oci nocturn a la ciutat. A part, si talles l'activitat econòmica a una empresa ja et ben juro que no cobraràs. L'expedient està impecablement tramitat. Cap tracte de favor.

primer tinent d'alcalde va anar a la presó i se li va destruir la vida. Jo l'expedient no el mirava pensant en el que ha passat ara, me'l sé de memòria perquè tot estigués en ordre, legal, ben controlat i amb els permisos urbanístics i d'incendis.

Com espera que acabi tot?

Espero i confio que s'arxivi. I si s'ha d'anar a declarar es declara, però n'espero l'arxivament. Suposo que la senyora Marta Camps anirà traient temes fins a les eleccions i això fa mal. M'espero un reportatge sobre els meus gustos gastronòmics o sobre les flors que m'agraden.

I si l'imputen?

No em passa pel cap que per aquests casos se'm pugui imputar. Pot ser discutible gastar més o menys en protocol, viatges... però res més. ■

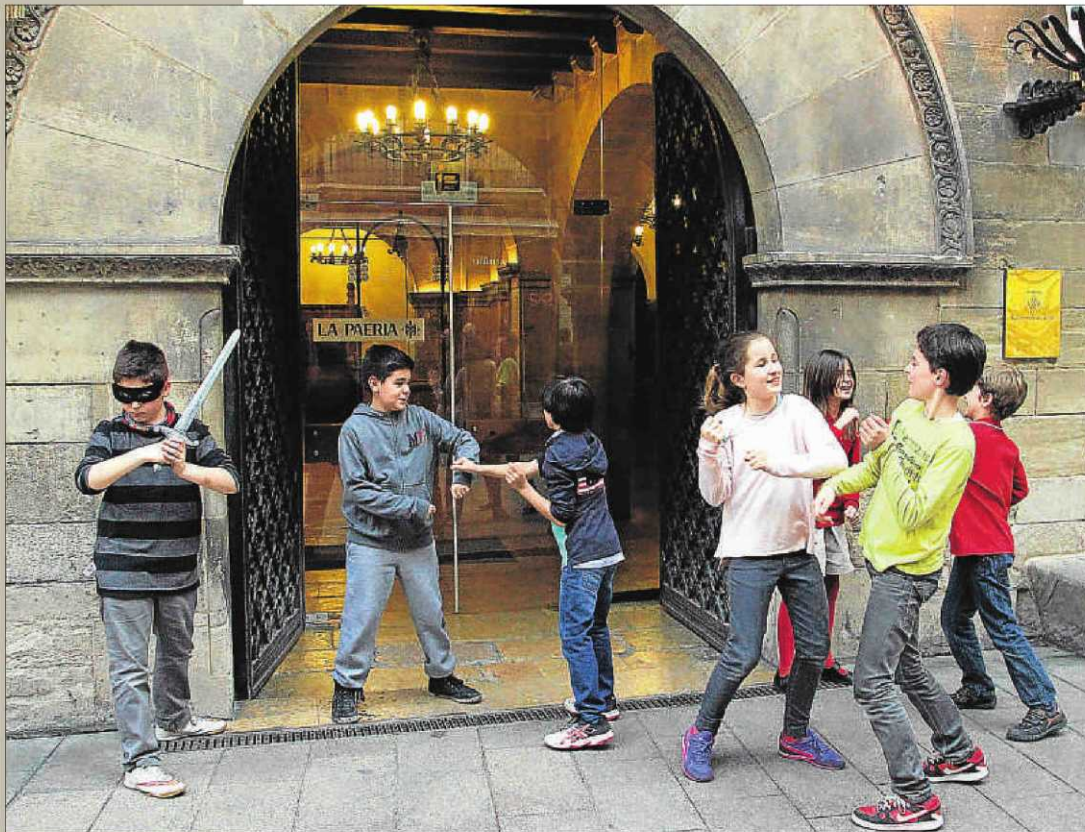

LLEIDA

Amb la majoria absoluta que va obtenir el 2011, el mandat d'Àngel Ros semblava plàcid, fins que va esclatar la rebel·lió de la seva número dos, Marta Camps

El plebiscit de l'alcalde Ros

MERCE GUI

Uns nens es desafien a la porta de la Paeria de Lleida; portes endins, els grans fan el mateix

PAU ECHAUZ
Lleida

La gran pregunta que avui es fa tothom a Lleida és quin serà el preu que pagarà l'alcalde Àngel Ros en les eleccions municipals del maig per la crisi en què està immersa la Paeria arran de la destitució, el 18 de febrer passat, dimecres de Cendra, de la seva primera tinenta d'alcalde i responsable d'Urbanisme, Marta Camps, la qual va contestar amb una sèrie de revelacions i denúncies que han revoltat, a favor i en contra, bona part de la ciutadania.

Tindrà efecte en l'electorat l'ombra de la sospita o, en canvi, amb la presumpció d'innocència i el pes de la imatge pública de l'alcalde n'hi haurà prou per retenir una majoria, absoluta o relativa, per governar?

Aquesta Quaresma és especialment mortificadora políticament i moralment per a un alcalde que no està acostumat a una situació així, a qui li agrada projectar una imatge pública de dinamisme i que no havia vist

mai el seu nom associat a corrupteles, protegit per una opacitat que ha estat trencada per una persona de la seva màxima confiança.

També és la primera vegada que l'allau de crítiques i exigències adquireix més intensitat. L'oposició, CiU i el PP, empatats a sis regidors el 2011, presoners de la majoria absoluta aconseguida per Ros aquell any, no ha po-

ESTRATÈGIA

L'única opció de Ros és resistir, reivindicar-se i ser el més votat el 24-M

gut o no ha volgut fer la seva tasca de control i alternativa. La presència pública de Ros era gairebé omnipotent i les crítiques eren escasses, minoritàries o políticament incorrectes, com el rap que li va dedicar el músic anticapitalista Pablo Hasél.

Tot va canviar quan Marta Camps va llançar la seva denúncia, a la qual va seguir l'escorcoll practicat per Anticorrupció i An-

tifrau a la Paeria. De sobte, la imatge pública del bon alcalde comença a esquarterar-se. Ros reacciona, dóna explicacions i mostres de transparència, però l'oposició no pensa deixar passar una oportunitat tan favorable. El 24-M Lleida viurà unes municipals plebiscitàries en les quals es votarà Ros, sí, o Ros, no. Ocupa el centre de l'escenari, el més important, però també és el blanc de tots els atacs. Tots contra Ros o Ros contra tots.

Durant la conferència de dijous passat al Col·legi de Periodistes, l'alcalde no va ocultar la seva preocupació, però es va mostrar confiat davant la batalla electoral. "Tots tenim una credibilitat, uns més que d'altres, i hi haurà un passiu que entrarà en joc que és el conflicte. Entenc que la suma de la credibilitat i el conflicte decidirà el resultat".

Resistir és l'única opció, resistir i reivindicar-se per obtenir un resultat que li permeti oferir pactes. Ja ha dit que està disposat a parlar amb tots, tot i que no ha dissimulat una certa preferència per entendre's amb CiU, el principal grup de l'oposició,

ÀNGEL ROS

Un paer en cap amb perfil propi

■ Quan el gener del 2004, Àngel Ros va assumir el relleu d'Antoni Siurana, va declarar a *La Vanguardia* que s'havia d'esforçar a "marcar un perfil propi" davant la tasca de substituir el paer en cap que havia liderat la transició. Dit i fet. Ros no ha amagat que amb l'ambició per crear la Lleida 2.0, planejava una *ostpolitik*, una obertura a l'Est agressiva, una incursió en el seu partit que vistos els magres resultats, el va obligar a replegar-se. El 2012 va dir als seus militants: "No hi ha cap ofici en el qual t'amortitzin als vuit anys. No m'amortitzeu, encara, coiii!". Perles d'hemeroteca.

amb el qual ha treballat en alguns projectes.

Mentre que l'actual portaveu de CiU, Josep Ramon Zaballós, ha buscat l'entesa amb Ros, el candidat de CiU a l'alcaldia, Toni Postius, ha estat dels més exigents a l'hora de demanar transparència a l'equip de govern. Va ser dels primers que va demanar, ja fa mesos, que es fessin públiques les dietes de l'alcalde. Postius ha dit no al velat oferiment de pacte expressat per Ros i, en la crisi, ha insistit sobretot en els crèdits contractats per fer front al desorbitat deute de l'EMU -l'Empresa Municipal Urbanística- de mes de 70 milions d'euros que se sumen al deute municipal, que oficialment és d'uns 180 milions sobre un pressupost consolidat de 150 milions.

El Partit Popular ha estat especialment ignorat per Ros, que tot i això, ha obtingut els seus vots en votacions tan polèmiques com la del burca. Els seus retrets versen sobre els impostos -en especial sobre l'IBI que Ros es va veure obligat a congelar- i la feble economia municipal. Els populars presenten una nova candidatura, després de Pilar Arnalot i Inma Manso, la diputada del Parlament Dolors López, que comptarà amb l'actual portaveu, Joan Vilella.

ICV-EUIA i ERC es van quedar sense representació a la Paeria el 2011 i no pensen perdre ni

ACTITUDES

El candidat de CiU, Toni Postius, és dur i ara per ara descarta pactar amb el PSC

un minut plantejant-se pactes amb Ros o el PSC perquè van pagar molt car el seu pas pel tripartit municipal entre el 2004 i el 2007.

Eduard Bach, el jove candidat dels ecosocialistes, -actiu militant de les plataformes antidesnonaments- i Carles Vega, exregidor d'ERC amb el tripartit, van intentar negociar, sense èxit, una llista conjunta que inclogués més partits i moviments socials. Bach podria integrar a la seva llista militants d'El Comú, mentre ERC negocia amb el Moviment d'Esquerres, amb l'exsenador del PSC Pep Mòdol com a candidat.

L'oposició més frontal a la política municipal d'Àngel Ros la representa la CUP, que presentarà Pau Juvillà al capdavant d'una coalició, La Crida. La CUP i també el col·lectiu d'independents d'esquerra El Comú han donat a conèixer informacions molt crítiques amb Ros, com el cobrament de dietes de La Caixa o les valoracions reclamades per l'empresa concessionària dels radars a la Paeria.

El gran nombre d'opcions polítiques que s'enfrontaran en els comicis del 24-M apareix finalment com una possible carta a jugar pel candidat a la reelecció. O jo, o el diluvi. Algun seguidor socialista ha recordat aquests dies que Antoni Siurana va aconseguir una de les seves majories absolutes després de mesos de polèmica per l'ús de fons de l'empresa de neteja per a la realització d'enquestes electorals. Reaccionarà de la mateixa manera ara l'electorat de Lleida? ●

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Jeff Jarvis

Periodista y gurú de los medios digitales

Profesor universitario y referente de la transformación digital de la prensa, apuesta por los contenidos gratuitos, personalizar las portadas de los periódicos para cada lector e invita a editores y a Google a dialogar

PABLO MONGE

“Los medios de comunicación deben especializarse”

ALFONSO SIMÓN Madrid

El periodista Jeff Jarvis (Washington DC, 1954) recibió el reconocimiento y popularidad en todo el mundo tras el éxito de su libro *Y Google, ¿cómo lo haría?* (editado en 2009). Desde entonces se ha convertido en un referente sobre los negocios digitales y la transformación de la prensa tradicional en la era de internet. El pasado jueves participó, junto a Juan Luis Cebrián, presidente de PRISA, en la Escuela El Talento de *CincoDías*, en un diálogo sobre el futuro de los diarios. Su último libro tiene, precisamente, el desazonador título de *El fin de los medios de comunicación de masas* (Planeta de Libros).

PREGUNTA. ¿Cómo pueden ser rentables los grandes medios en una época de contenidos gratis en internet?

RESPUESTA. Lo bueno de los grandes periódicos es que representan una calidad y una confianza para el lector. La belleza del cometido es poder cambiar el modelo gracias a internet. En el pasado, estas empresas tenían la exclusividad y controlaban la distribución y la fijación de precios. Ahora todo el mundo puede crear noticias online y el precio de la publicidad sigue cayendo. Es el final de un patrón, por lo que hay que repensarlo. Debemos convertir el periodismo en un servicio, detectar las necesidades que un individuo o un colectivo tienen y entonces proporcionarles lo que buscan en nosotros. Si nos enfocamos en eso, podremos conseguir valor para las empresas. Lo que no podemos es publicar cien his-

torias iguales para la misma audiencia, porque eso es lo que hacíamos en papel. Si encontramos valor podremos encontrar nuevos ingresos.

P. Pero esos ingresos difícilmente van a mantener los costes.

R. No creo que se pueda mantener el tamaño de estas empresas, porque ahora tenemos muchos más competidores. Los medios de comunicación deben especializarse. Si buscamos noticias en Google News tendremos 200 iguales. Es un modelo ineficiente.

P. Pero los grandes medios no pueden especializarse.

R. No tiene sentido leer en los grandes medios noticias sobre si un vestido es blanco y dorado o azul negro. ¿Necesita *The New York Times* escribir eso? No es lo que deben hacer. ¿No es mejor que lo enlace a algo bueno ya escrito?

P. Ante eso, entramos en una paradoja: se necesitan más lectores para que la publicidad cubra los costes.

R. Un periódico económico, por ejemplo, debería tener datos de en qué sector trabaja el lector y su puesto de trabajo. Eso aporta valor. No digo que haya que personalizar totalmente el periódico para ese lector, ¿pero cuántas noticias se crean al día? ¿Cada lector lo lee todo? No. Se debería mostrar el contenido que le interese a cada usuario en base a los datos que disponemos de esa persona.

P. ¿Y el lector pagará por ello?

R. En algunos casos puede funcionar un muro de pago, por ejemplo en *Financial Times* o *The Wall Street Journal*. Pero toda esta discusión sobre el pago de las noticias en in-

“Es un error terrible poner una tasa a Google News, porque ataca al corazón de internet. Google no puede pagar por todo el contenido”

“Mi regla es que el medio realice lo que haga bien y el resto lo enlace a noticias de otros. El objetivo es tener un producto digital rentable”

ternet es emocional, porque decimos que la gente nos debe pagar por aprender. Pero si se cobra, se reduce la audiencia y se pierde influencia. Existe otra fórmula, como un club donde ofrecer el contenido que el lector necesita y tal vez entonces pague por eventos, servicios e informes especializados o descuentos en productos. Es una nueva forma de relación.

P. ¿Es suficiente para mantener la calidad de la información? Una buena historia periodística necesita tiempo de trabajo, y por tanto, dinero.

R. Hay que ver dónde somos ineficientes. Mi regla es que el medio realice lo que haga bien y enlace el resto de noticias a otros. También tenemos buenos ejemplos de publicaciones donde cada periodista trabaja primero solo para medios online, tuiteando, escribiendo, *blogueando* o tomando fotos, y luego hay gente que decide qué noticias se pueden llevar al papel. El objetivo es tener un producto digital rentable, aunque luego también podamos encontrar negocio en productos impresos.

P. ¿Qué opina sobre el cierre de Google News en España?

R. Es un error terrible poner una tasa a Google News porque ataca al corazón de internet, que son los enlaces. Poner ese canon es intentar controlar el futuro y el conocimiento y eso es muy peligroso. Google no puede pagar por todo el contenido de la web. Es obvio. Google, Facebook y Twitter deben conversar con las compañías, y los editores en Europa deben reconocer que proteger sus actuales modelos de negocio no es una estrategia para el futuro.

“Los directivos tienen que respetar a los jóvenes”

P. La economía colaborativa, ¿cómo afecta los medios?
R. En muchas formas. Cualquier persona se convierte en testigo de cosas que ocurren y pueden compartirlas rápidamente. Eso es bueno para nosotros. A su vez, los periodistas son más necesarios que nunca para confirmar los datos, y además ponen el valor periodístico, como sucedió por ejemplo, con la información que la gente compartía a través de Twitter en la primavera árabe.

P. Y para el resto de industrias, ¿cómo afecta?
R. Es pronto para saberlo. Hay gente que le llama economía de alquiler. Más personas pueden comenzar nuevos negocios, ya que las plataformas lo hacen posible. Cualquiera puede vender algo por eBay, hacer de chófer con Uber, o alquilar su casa en Airbnb.

P. ¿Y cómo deben transformarse las compañías tradicionales para tener éxito en este entorno?

R. La cuestión es cómo deben convertirse en una plataforma. La gente encontrará usos y un valor que las compañías ni siquiera imaginan. La cuestión es cómo lo consiguen para que sean útiles para la comunidad. Si es una gran empresa deberá reconocer que su negocio va a ser digital, sus relaciones con el cliente también y todas las estructuras tradicionales van a ser demasiado costosas. Hay que buscar las oportunidades que se nos brindan, más que proteger lo que fuiste en el pasado

P. Los directivos, ¿están preparados para el cambio?

R. Los directivos veteranos pueden liderar el cambio pero deben respetar a los jóvenes y reconocer que la juventud tiene una nueva forma de ver el mundo, ya que están más predisuestos a la transformación. Deben reconocer la necesidad absoluta del cambio, tener el coraje de afrontarlo y probablemente aun así van a equivocarse. Innovar significa arriesgarse.

EL ESCÁNDALO DE WIKILEAKS

La Fiscalía sueca accede a interrogar a Assange en Londres

Los delitos sexuales que se le imputan prescriben este verano

Celia Maza

LONDRES- La investigación del caso por presuntos delitos sexuales contra el fundador de WikiLeaks, Julian Assange, dio ayer un giro inesperado después de que la Fiscalía de Suecia –donde está abierto el proceso– aceptara interrogarle en Londres, donde se encuentra refugiado en la Embajada de Ecuador desde 2012 por miedo a ser extraditado a EE UU. La Fiscalía se había negado hasta ahora a ello apelando a que las leyes suecas exigen que el interrogado esté en el país durante la investigación preliminar. Y aun-

que mantiene su opinión de que no es lo ideal, acepta un cambio de postura porque varios de los delitos que se le imputan prescriben en agosto. «El tiempo se acaba y considero que debo aceptar una pérdida de calidad en la investigación y asumir el riesgo de que el interrogatorio no ayude a su avance, ya que no hay otras medidas disponibles mientras Assange no esté en Suecia», señaló ayer en un comunicado la fiscal, Marianne Ny. El Gobierno británico había asegurado hace unos meses a través de su secretario

de Estado de Exteriores, Hugo Swire, que haría «absolutamente todo lo posible» para facilitar que Assange fuera interrogado en la embajada y que le daría una «bienvenida activa» a la fiscal. «Está feliz por la decisión, quiere ser interrogado y limpiar su nombre para que su vida continúe», dijo ayer a «Radio de Suecia» Per E Samuelsson, uno de sus letrados. Lo cierto es que el caso protagonizado por el ex hacker no sólo supone una auténtica maraña legal en la que están implicados varios países, sino que

1.001 días lleva

Assange en la embajada ecuatoriana

La sede diplomática de Ecuador

además está rodeado de polémica sobre la solidez de las denuncias y los motivos de las demandantes.

La historia comienza en 2010, cuando el australiano llama la atención de los activistas que luchan por una mayor libertad de información.

WikiLeaks publica 251.000 cables diplomáticos que hacen temblar los despachos presidenciales a ambos lados del Atlántico. El pirata informático ya había revelado previamente imágenes de ataques aéreos sobre los ciudadanos de Bagdad y su labor estaba siendo alabada en el periodismo internacional. Cuando su fama era mundial, dos mujeres que conoció en unas conferencias en Suecia, coincidieron en que habían sido atacadas sexualmente por él. Sus defensores, sin embargo, aseguran que todo se trata de una conspiración para llevarle a EE UU, donde podría afrontar un juicio militar por la información confidencial difundida. Assange fue detenido en diciembre de 2010 en Londres, donde comenzó un largo proceso judicial que culminó cuando el Supremo británico rechazó su último recurso. Ecuador le concedió entonces asilo político, pero no puede salir de la embajada porque sería inmediatamente detenido.

Alberto Fabra, captat a través d'una càmera durant la roda de premsa per explicar el tancament de Canal 9 ■ ACN

Fabra i RTVE s'encallen pel preu de les desconnexions

■ Consideren la quantitat de deu milions d'euros a l'any que demana la tele pública "excessivament elevada"

ACN
VALÈNCIA

La portaveu de la Generalitat Valenciana, Maria José Català, va explicar que les negociacions amb RTVE per ampliar les desconnexions territorials no avancen des de fa mesos a causa de "l'elevat preu" que demana l'ens. Català va dir que la negociació continua, però que la quantitat anual que demana RTVE, 10 milions, "no està ajustada" a la seva voluntat i és "excessivament elevada per al moment que estem vivint".

La consellera portaveu hi va afegir que, a més del preu, el govern de Fabra volia que hi hagués una major presència del sector audiovisual valencià en aquestes desconnexions. "Tampoc ho veiem reflectit i ho continuem sol·licitant", va dir Català, que també va remarcar que les

negociacions no estan tancades.

El president de la Generalitat Valenciana, Alberto Fabra, va anunciar l'abril del 2014 que RTVE ampliaria la seva programació al País Valencià amb una desconnexió de dues hores en valencià a través de La 2. Posteriorment, l'ens públic a través d'un comunicat va indicar que tant el govern valencià com RTVE ultimaven la signatura d'un conveni que permetria una nova desconnexió diària de 19 a 21 h per promoure continguts en valencià. RTVE informava que es posarien en marxa dos blocs de programes en aquesta franja horària: un magazín, amb continguts com ara sanitat, consum, educació, cultura i turisme, i una ficció que se centraria en els costums així com en la rica paisatgística del territori. ■

Mediapro reclama a Prisa 153 millones por la 'guerra del fútbol'

J. Montalvo, Madrid

El enfrentamiento judicial entre Mediapro y el grupo Prisa por los derechos para televisión de los clubes de fútbol no parece tener fin. La productora catalana demandará a Prisa ante el Juzgado Mercantil el pago de 153 millones de euros, en concepto de daños y perjuicios, por "los impagos de contratos televisivos" que, según la compañía, terminaron por forzar su solicitud de concurso de acreedores en 2010.

El Tribunal Supremo estimó el pasado mes el recurso de casación de Mediapro contra la sentencia de la Audiencia Provincial de Madrid que condenaba al grupo audiovisual a indemnizar con 105 millones de euros a Canal +, propiedad del grupo Prisa, por incumplir los contratos firmados en junio de 2006 para repartirse los derechos de fútbol en televisión.

En su decisión, el Supremo consideraba "nulo de pleno derecho" el pacto contractual entre las empresas, por lo que no cabía su incumplimiento.

En una primera sentencia, el juzgado 36 de Madrid falló a favor de Prisa, condenando a Mediapro al pago de más de 100 millones de euros. La amenaza de impagos por parte de Prisa así como su petición de ejecución provisional de la sentencia provocó el concurso de acreedores de Mediapro en junio de 2010.

Tras la sentencia del Supremo, Mediapro sólo deberá abonar 32 millones de euros, que resulta de las liquidaciones entre Prisa y Mediapro por la temporada 2006-2007.

En la demanda por daños y perjuicios que presenta ahora Mediapro, asesorada por Garrigues, los peritos han calculado en 17 millones de euros el daño provocado por los impagos, entre el coste de los trámites del concurso de acreedores, la necesidad de financiación extraordinaria que provocó a la compañía y la imposibilidad de llevar a cabo la consolidación fiscal.

Lucro cesante

Además, Mediapro reclama otros 136 millones en concepto de lucro cesante desde la entrada en concurso hasta ahora. Entre los perjuicios denunciados está el encarecimiento provocado en los derechos del fútbol por los contratos anulados, la pérdida de rentabilidad derivada de la

Jaume Roures, socio de Mediapro.

El Supremo dio la razón al grupo audiovisual en la pugna por los derechos de TV

entrada en concurso, la imposibilidad de acceder a las subvenciones para la producción de cine y el retraso en la fusión de La Sexta, participada por Mediapro, con Atresmedia.

Paralelamente a este proceso, Mediapro tiene previsto pedir la ejecución del aval de 50 millones que Audiovisual Sport (entonces filial de Sogecable y, por tanto, de Prisa) tuvo que depositar en los juzgados para que se aplicaran las medidas cautelares que solicitó en 2007. Éstas forzaban a Mediapro a dejar de explotar los derechos televisivos que tenía firmados con varios clubes de fútbol.

Una larga batalla judicial

- Un juzgado de Madrid condenó a Mediapro en 2010 a indemnizar a Prisa con 105 millones por incumplir contratos, condena ratificada en 2012 por la Audiencia.
- Mediapro solicitó concurso voluntario al no poder hacer frente a los impagos de los contratos de fútbol.
- El Tribunal Supremo admitió el pasado mes el recurso de Mediapro contra la sentencia.
- Mediapro reclama a Prisa 153 millones por daños y perjuicios derivados del proceso.

REINO UNIDO ■ DESDE 2012 EN LA EMBAJADA DE ECUADOR

La Fiscalía sueca desbloquea el caso Assange al acceder a interrogarle en Londres

■ La investigación del caso abierto en Suecia por presuntos delitos sexuales contra el fundador de WikiLeaks, Julian Assange, dio un giro al acceder la Fiscalía a interrogar en Londres al periodista australiano, refugiado en la Embajada de Ecuador desde 2012 por miedo a ser extraditado a EEUU. La Fiscalía se había negado hasta ahora a ello apelando a que las leyes suecas exigen que el interrogado esté en el país durante la investigación preliminar. Ahora acepta un cambio de postura porque varios de esos delitos prescriben en agosto de este año.

La intención de la fiscal es mandar «en breve» una solicitud de ayuda jurídica al Reino Unido, así como otra a Ecuador, para que el interrogatorio y unas pruebas de ADN se realicen en su embajada.

El Gobierno británico había asegurado hace unos meses a través de su secretario de Estado de Asuntos Exteriores, Hugo Swire, que haría «absolutamente todo lo posible» para facilitar que Assange fuera interrogado en la embajada y que le daría una «bienvenida activa» a la fiscal.

«Está feliz por la decisión, quiere ser interrogado y limpiar su nombre para que su vida continúe», dijo a Radio de Suecia uno de sus letrados. La defensa de Assange inició el verano pasado una nueva ofensiva en los tribunales suecos para pedir que se levantase la orden de prisión preventiva contra él dictada en 2010.

Julian Assange, alma máter de WikiLeaks. FOTO: EFE

Assange es buscado por cuatro supuestos delitos contra dos mujeres cuando estaba en Suecia en agosto de 2010, pero no ha sido acusado formalmente con cargos. El proceso ha estado rodeado de polémica sobre la solidez de las denuncias, filtraciones, sustituciones de fiscales y una reapertura del caso que había sido reducido a un delito menor.

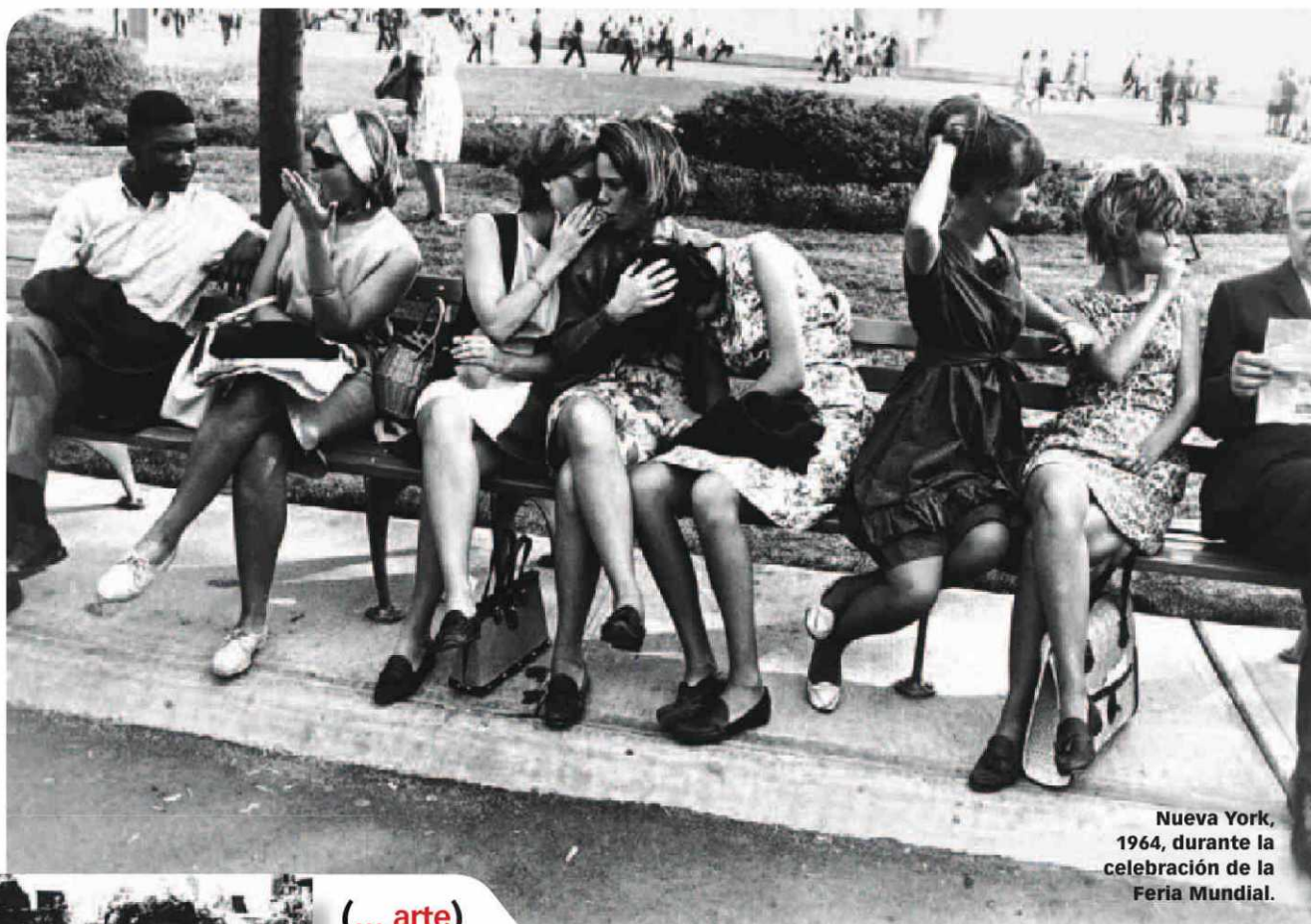
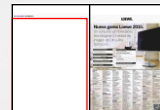
Assange fue detenido en Londres en diciembre de 2010 y entonces comenzó un largo proceso judicial que culminó cuando el Supremo rechazó su último recurso. Ecuador le concedió entonces asilo político para evitar que fuera enviado a Estados Unidos, donde podría afrontar un juicio militar por la información confidencial difundida en WikiLeaks.

Per ampliar la desconexió al País Valencià TVE vol 10 milions

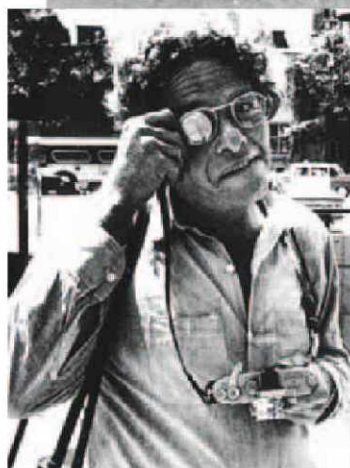
El País Valencià seguirà sense més desconexió territorial de TVE. L'abril de l'any passat es va arribar a un principi d'acord perquè la cadena estatal suplís el tancament de Canal 9 amb més programació local, però les negociacions s'han estancat perquè la Generalitat Valenciana

no vol pagar els 10 milions que li ha presupostat l'ens. A més, María José Català, portaveu del Consell, lamenta que la cadena pública no es comprometi per aquest preu a oferir llocs de treball per al sector audiovisual valencià, una de les funcions de les televisions autonòmiques.

Nueva York,
1964, durante la
celebración de la
Feria Mundial.

GARRY WINOGRAND

EL ARTISTA DETRÁS DE LA CÁMARA.

Garry Winogrand nació en Nueva York en 1928. Además de fotografía, estudió pintura. Luego se convirtió en reconocido profesor de fotografía en Austin y Chicago. Murió de cáncer en 1984.

(... arte)

El fotógrafo de los cinco millones de disparos

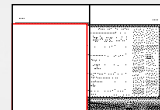
UNA EXPOSICIÓN HOMENAJEA AL PROLÍFICO GARRY WINOGRAND.

No le gustaba que lo definiesen como fotógrafo callejero, pero nadie ha fotografiado más y mejor en las calles que Garry Winogrand. Se calcula que hizo 5.850.000 fotos en su vida, es decir, 445 fotos al día durante sus 36 años de vida profesional. Murió con solo 56. Dejó miles de carretes por revelar. Winogrand caminaba despacio por la calle, observando cada detalle, y disparaba a todo lo que consideraba interesante. Lo hacía con una lente de 28 mm, lo que significa que tenía que hacerlo cerca de los sujetos fotografiados y, sin embargo, ninguno parece intimidado por

su presencia. Nunca disparaba sin mirar, disimulando o disparando desde la cintura. Enfocaba, y lo hacía con tal precisión que tampoco recortaba al imprimir. Lo que se ve es lo que había. Winogrand tampoco revelaba después de disparar. Esperaba un año... o dos. Hasta que, según él, dejaba de recordar haber tomado esas fotos. Eso

Tardaba un año o dos en revelar sus fotos. Así, decía, era más crítico

le permitía, decía, aproximarse a las hojas de contacto más críticamente y reconocer las que realmente merecían la pena. Su frases más conocida es: «Cada foto es una batalla entre la forma y el contenido, y una gran foto es la que está al borde del fracaso». Doscientas de esas fotos pueden verse ahora en la Fundación Mapfre de Madrid hasta el 3 de mayo. Pero quizá la frase que más define a Winogrand la recuerda un amigo que veía cómo fotografiaba a destajo y bromeó mientras cambiaba el carrete: «¿No temes perderte una foto?». «No –respondió Winogrand–, no hay fotos si yo no miro». ■ **L.G.**

EL 'PRIME TIME' D'ESpanyA

Aquí no hi ha qui dormi

A l'hora que Europa se'n va al llit, a Espanya s'arriba al màxim consum de tele. La proposta d'avançar el 'minut d'or' s'encalla: les privades no ho faran.

PER JUAN FERNÁNDEZ

Si el comandament a distància dels nostres televisors portés un botó que permetés connectar-nos amb els programes de màxima audiència de la resta d'Europa, directament es tornaria boig: la majoria d'aquests espais s'emeten quan les nostres televisions encara estan apagades o acaben d'iniciar la jornada de consum televisiu nocturn. Però si provéssim aquest exercici al revés, la reacció dels nostres veïns encara seria més desconcertant.

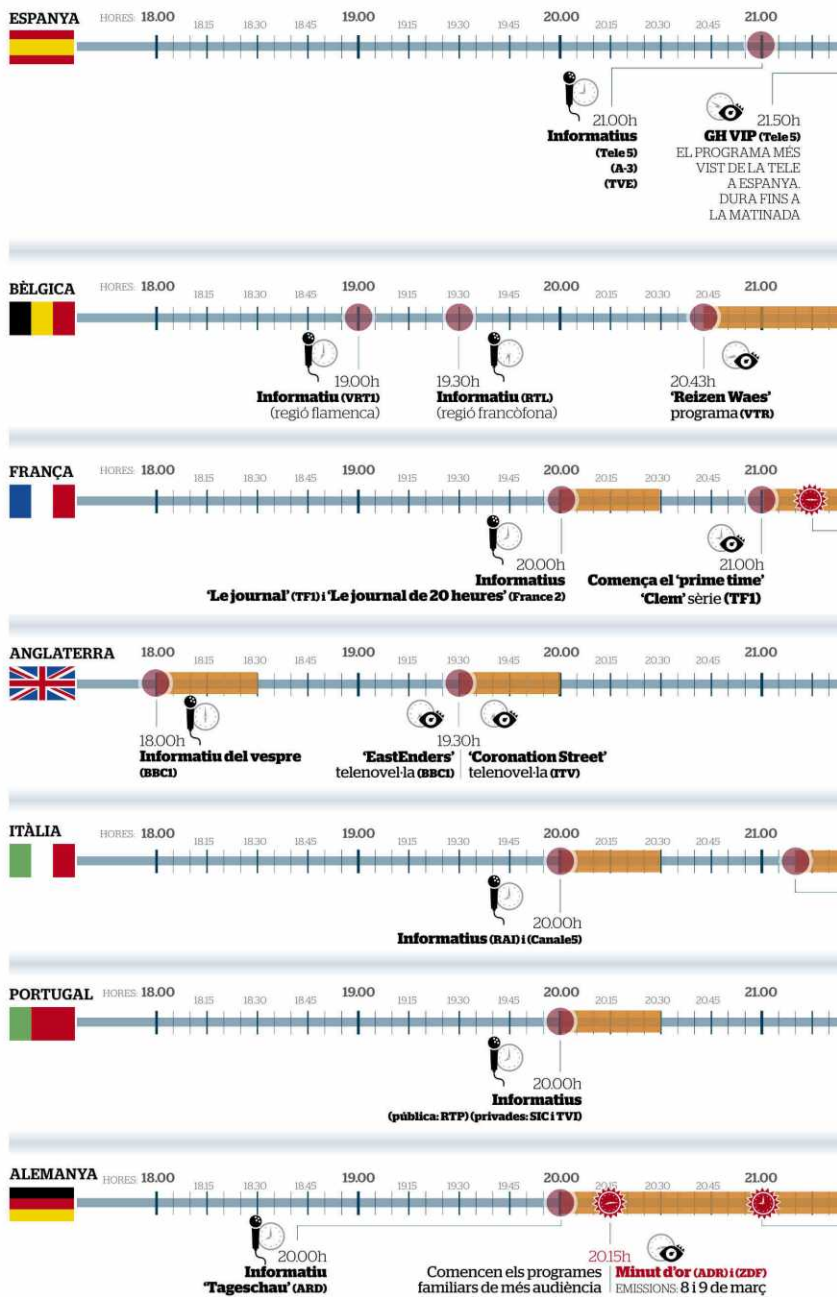
Tasca difícil fer-li entendre a un francès, un anglès o un alemany, o fins i tot a un italià o un portuguès, que el minut d'or (instant de màxim consum) de la televisió a Espanya dijous passat va tenir lloc a les 23.11 h, moment en què hi havia 5,6 milions de telespectadors veient *GH VIP* (Telecinco). Més complicat serà explicar-los què fan 14,6 milions d'espanyols veient cada nit la tele a les dotze de la nit (segons els càlculs de la consultora d'anàlisi d'audiències Barlovento referits

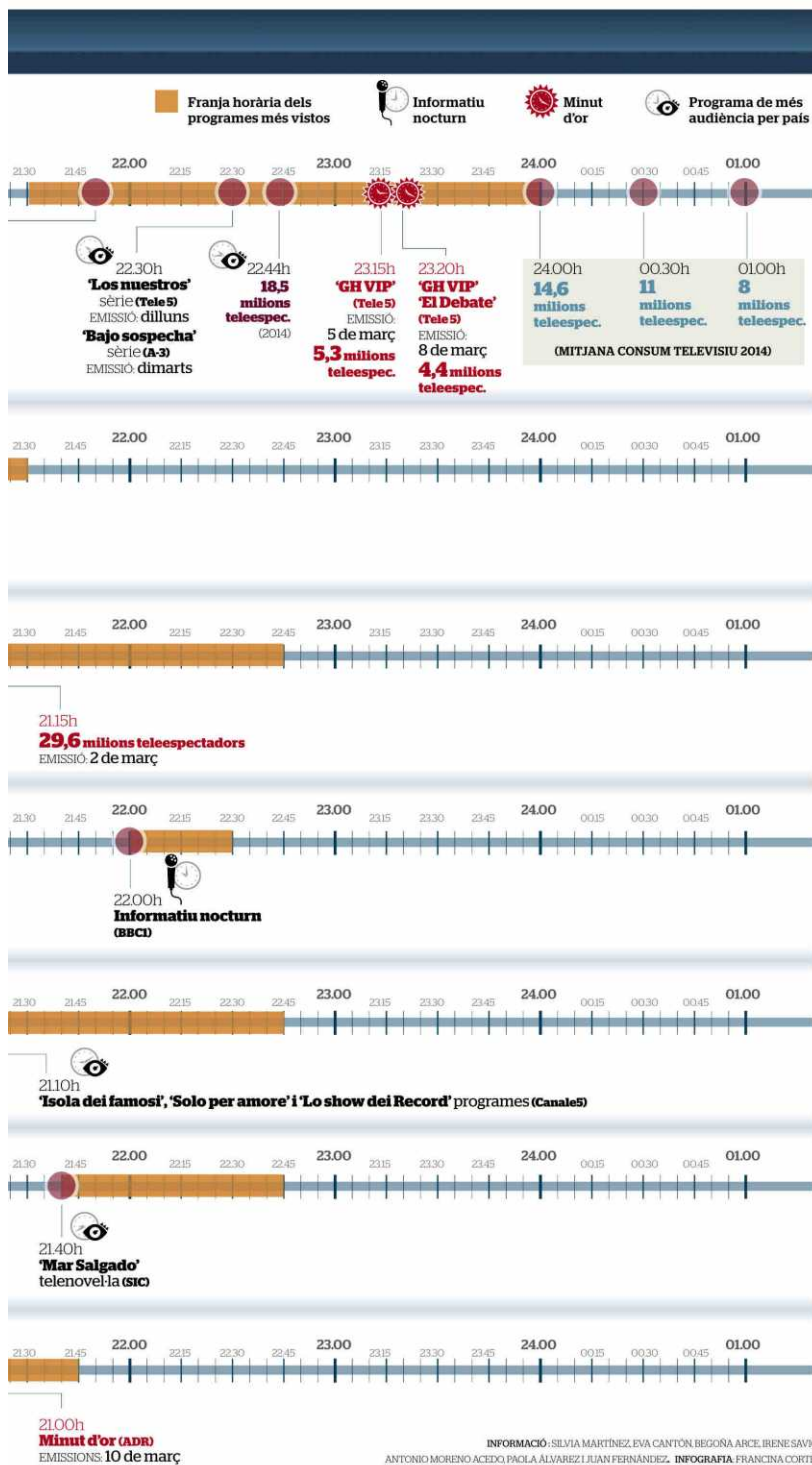
al 2014), i quin pla de vida tenen els 8 milions de ciutadans que segueixen enganxats a les seves pantalles després de la una de la matinada.

Espanya és, amb diferència, el país amb el prime time (horari de màxima audiència) més noctàmbul d'Europa. La dada és extensible als Estats Units, on a cap de les principals cadenes els passa pel cap iniciar les sèries familiars després de les nou. Aquí, en canvi, dilluns passat Telecinco va començar *Los nuestros*, la ficció de més èxit d'aquella jornada, a les 22.30; dimarts, Antena 3 va oferir el seu serial *Bajo sospecha* a partir de les 22.40, i, dimecres, la cadena de Mediaset va començar *Las aventuras del capitán Alatriste* quan a penes faltava un quart d'hora per a la mitjanit.

El desfasament horari en el consum televisiu entre Espanya i la resta del món va de la mà amb el retard que els nostres rellotges solen manifestar en altres àmbits de la vida. En cap altre país és tan llarga la jornada laboral, ni tanquen tan tard els comerços, ni se sopa a les hores que

¿QUÈ PASSA, I QUAN, EN LES TELES EUROPEES CADA DIA?

aquí és costum. No obstant, queda per al debat dilucidar en quina mesura els horaris de la tele són víctimes, o en part responsables, d'aquesta raresa *typical spanish*, que es resumeix en una dada digna de preocupació: diàriament els espanyols dormim, de mitjana, 53 minuts menys que la resta dels nostres veïns europeus.

Convençut que l'assumpte té a veure amb la salut pública abans que amb el negoci televisiu, el Ministeri de Sanitat ha instat les emissores a avançar els horaris de les seves graelles, idea que els col·lectius de telespectadors veuen amb bons ulls. «No podem admetre que ens obliguin a anar a dormir tard per no perdre'ns el desenllaç dels nostres programes favorits. Rebem queixes continuament per aquest tema», adverteix Alejandro Perales, president de l'Associació d'Usuaris de la Comunicació.

TVE ha recollit el guant llançat des del Govern i a principis de març va començar a avançar l'inici dels seus principals programes nocturns entre 15 i 30 minuts perquè cap s'acabi més enllà de les 23.30 hores. Per la seva banda, les televisions privades han optat per posar-se de perfil: Atresmedia (Antena 3 i La Sexta) i Mediaset (Telecinco i Cuatro) responen que les seves graelles les ordenen «d'acord amb les tendències en el consum de televisió imperants en la nostra societat». «Programem tan tard perquè aquí la gent sopa molt tard i veu la tele també molt tard», argumenta un portaveu d'una cadena privada.

¿L'ou o la gallina?

¿Què és abans, l'ou o la gallina? ¿La tele és tan noctàmbula a Espanya perquè els nostres horaris socials són igual de tardans o, al contrari, avançar l'emissió dels espais més vistos serviria per animar la gent a asseure's abans davant del televisor i anar-se'n al llit més d'hora? Les cadenes privades diuen que van al darrere dels costums de la població, però aquesta afirmació és matisable. «Curiosament, l'únic dia que el consum televisiu espanyol s'equipara amb l'europeu és quan hi ha partit de Champions League, que s'acaba a les 22.30 h. I la població és la mateixa. Si les teles avancesin els seus programes, la gent es

veuria igualment», considera José Luis Casero, president de la Comissió per a la Racionalització dels Horaris Espanyols.

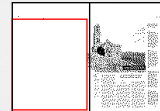
El cert és que el consum de televisió a Espanya ha anat endarrerint el seu horari de forma gradual en les últimes dues dècades. L'any passat, el moment del dia en què es van congrega més telespectadors davant la pantalla va ser, de mitjana, a les 22.44 hores, segons Barlovento. Fa 10 anys, aquest minut d'or tenia lloc nou minuts abans: a les 22.35. I el 1994, a les 22.31 h. ¿Què ha passat?

«Les cadenes van descobrir que, si posaven un programa davant del prime time, aconseguïen enganxar més espectadors. Això ha acabat endarrerint tot l'horari», explica Erika Fernández, professora de Comunicació de la Universitat Internacional de la Rioja. El conegut com a *access prime time* va

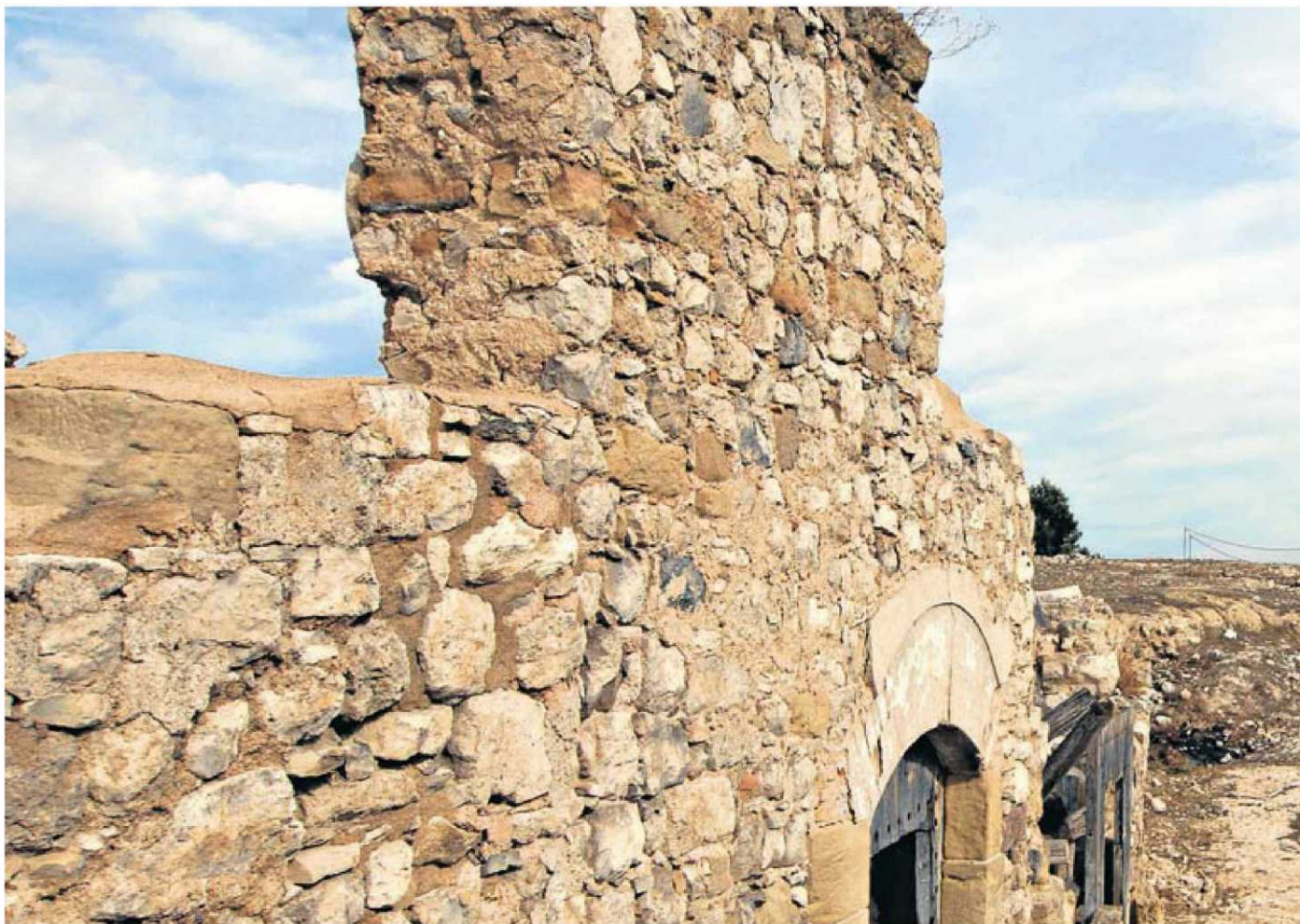
A Espanya es dorm una mitjana de 53 minuts menys cada dia que a la resta d'Europa

ser explorat per primera vegada per Telecinco el 1998 a través d'*El informal*. El seu èxit va fer que s'estengués l'exemple.

Les cadenes privades sostenen que no han endarrerit el *prime time*, ja que consideren *El intermedio* (La Sexta), *El hormiguero* (Antena 3), *Cazamariposas* i *GH VIP Express* (aquestes de Telecinco) part de l'horari de màxima audiència, però les matemàtiques semblen dubtes sobre aquesta teoria. «Estadísticament, si un programa volgués acaparar el tram de més consum televisiu, hauria de començar a les 22.15 hores i acabar a les 23.15. Aquest és actualment el quid de la qüestió», expliquen els tècnics de Barlovento. Conclusió: la raresa del *prime time espanyol* no és la seva tardança, sinó la seva mida. Al cap i a la fi, el pastís publicitari que es pot aprofitar des de les 21 hores fins a la matinada és molt més gran que als països que apaguen els seus televisors abans de les onze de la nit. ≡

HISTÒRIA

Objectiu: matar Franco

El periodista Antoni Batista reconstrueix l'intent del polític català Jordi Conill d'acabar amb el dictador l'agost del 1962

SÍLVIA MARIMON
BARCELONA

El 19 d'agost del 1962 un escamot de les Joventuts Llibertàries, amb l'ajuda d'ETA, va planificar un atemptat contra Franco al Palau d'Aiete, la residència d'estiu del dictador a Sant Sebastià. L'intent va fracassar i el dictador va seguir viu fins al 20 de novembre del 1975. La maquinària de contrainformació del franquisme va amagar aquell atemptat perquè no podia admetre que el Caudillo era vulnerable.

Va ser l'atemptat amb més probabilitats d'èxit contra el dictador.

"Va ser una operació organitzada per les Joventuts Llibertàries, en contacte amb les organitzacions basques que van ser l'embrió d'ETA. Era una acció bastant ben organitzada, es van arribar a col·locar uns quants quilos de goma a la garita d'Aiete, per on havia d'entrar Franco, accionats electrònicament des d'una muntanya pròxima, però Franco va ajornar la visita vint-i-quatre hores, i abans que es passés la càrrega electrònica, es va fer explotar. Vaig participar en la coordinació, si hagués funcionat hauria tingut una gran transcendència", escriu Jordi Conill Vall, àlies *Camarada Bonet*. Conill va morir el 31 de

Acció
"Darrere
l'atemptat
d'Aiete hi havia
les Joventuts
Llibertàries
i ETA"

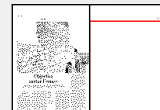
març del 1998, però les seves cartes i els seus diaris han sigut rescatats de l'oblit pel periodista Antoni Batista a *Matar a Franco. Los atentados contra el dictador* (Debate).

El periodista ha passat anys als arxius de Govern Civil i ha consultat els documents del Tribunal Militar. Ha tingut converses amb el mateix Conill i la seva família; amb Francisco Coloma, capità general de Catalunya i ministre de l'exèrcit franquista; amb Julen Madariaga, un dels fundadors d'ETA, i amb alts càrrecs eclesíastics, per reconstruir diferents intents d'acabar amb la vida del dictador. A Conill, però, li dedica més de la meitat del llibre. Al Cama-

rada Bonet el van condemnar a trenta anys, dels quals en va complir quasi deu. Va entrar a la presó amb el carnet de la CNT i en va sortir amb el del PSUC. Va formar part de les llistes del PSUC a les eleccions municipals de Barcelona del 1979 i el 1983, i va ser vicepresident de la Diputació de Barcelona fins al 1987. El 1988 es va passar al PSC. Els últims anys de la seva vida els va dedicar a millorar la vida dels interns a les presons.

Evitar la pena de mort

"Va ser Josep Benet qui em va convèncer per escriure la història de Conill. Ni els seus propis companys de partit sabien que havia planificat un atemptat. Tampoc els qui el van jutjar. Ningu podia saber-ne res: Franco era com déu, indestructible. Per això, el capità general de la IV Regió Militar de Catalunya, Luis de Lamo, va ser qui va recórrer la sentència i va demanar la pena de mort. Ell sí que sabia que Conill havia intentat acabar amb Franco", diu Batista. Conill es va passar tres mesos a la presó Model, pendent de la decisió final. Benet va impulsar un moviment internacional. Entre altres aliats, tenia el cardenal Giovanni Battista Montini, futur Pau VI, que va evitar-ne la mort.

Paisatges de la memòria
Els espais de la Batalla de l'Ebre (juliol-novembre de 1938) estan integrats i emergeixen amb molta força en l'imaginari col·lectiu de les Terres de l'Ebre. Aquí tenim el Poble Vell de Corbera d'Ebre, a l'altiplà de la Terra Alta. TJEK VAN DER MEULEN

Els altres magnicidis frustrats per posar fi a la dictadura

Abans del cop d'estat

Els primers que van intentar acabar amb la vida de Franco van ser els anarquistes, el 14 de juliol del 1936, abans del cop d'estat. Els escollits eren Antoni Vidal, Antoni Tejera i Martí Serarols. Per a ells, acabar amb Franco era avortar el cop d'estat. Van arribar fins a l'habitació que l'aleshores general tenia a la cantina de la Comandancia Militar de Canarias. Van disparar però sense èxit.

L'intent falangista

Un grup de falangistes, liderat pel coronel Emilio Rodríguez Tarduchy i Patricio González de Canales, van voler acabar amb Franco la nit de l'1 d'abril del 1941 (el Dia de la Victòria). L'escenari era el Teatro Español, on feien *Las mocedades del Cid*. El volien matar a trets. Al final, però, van decidir no fer-ho amb l'argument que la seva mort podria comportar una invasió nazi.

Bombardeig frustrat

El 12 de setembre del 1948, es va planificar un atemptat des de l'aire. L'objectiu de la CNT era bombardejar el iot de Franco a la Concha de Sant Sebastià, mentre se celebrava una regata. L'avioneta es va enlairar amb Primitivo Pérez, Antonio Ortiz i Laureano Cerrada des del camp de Dax. Però els van rebre un hidroavió i sis caces de l'exèrcit de l'aire. Van aconseguir fugir a França.

El Valle de los Caídos

L'11 d'agost del 1962, el ciutadà francès Paul Desnais i Antonio Martín van fer explotar una bomba al Valle de los Caídos. Els enviava Octavio Alberola, que coordinava la DL, un organisme secret creat el 1962 per la CNT, la FAI i les Joventuts Llibertàries. Els franquistes van detenir un innocent, Francisco Sánchez Ruano, que es va passar 11 anys a la presó.

Vida política
Després de sortir de la presó, Conill va ser vicepresident de la Diputació

Espionatge
"Els atemptats no van tenir èxit perquè hi havia molts infiltrats"

Més tard, Conill escriuria: "Penso que tot ha valgut la pena, des del punt de vista personal, de viure en pau amb mi mateix en les meves conviccions, i des del punt de vista familiar, quan veig les meves dues filles, que poden viure en una societat que és una merda però que en qualsevol cas es poden desenvolupar lliurement. I si els resultats polítics finals no són ara com ara tots els que un voldria, doncs tampoc està tan malament el que hi ha avui, amb l'esperança d'un futur que anirem canviant".

"Conill era un home introvertit, irònic, culte, i va col·laborar com a guionista amb Pere Portabella. També va escriure peces de teatre curt. La presó no se l'va menjar", explica Batista. Com altres atemptats, el de Conill no va funcionar per la suma de dos factors: "Les extremes mesures de seguretat de Franco i el fet que hi havia molts infiltrats entre els alts càrrecs de la CNT. Un era Jacinto Guerrero Lucas, crec que va ser ell qui va posar en alerta els franquistes sobre l'atemptat de Conill", assegura Batista. Ara el periodista batalla perquè el dictador sigui declarat culpable de crims contra la humanitat. Amb ajuda d'advocats, recorrerà al Tribunal Europeu de Drets Humans. —

Les paranoiques mesures de seguretat del Caudillo

S.M.
BARCELONA

"Als arxius del Govern Civil, on vaig poder accedir a principis del primer govern de Felipe González, hi havia detallats els operatius que s'organitzaven per garantir la seguretat de Franco. Era un paranoic", assegura Batista. Entre altres coses, quan el Caudillo visitava un lloc, prohibien l'accés de cotxes, programaven aparellaments amb els autocars que finançaven per garantir la presència espontània de públic, i posaven a la presó els que consideraven sospitosos de ser més perillosos. També s'incrementaven els controls.

Hi havia un cotxe pilot per detectar possibles explosius, cotxes blindats per a tots els alts càrrecs i doble blindatge per a Franco: primer el Mercedes de sis rodes que li va regalar Hitler, després un Rolls-Royce i un Cadillac. També hi havia la policia armada i companyies militars.

Aproximadament, cada vegada que Franco es passejava, es mobilitzaven més d'un miler d'efectius. L'exèrcit col·laborava amb un jeep de comandament i sis camions de soldats del regiment Jaén XXV, un altre jeep liderava sis camions de soldats dels *boinas verdes*, un esquadró de gala per retre honors i banda de música i equip sanitari de campanya. Però el que provocava autèntic pànic a Franco eren les celebracions multitudinàries.

Batista detalla com es va garantir la seguretat del dictador en un partit a l'estadi del Futbol Club Barcelona. Es disputava la final de la Copa del Generalísimo (actualment Copa del Rei). "Hi havia, en total, 3.541 efectius dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, més de 5.000 sindicalistes, és a dir, falangistes. En resum, 8.514 números per a la seguretat del general Franco, un 10% de la capacitat del primer Camp Nou. Cada aficionat tenia algú que l'observava", assegura el periodista. —

«I tant que ets un ostatge»

CARLOS MONTANES

Companys d'EL PERIÓDICO surten al carrer, com van fer cada dimecres, per demanar l'alliberament de Marc Marginedas, l'11 de desembre del 2013.

MARC MARGINEDAS

EL RELAT D'UN SEGREST DE 179 DIES QUE FINS AVUI NO ES PODIA EXPLICAR

James Foley, Steven Sotloff, David Haines, Alan Henning i Peter Kassig són cinc noms que han ocupat recentment les portades de la premsa mundial. Tots ells van ser decapitats per l'Estat Islàmic a Síria després de patir un llarg segrest, que en ocasions es va allargar gairebé dos anys. Marc Marginedas, enviat d'EL PERIÓDICO DE CATALUNYA a zones de conflicte, va compartir captiveri amb ells durant una bona part dels sis mesos en què va estar pres abans de ser alliberat, el 2 de març del 2014, en un pas de la frontera entre Turquia i Síria.

James, Steven, David, Alan i

Peter són cinc de les raons per les quals Marginedas ha hagut d'esperar tot un any per explicar el relat del seu captiveri, que avui comença en aquestes pàgines. Formaven part d'un enorme grup de presoners -retinguts per l'Estat Islàmic gairebé tot el temps sota un mateix sostre- format per una vintena d'homes procedents d'una desena de països, tots ells periodistes, cooperants o ciutadans del carrer. Alguns, com Marginedas, van ser alliberats, encara que sobre ells penjava l'amenaça explícita que els companys que continuaven segrestats serien maltractats i torturats si l'excarcerat parlava

amb la premsa sobre certs detalls del captiveri. Aquesta amenaça era proferida pel líder del grup de combatents que gestionava el segrest, a qui la premsa mundial ja coneix com a *John, el gihadista*, per ser el braç executor de les decapitacions. Javier Espinosa, reporter del diari *El Mundo*, i el fotògraf Ricard Garcia Vilanova també van acabar integrant aquesta bigarrada comunitat de segrestats.

La que és probablement la més greu crisi d'ostatges dels últims temps s'ha saldat amb una tragèdia atroz que ha portat el dol a diverses famílies d'innocents d'arreu del món. ≡

Intentar dormir envoltat de guerrers gihadistes ajaguts en matalassos, amb un guardià a la porta armat amb un fusell d'assalt vigilant tots els teus moviments, és impossible, no es pot reposar. Al màxim a què es pot aspirar és a deixar-se emportar per un son lleuger, molt prim, una vigília plena de sobresalts i desvetllaments. I això, malgrat que el dia anterior havia sigut intens i esgotador. Interrogatoris, converses -fins llavors amables- que no portaven a cap conclusió, sopar abundant en

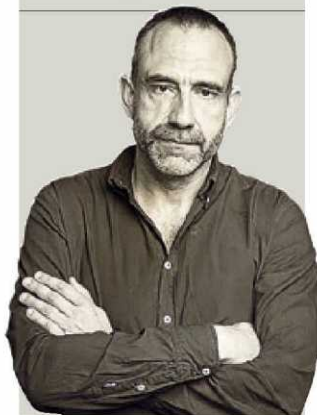
companyia dels combatents, i un tracte acceptable, tot i que farcit d'amenaques subtils.

Aquells guerrers que em retenien des de la mitja tarda del dia abans en un punt avançat de l'Estat Islàmic per a l'Iraq i el Llevant, a les proximitats de la fortalesa bizantina de Qasr ibn Wardan, a prop de Hama, al centre de Síria, no s'assemblaven gens ni mica a les *katibas* (brigades) que normalment acollien i guiaven els periodistes forasters que s'internaven a les zones de Síria sota control rebel. Molts d'ells eren estrangers, d'altres de països àrabs o vinguts fins i tot del Caucas, semblaven molt més grans que els xitxarells soldats de lleva integrats a l'Exèrcit Sirià Lliure, estaven més ben alimentats, la seva destresa amb les armes era sense cap mena de dubte superior i alternaven hostilitat amb amabilitat, intercalant les bones paraules amb admonicions gens subtils. Impossibile establir amb ells cap vincle de complicitat.

«Tu no ets un ostatge; tu ets un hoste, perquè mira què els fem als presoners», m'havia etzibat un combatent d'alt rang durant una de les interminables interpellacions de la jornada anterior. I mentre parlava, i amb la clara intenció d'acovardir-me, em va arribar a mostrar un video, emmagatzemat a la memòria del seu telèfon mòbil, en què es veia un home encaputxat amenaçant amb un ganivet un pres de proporcions voluminoses, lligat de mans i xop de sang, cridant, a punt de ser decapitat. «L'encaputxat sóc jo», va continuar, somrient i impas-sible, el meu interlocutor. Portava

HISTÒRIA D'UN CAPTIVERI

1. Primeres hores del segrest

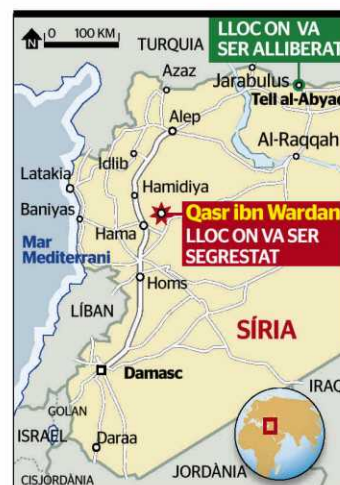
Amb aquesta crònica, Marginedas obre una sèrie sobre el seu segrest que apareixerà cada dia fins dijous a la secció d'Internacional.

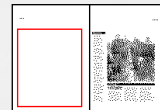
un cinturó amb explosius enganxat al cos, artefacte del qual també feia ostentació.

Semblava portar la veu cantant en el grup. Tenia els cabells arrissats, gairebé a l'estil afro, i li faltaven nombroses peces dentals al maxil·lar superior. Tot plegat, combinat amb uns diàlegs plens de parany i trampes, acabava formant una estranya combinació, com si un delinqüent comú, un lladregot de barri i un psicòpata sofisticat i intel·ligent es reunissin estranyament en un mateix individu.

En aquestes circumstàncies, la meva primera sortida de sol en qualitat d'ostatge de l'Estat Islàmic per a l'Iraq i el Llevant va ser rotunda i brillant. El setembre és un mes d'intensa calor als deserts del centre de Síria i, a mesura que el dia avançava i la canícula estival es feia sentir a la pell, anaven desfilant per aquell edifici enmig de l'erm un bon nombre de guerrers de l'ISIS, d'aspecte taciturn i barbes llargues. Era com si la notícia de la captura d'un reporter espanyol s'hagués escampat entre les unitats de combatents gihadistes estacionades als voltants, suscitant la curiositat dels milicians de la regió.

Tots els homes que passaven per aquell lloc miraven el captiu amb una barreja d'examen i menyspreu, i continuaven el debat, iniciat el vespre anterior, sobre el destí que havia de patir el presoner acabat de capturar. Molts dels sirians, situats potser en l'esglaió de comandament més baix de la unitat de combat, s'havien mostrat partidaris de l'alliberament. Un combatent vingut, segons

deia, d'una república caucàsica i acompanyat amb el seu fill d'uns 10 anys, al qual pretenia «**instituir en el gihad**», em va explicar en privat i en rus les seves objeccions per la detenció d'un reporter que, segons reiterava una vegada darrere l'altra, tan sols havia vingut a transmetre el patiment de la població civil siriana i no a revelar cap secret del combat ocult que islamistes de tot el món mantenien llavors a Síria en fràgil aliança amb les faccions rebels moderades sirianes.

«**Sé que ets un periodista i no un espia; però jo aquí no hi tinc cap poder**», em va arribar a admetre.

Cap a mig matí, poc abans de dinar, van aparèixer dos homes. Per l'edat que tenien –tots dos superaven la trentena– i el respecte que inspiraven entre la tropa, saltava a la vista que eren l'equivalent a comandants regionals de l'ISIS, gent amb capacitat de decisió sobre el meu cas. Tots els reporters que treballàvem a les zones de Síria sota control rebel des del 2012 sabíem, gràcies a col·legues que havien passat per experiències similars, que una retenció per part d'un grup gihadista es podia solucionar de dues maneres: amb un alliberament en les hores o els dies següents a la captura o amb un segrest de llarga durada, en què el rastre del reporter s'arribava a perdre completament. Sense saber gaire el perquè, l'instint em va empènyer a intentar guanyar-me aquells dos capitosts, buscant suscitar el seu interès i fins i tot la seva pietat.

«**¿Em puc considerar a partir d'ara un ostatge?**», vaig preguntar, gairebé en to de prec.

«**Naturalment que ets un ostatge**», va respondre, de seguida, un d'ells, amb un riure burlesc. «**no pretenguis fer-te el simpàtic; jo a tu no t'estimo; jo a qui estimo és als meus germans que han vingut a lluitar**», va dir el meu interlocutor, assenyalant els dos combatents originaris del Caucas.

«Ara et matarem»

«**Jo només he vingut a Síria a explicar al món exterior el patiment dels civils sirians; he vingut abans en dues ocasions, m'han acollit les milícies de l'Exèrcit Siríà Lliure; els ho pot preguntar a ells, no he tingut mai problemes**», li havia insistit jo abans.

«**Tu has entrat dues vegades anteriors a Síria i t'ha sortit bé; però ara et matarem**», va amenaçar.

Per primera vegada, la paraula «**mort**» apareixia als llavis d'un dels meus captors. I ho feia en uns termes que s'assemblaven a una allocució pronunciada per un funci-

“

A l'arribar els comandaments regionals,

vaig tenir la

impressió que, més que en

mans de les milícies

extremistes, era en

un centre de detenció adscrit

a Damasc. Alguns dels

individus vinculats amb la

meva captura parlaven com

agents dobles del règim siríà

onari del règim siríà, indignat per les constants entrades il·legals de periodistes al territori del seu país per posar al descobert les atrocitats comeses per les Forces Armades governamentals, més que a un raonament propi d'un gihadista. No hi havia cap al·lusió a la meva religió cristiana, que a ulls d'un musulmà takfir m'inhabilitava per treballar com a reporter a *Dar al Islam* –en llengua àrab, el territori on habiten els musulmans– i que tantes vegades escoltaria els mesos que van seguir.

Al seu parlament tan sols identificava ira i menyspreu per haver entrat i sortit de Síria en dues ocasions anteriors, en resum, per haver-me sortit amb la meua. En aquell instant, més que en mans de la milícia islamista més extremista que combatia al país àrab, vaig tenir la impressió que era en un centre de detenció adscrit al Directori Nacional de Seguretat, la principal policia política del règim. I l'acusació que

s'esgrimia contra mi –l'espionatge– era el tracte que el règim d'Assad havia promès als reporters que fossin arrestats en zona de guerra acompanyant unitats rebels i no tinguessin visat emès pel règim de Damasc.

És impossible demostrar, més enllà de tot dubte, que algun dels individus vinculats amb la meua captura fos en realitat un agent doble treballant per al règim siríà. L'Estat siríà compta amb sis organitzacions dedicades a tasques referides a la seguretat interna, i se'n sap molt poc d'elles perquè funcionen de manera independent i opaca, amb l'objectiu de millorar la seguretat de l'Estat siríà i evitar que depengui en excés d'alguna d'elles; sí que es coneix, en canvi, que desenes de milers de ciutadans han sigut enrolats en els diferents cossos secrets sirians, pot ser fins i tot que arribin a ser centenars de milers.

Una bena als ulls

Una dada demostra la seva enormitat respecte a les dimensions del país: segons globalsecurity.org, els anys 80, només al Directori Nacional de Seguretat hi treballaven 25.000 persones. Observadors, analistes i serveis d'espionatge occidentals donen per fet que les agències de seguretat siriana s'han infiltrat en les files de les milícies de l'Estat Islàmic, encara que ningú ha determinat públicament si tenen capacitat d'influir en la presa de decisions i en quin sentit.

Malgrat que són poques les certes que existeixen quan es parla dels serveis secrets sirians, en moltes ocasions les percepcions podrien estar molt a prop de la realitat. El cert va ser que, un parell d'hores després d'aquell estrany i inquietant diàleg, se'm va informar que seria traslladat a la ciutat d'Alep per ser interrogat.

I mentre caminava cap a la furgoneta *pick up* que em conduiria fins a la segona ciutat siriana, l'altre comandament em va agafar pels avantbraços i me'ls va lligar a l'esquena, alhora que em cobria els ulls amb una bena. Ho va fer per darrere, gairebé a traïció, intentant amb això suscitar noves dosis de terror abans d'emprendre el viatge al principal centre de detenció de l'ISIS a Alep. Era l'arrencada d'un prolongat segrest que acabaria sis mesos després, a centenars de quilòmetres d'aquell lloc, en un pas clausurat de la frontera turco-siriana. ≡

DEMÀ 2. Un Guantánamo a les muntanyes del nord de Síria.

CRONOLOGIA

30 D'AGOST DEL 2013

El president dels EUA, Barack Obama, refreda les expectatives d'una intervenció militar imminent contra el règim de Baixar al-Assad i anuncia que demanarà abans el vistiplau del Congrés. La vigília, el Parlament de Londres rebutjava que el país participés en una operació contra Damasc.

1 DE SETEMBRE DEL 2013

Marc Marginedas entra a Síria integrat en una unitat militar de l'Exèrcit Sirià Lliure establerta a Qasr ibn Wardan, als voltants de Hama.

4 DE SETEMBRE DEL 2013

El reporter Marginedas és segrestat per una milícia del denominat Estat Islàmic per a l'Iraq i el Llevant, de tendència extremista.

14 DE SETEMBRE DEL 2013

Les expectatives d'una intervenció militar a Síria s'allunyen definitivament, després que els ministres d'Exteriors dels EUA i Rússia pactessin la destrucció de l'armament químic en possessió del règim sirí.

GENER DEL 2014

Esclaten lluites intestines entre les diferents faccions armades que formen el bàndol rebel. Milícies islamistes, però no gihadistes, s'enfronten a trets a l'Estat Islàmic i l'acusen d'actuar com un «agent» del règim. La pugna acaba amb l'expulsió de l'EI del front d'Alep.

23 FEBRER DEL 2014

La lluita entre faccions arriba al seu clímax amb l'anunci de la mort, com a conseqüència d'un cotxe bomba, d'Abu-Khaleed al-Suri, el representant d'Al Qaida a Síria. L'Estat Islàmic, que aspira a crear un «califat» a Síria i l'Iraq, és considerat autor de l'atemptat.

2 DE MARÇ DEL 2014

Marc Marginedas és alliberat en un punt de la frontera turcosiriana. Després de passar unes hores a Turquia, vola en un avió de la Força Aèria Espanyola a Barcelona.

Marginedas, a Síria, en l'única foto sobre el terreny feta amb una Blackberry.

EL REPORTER

Un ofici foguejat en zones de conflicte

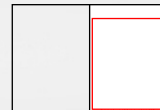
Marc Marginedas (Barcelona, 1967), enviat especial d'EL PERIÓDICO a zones de conflicte des del 2002, va ser segrestat pel grup rebel siríà Estat Islàmic de l'Iraq i el Llevant el 4 de setembre del 2013, i alliberat el 2 de març, gairebé sis mesos després.

Al llarg de la seva trajectòria professional, Marginedas ha cobert les guerres de l'Iraq, l'Afganistan, el Líban, Líbia, Síria, Darfur i l'aixecament tunisià

que va originar la primavera àrab. Amb anterioritat, va ser corresponsal a Moscou entre el 1998 i el 2002, on va cobrir la segona guerra txetxena, i a Alger i Rabat entre el 1995 i el 1998, en què es va dedicar amb especial afany a la guerra civil algeriana. És llicenciat en Periodisme per la Universitat de Navarra i diplomad de postgrau en Relacions Internacionals per la universitat d'Amsterdam. Ha publicat el llibre 'Periodismo en el campo de batalla; 15 años tras el rastro de la yihad' (RBA), una autobiografia en què assenyalava les barreres a què s'enfronta un corresponsal de guerra. «Totes les

parts en un conflicte menteixen i la veritat és la primera víctima a caure -assegura el periodista-. A més a més, en la guerra la informació es transforma en una arma més per utilitzar contra l'enemic».

Entre els reconeixements periodístics que ha rebut figuren els prestigiosos Cirilo Rodríguez per a corresponsals o enviats especials a l'estranger, l'Internacional Grazia Cutuli, el Club Internacional de Premsa a la Llibertat d'Expressió, el Vázquez Montalbán, Reporters del Món i el Premio Nacional de Comunicación en categoria Premsa.

JAVIER ESPINOSA, PRISIONERO NÚMERO 43 DEL IS

EL REPORTERO DE 'EL MUNDO' RELATA SUS 194 DÍAS DE CAUTIVERIO EN MANOS DE LOS RADICALES DEL ESTADO ISLÁMICO UN AÑO DESPUÉS DE SU LIBERACIÓN

CRONICA

El filo del sable me rozaba la yugular. A *Los Beatles* —ese era el apodo con el que nos referíamos a los tres milicianos— siempre les gustó la puesta en escena. Me habían sentado en el suelo. Descalzo. Con la cabeza rapada. Una profusa barba y vestido sólo con el *uniforme* naranja que hizo tristemente célebre a la cárcel estadounidense de Guantánamo.

John intentó acentuar el dramatismo. Me acariciaba el cuello con el acero sin dejar de hablar. —¿Lo notas? Está frío, ¿verdad? ¿Imaginas el dolor que te produciría si te lo clavara? Un dolor inimaginable. Con el primer golpe te cortarían las venas. La sangre se mezclaría con la saliva.

El radical había hecho traer el espadón *ex profeso*. Un arma de época. De esas espadas que usaban los ejércitos musulmanes en el Medioevo. Una hoja de casi un metro. Con la empuñadura plateada.

—La segunda acometida te abriría el cuello. Ya no estarías respirando por la nariz sino directamente por el esófago. Hacéis unos divertidos gritos guturales. Lo he visto antes. Os retorcéis como animales, como cerdos. El tercer golpe te arrancaría la cabeza. Te la colaría sobre la espalda.

Estaba empeñado en que el rehén entendiera el estremecedor mensaje. Se trataba de que apareciera aterrado en el vídeo. Tras concluir con la cimitarra decidió recurrir a su pistola. Desenfundó la Glock y la cargó. Me la colocó en la cabeza y apretó tres veces el gatillo. *Clic. Clic. Clic.*

Se llama falsa ejecución. Disparas con el arma bloqueada por el seguro. Aunque eso no lo sabe la víctima. Sólo lo descubre cuando no escucha la detonación y comprende que sigue vivo.

Ni siquiera esa intimidación les pareció suficiente. La pareja de paramilitares embozados decidió trasladar la presión hacia el fotógrafo Ricardo García Vilanova, mi compañero de viaje. Permanecía arrodillado y con los ojos vendados en otra esquina de la estancia. John ordenó a su compañero que le apuntara en la cabeza con el Kalashnikov.

—¿Prefieres que le dispare a tu amigo? ¿Quieres ser el responsable de su muerte? —gritó.

Si alguna vez tuve dudas, aquel encuentro me confirmó el carácter psicopático de nuestros interlocutores.

Era una retahíla de amenazas que añadir a la larga serie de exacciones psicológicas y físicas, de privaciones y humillaciones, que se convirtieron en la realidad cotidiana de los 23 europeos, estadounidenses y una latinoamericana que permanecieron retenidos durante meses por el Estado Islámico de Irak y Levante —que más tarde pasó a denominarse Estado Islámico a secas (IS)— en Siria.

Un secuestro masivo que concluyó con la ejecución de seis de los cautivos a manos de los radicales y la muerte en un bombardeo de otra rehén, la estadounidense Kayla Mueller, según anunció el propio IS.

Otros 15 presos fueron liberados. Los tres cautivos españoles —Marc Marginedas, de *El Periódico de Cataluña*, el fotógrafo Ricardo García Vilanova y el autor de este relato— fueron los primeros en abandonar las prisiones del grupo radical, hace ahora un año.

Los fundamentalistas mantienen retenido a un último integrante de este grupo, el inglés John Cantlie, cuyo destino sigue sumido en la incertidumbre.

El Estado Islámico llegó a reunir a periodistas y miembros de organizaciones humanitarias de 11 nacionalidades diferentes —desde EEUU a Rusia, Francia, Inglaterra o España— en un esfuerzo sistemático que les llevó a raptarlos en

provincias como Alepo, Latakia, Hama y Raqqa, para concentrarlos en una prisión que pretendían que fuera un remedo del polémico penal estadounidense de Guantánamo.

«Tenían diseñado el proyecto desde hace mucho tiempo. El propio jeque iraquí nos explicó desde el primer instante que pensaban secuestrar a occidentales para recluirllos en una prisión de alta seguridad, con cámaras, numerosos guardianes... Nos dijo que nosotros dos íbamos a pasar mucho /SIGUE EN PÁGINA 2

Reencuentro con su hijo tras la liberación. CARLOS GARCÍA POZO

VIENE DE PÁGINA / tiempo porque éramos los primeros prisioneros que capturaban», declaró James Foley, el reportero estadounidense que fue raptado en noviembre de 2012 junto al británico John Cantlie y que sería asesinado el pasado mes de agosto.

El presente relato no se ha podido hacer público hasta ahora porque la tripleta a cargo de los presos extranjeros nos amenazó expresamente con ejecutar a uno de ellos si al recobrar la libertad hablábamos sobre este suceso en los medios de comunicación «antes de que todo haya acabado», según sus propias palabras.

—Cuando todo se sepa podéis insultarnos si queréis, no nos importa —precisó uno de los embozados.

—Tenemos ya el nombre del próximo que será ejecutado. Nuestro amigo *Gadget*. Si queréis que *Gadget* siga vivo no habléis con la prensa —explicó otro de ellos a voz en grito.

Gadget era el apodo con el que se referían a Alan Henning, el taxista británico al que encerraron en diciembre de 2013.

Los *Beatles* disfrutaban amedrentando a sus cautivos. No eran palabras huecas. Un día antes de esa amenaza nos habían obligado a ver la foto de Sergei Nicolaevich Gorbunov. El ingeniero ruso fue raptado en octubre de 2013. Compartimos con él varias semanas. Hasta que le asesinaron en marzo de 2014. Fue el primero de una larga serie.

—¿Qué ves en la foto? ¡Cuéntaselo a los demás! —clamó George.

Pretendía que describiera la instantánea que le habían sacado a Sergei tras ejecutarle. «El jeque le disparó con una bala explosiva», indicó el desquiciado personaje sin ocultar su satisfacción.

—¿Dime, qué ves? —volvió a bramar mientras me forzaba a mirar la pantalla del ordenador.

—Veo a Sergei, está muerto, tiene sangre, restos de su cerebro en la barba —repliqué.

—Sí, y eso que no ves el enorme agujero que le hizo la bala en la nuca —añadió el miliciano en el mismo tono exaltado.

—¡A lo mejor termináis con él! ¡Os obligaremos a desenterrarle, a cavar otra tumba y os meteremos a dormir con él!

Henning fue finalmente asesinado en octubre. Su triste suerte —como la del resto de las víctimas— no tuvo nada que ver con la difusión o no de los detalles del secuestro sino con la demencia asesina de sus secuestradores. John —el mismo que había grabado nuestro vídeo— fue el encargado de vincular todos esos crímenes a la participación de EEUU e Inglaterra en la alianza internacional para combatir al IS en Siria e Irak.

En realidad, el diálogo con *Los Beatles* siempre fue una conversación disparatada. Dominada por sus desvarios y el odio enfermizo que atoraban contra Occidente, el mismo lugar donde se habían criado. James Foley y John Cantlie siempre dijeron que eran de origen paquistaní, pero de nacionalidad británica.

El fotógrafo español Ricardo García Vilanova, el activista humanitario estadounidense Peter Kassig y el autor de este artículo sólo se incorporaron a su perturbador proyecto en diciembre de 2013, cuando fueron tras-

ladados desde Raqqa hasta una vivienda del norte de Aleppo reconvenida en prisión y que pretendían que fuera su particular Guantánamo.

Era una elegante mansión con habitaciones subterráneas que usaban como calabozos. Una de las contadas residencias en esa región con inodoros de estilo europeo y focos de luz alógena empotrados en el techo.

Nada más llegar me obligaron a desnudarme. Me preguntaron por el origen de la cic-

triz que tengo en la pierna derecha, fruto de una vieja fractura. También querían saber el significado del tatuaje de mi hombro. A Federico Motka, un italiano de la ONG Acted que fue secuestrado en Idlib en marzo de 2013, le golpearon por haberse tatuado un símbolo budista.

—¿Por qué ha venido usted a Siria?

Quien se expresaba era claramente el líder de los paramilitares. Me observaba con desconfianza y desdén. Ni siquiera se cubría, al contrario del resto de los milicianos que me rodeaban. Todos ocultos tras pasamontañas.

Cuando le expliqué que era periodista y que llevaba cubriendo el conflicto sirio desde 2011, replicó con desprecio: «Tres años en Siria? Pues póngase este *uniforme*, que es el que tienen que utilizar los periodistas que vienen a Siria. No os queremos aquí».

La visión del atuendo naranja me hizo regresar a los lúgubres días de Irak, cuando los rehenes de Al Qaeda eran exhibidos en grabaciones de vídeo vestidos de la misma guisa antes de ser decapitados. La camisola anaranjada portaba un número a la espalda escrito en árabe. Yo era el reo número 43.

El calendario debía marcar algún día de mediados de diciembre de 2013. Hacía semanas que había perdido el sentido del tiempo. Sin embargo, nuestra tétrica odisea había comenzado casi tres meses antes.

EL SECUESTRO

Deir Ezzor. 16 de septiembre. Seis de la mañana. Tras dos semanas de estancia en la atribulada ciudad del este de Siria me disponía a retornar a Turquía junto a Ricardo. El trayecto nos obligaba a atravesar la vecina provincia de Raqqa, el principal bastión del IS. El mismo camino que habíamos hecho para entrar. Un recorrido que hicimos ocultos bajo el anonimato y la protección de un nutrido grupo de miembros del Ejército Libre de Siria (ELS) que nos acompañaban en dos vehículos.

A diferencia de Irak, donde la repercusión mediática que acompañaba a esos episodios nos hizo comprender de inmediato el ingente riesgo que existía de ser raptado, en Siria esta opción se antojaba todavía como algo difuso en el verano de 2013. No parecía ser el peligro real que constituía.

El periplo de entrada estuvo salpicado de signos que delataban la amenaza que se cernía sobre cualquier viajero que circulara por esos parajes desérticos. El *jeep* que nos transportaba tuvo que superar más de media docena de controles establecidos por los encapuchados del ISIS. La bandera negra con el sello blanco del Profeta que les identifica ondeaba en aldeas, factorías, gasolinerías...

Nuestro intérprete, Mahmud Al Zayed, nos había advertido al comenzar el recorrido que los radicales ofrecían «100.000 dólares por periodista extranjero».

Poco después, al cabo de casi una hora de viaje, nos topamos con una escena que reflejaba el caos en el que se ha sumido Siria: un grupo de encapuchados asaltaba a punta de metralla un autobús sin preocuparse por nuestra presencia.

Nada más superar aquel incidente, otro conductor desconocido nos obligó a parar requiriendo ayuda.

—La gente de *Daula* (así se refieren al IS en Siria) acaba de secuestrar a mi hermano —le dijo a Abu Tayyeb, el comandante de los militantes del ELS con los que viajábamos.

La sucesión de altercados no consiguió disipar la falsa sensación de seguridad, producto de múltiples desplazamientos al país y de la superioridad militar que todavía mantenía en aquellas fechas el ELS sobre *Daula* en la ciudad de Deir Ezzor.

Pero habíamos agotado nuestra suerte en el camino de ida. El regreso a Turquía quedó interrumpido de forma abrupta en el primer pun-

to de vigilancia instalado por el IS en los accesos a la provincia de Raqqa. Justo en la aldea de Karama.

Los milicianos habían colocado una ametralladora pesada sobre el tejado de una vivienda cercana. La carretera estaba acotada con montículos de arena.

—Quedaos en el coche sin hablar.

La cara de Mahmud Al Zayed dejaba claro que aquello se trataba de algo más que un simple contratiempo pasajero. De nada sirvieron esta vez los escoltas armados que iban en el automóvil.

—¿Sois árabes? —Fue la primera vez que nos encontramos con Abu Dhar, el radical saudí que nos secuestró. Era el jefe de ese control. Ni el capuchón con el que se cubría pudo ocultar su sorpresa cuando le dijimos cuál era nuestra profesión—. ¿Periodistas? —exclamó—. Tenéis que venir con nosotros.

Allí mismo exigí al cuarteto del ELS que entregara sus armas bajo el supuesto de que se trataba de una inspección rutinaria. La primera mentira de un repertorio interminable. Aquella era la jornada inicial de las 194 que permaneceríamos en cautiverio.

Abu Dhar fue honesto.

—Os odio —afirmó nada más conocernos—. Odo a los cristianos —especificó.

Fue él mismo quien nos hizo entregar nuestros teléfonos y equipajes. Quien dio orden de que se nos registrara de forma exhaustiva y el que nos vendió los ojos cuando nos introdujo en la que sería nuestra primera cárcel, una antigua dependencia del régimen ubicada a pocos kilómetros del puesto de vigilancia.

Pese al rapto, los extremistas mantenían una singular actitud hacia sus rehenes. Éramos prisioneros pero nos trataban con cierta deferencia. A Ricardo y a mí nos recluyeron en una habitación aislada, sin mezclarnos con el resto de los cautivos que se hacían en el pequeño penal.

A Mahmud y Abu Tayyeb los colocaron en otra dependencia. No los volveríamos a ver. Después sabríamos que recuperaron la libertad tras varias semanas de cárcel.

—No os preocupéis. Os interrogaremos y después os dejaremos seguir hacia Turquía. ¿Habéis tenido alguna vez un problema con los *muyahidin* (guerrilleros islámicos)? Nuestro enemigo es el régimen de Bashar Asad. No somos terroristas —precisó Abu Bara, un joven sirio de 22 años que sería nuestro carcelero durante aquellas 11 jornadas.

Fueron días que nos hicieron descubrir las precarias condiciones de vida que regirían nuestra existencia durante los siguientes seis meses. Dormías en el suelo, sobre mantas. El hambre se convirtió en una sensación recurrente. Desayunábamos pan duro y agua. A veces Abu Bara tan sólo nos traía un pepino para comer, un par de trozos de queso o un poco de aceite.

Las horas, interminables, sólo podían ocuparse caminando de lado a lado en una celda de poco más de ocho metros cuadrados o jugando al tres en raya con las fichas que confeccionamos con los envoltorios de los quesitos.

En los dominios de *Daula*, las jornadas se organizaban siempre en torno a su fervor religioso. Las visitas al lavabo —un hábito banal que repentinamente se convirtió en un *lujo* a veces inalcanzable— suelen coincidir con los horarios de las cinco plegarias que deben realizar los musulmanes. Quizás por eso, al segundo día de cautiverio, decidí pedirle a Abu Bara que me enseñara a rezar. Una decisión inspirada en el mero instinto de supervivencia pero que a la larga sería una de las escasas aportaciones positivas de todo el secuestro. Con el tiempo, orar fue uno de los únicos instantes de relajación de los que disfrutaría.

LE PEDÍ A ABU BARA QUE ME ENSEÑARA A REZAR. UNA DECISIÓN INSPIRADA EN EL INSTINTO DE SUPERVIVENCIA

**“¿QUÉ VES?
¡CUÉNTASELO
A LOS DEMÁS!”.
PRETENDÍA QUE
DESCRIBIERA
LA IMAGEN
DE SERGEI TRAS
EJECUTARLE**

Con la noche llegaban las torturas. Desde nuestro pequeño habitáculo podíamos escuchar las terribles golpizas que sufrían los otros reos. Gritos desgarrados acompañados del ruido que hacían las porras y cables de plástico que usaban para lacerar a sus víctimas. Sin embargo, durante los tres primeros meses nosotros nunca tuvimos que padecer exacciones físicas.

El comportamiento de los secuestradores seguía rayando el surrealismo. El propio Abu Dhar entró un día en nuestra celda empujando una tranca y se excusó por «los sonidos» que tendríamos que oír en las próximas horas. «No os preocupéis si escucháis gritos. Hemos capturado a varios soldados del régimen. Les vamos a golpear antes de ejecutarlos», apuntó.

Como su jefe, un emir al que nunca pudimos ver el rostro, Abu Dhar se expresaba en un inglés más que aceptable. Su posible origen saudí quedó de manifiesto ante sus continuas alusiones a ese país. La primera cuestión que me preguntaron al interrogarme era si había visitado esa nación árabe.

Me habían sentado con los ojos tapados frente a un grupo de milicianos. Intuía su presencia por la profusión de comentarios. Tampoco fue aquella una indagatoria al uso. Nunca se me acusó de ser un espía, algo que sí harían meses después. No sabían dónde encasillarme. No semejaba ser un «enemigo» sin ser ni mucho menos objeto de su devoción.

Estaban interesados en saber mi opinión sobre la resistencia pacífica que habían mantenido los sirios durante los primeros meses de la revuelta —me quedó claro que despreciaban esa actitud—; conocer la ideología de Ahrar al Sham, otro movimiento islámico sobre el que habían realizado un extenso reportaje hacía meses o en que países árabes había trabajado.

Las preguntas sobre Ahrar al Sham eran un indicio del profundo recelo que tenían ya entonces hacia la significada facción islamista opositora, que en septiembre de 2013 era un aliado de facto y ahora es uno de sus principales rivales armados en la guerra civil siria.

—No nos gustan los periodistas. Siempre mienten. Usted ¿qué clase de periodista es?, ¿un corresponsal de guerra? —preguntó un joven en un perfecto inglés.

—El problema es que nunca podemos hablar con ustedes. Nunca nos daís la oportunidad de entrevistaros —le repliqué.

No podía refrenar mi instinto. Era la primera ocasión en la que tenía la oportunidad de dialogar con militantes de una agrupación tan fundamentalista como el IS.

—Tenemos que tener mucho cuidado porque estamos rodeados de enemigos. No sólo nos combaten los gobiernos occidentales.

También nos atacan los gobiernos árabes y hasta muchos musulmanes.

El chaval abandonó por unos instantes el interrogatorio para aleccionar al reportero sobre Daula.

—No somos como Hamas, que espera el permiso de Occidente para declarar su estado. ¿Qué necesitas para proclamar un estado? Territorio y el apoyo del pueblo. Eso ya lo tenemos y por eso hemos proclamado el Estado Islámico en Irak y Levante. Es un estado débil, lo reconozco, pero se irá afianzando con el tiempo, —observó.

—¿Tenéis hospitales o escuelas? Porque un estado también tiene que ofrecer sanidad y educación a sus ciudadanos —aduje.

—Sí, vamos a comenzar a abrir escuelas muy pronto —respondió mi interlocutor.

La investigación no resolvió nuestro caso. La estancia en Karama concluyó con un nuevo embargo. «Bucra Turquía» (Mañana a Turquía), aseguró Abu Bara dándonos a entender que al día siguiente seríamos liberados. Los carcele-

El comienzo del cautiverio

FUENTE: Elaboración propia.

Deir Ezzor, 16 de sept. Tras dos semanas trabajando en la ciudad, Javier Espinosa y Ricardo García Vilanova se disponen a salir de Siria.

E. Amade / EL MUNDO

ros repetirían la falsa promesa cada vez que intentaban tranquilizar a sus rehenes. «Bucra Turquía» llegaría a ser casi un motivo de esperanza para los cautivos, imbuidos de un extraño sentido del humor negro.

Antes de marcharnos el mismo Abu Bara nos hizo comprobar que no faltaba nada en nuestro equipaje. Era cierto. El dinero que portaba —casi 5.000 dólares—, el ordenador, los teléfonos, las cámaras de Ricardo... Todo seguía intacto.

Otro espejismo. Al cabo de tres meses los diferentes grupos del IS que nos retuvieron nos habían robado hasta los calzoncillos. «En el fondo son unos vulgares chorizos», me dije para mis adentros en una ocasión.

TRES PRESOS EN TRES METROS

Por supuesto, Turquía nunca fue nuestro destino. Sin saber qué hacer con nosotros, la facción dirigida por los saudíes nos envió a Raqqa, la capital del Estado Islámico que pretenden recrear. Allí nos recluyeron en la antigua sede del gobierno provincial de esa ciudad. Una auténtica ironía. En abril de 2013 había estado en ese mismo edificio intentando entrevistar a los combatientes de Jabhat al Nusra (JN), la franquicia siria de Al Qaeda.

Entonces me recibieron con el respeto propio de la región y un café. Todavía se podían leer en los muros del edificio las pintadas alusivas a sus antiguos moradores. Muchos de ellos simplemente habían cambiado de equipo. Fueron Nusra y ahora eran Daula.

La cordialidad había desaparecido. «Esto no es un hotel, esto es una cárcel», nos espetó muy pronto uno de los carceleros.

No sólo era una prisión. Aquel lugar reunía ya los estereotipos que han popularizado los filmes norteamericanos que aluden al islamismo extremista.

El lugar —un extenso garaje subterráneo— estaba gestionado por militantes embozados y plagado de celdas. La nuestra no llegaba a superar los tres metros cuadrados. Un sombrío zulo que compartíamos tres personas: los dos reporteros españoles y Abu Omar Al Afgani, un miembro de Daula.

Una estancia tan diminuta que nos costaba encontrar espacio para dormir acostados sobre el suelo.

—Esto no es el trato que deberían recibir los seres humanos! ¡No somos animales! —se quejaba Abu Omar.

Estaba muy equivocado. A eso nos habían reducido. A ser simples animales. Nos sacaban de la jaula para ir al baño dos o tres veces al día y nos servían la comida en una escudilla que hacían entrar en la celda empujándola por el suelo con el pie.

Un día nos dieron arroz. Encima habían dejado los huesos roídos del pollo que se debió

comer algún carcelero. «Como si fuéramos sus perros», apuntó Ricardo.

Los antiguos inquilinos habían marcado con rayas sobre los muros los días que permanecieron recluidos. Yo comencé a imitarles. Grabé con una moneda el nombre de las tres personas que nunca quería olvidar: Mónica, Nur y Yeray. Cualquier atisbo de normalidad, de los comportamientos que rigen la vida cotidiana, había desaparecido. Eramos reos de la intolerancia más enajenada pero mi esposa y mis hijos tenían que ser el referente que me permitiera resistir.

Abu Omar era un personaje curioso. Lo habían encerrado por dar una paliza a un dirigente de su agrupación que se negó a detenerse en el control donde estaba destinado. Decía que había luchado en Afganistán junto a Al Qaeda y de ahí su apodo —Al Afgani—.

Pero su lealtad hacia Daula parecía resquebrajarse. No entendía como él —«un guerrillero islámico!», repetía— podía estar en la cárcel de su propia organización. Después sabríamos que no era un caso aislado. El Frankenstein islamista había comenzado a devorar a sus propios acólitos.

En ocasiones despotricaba abiertamente sobre la organización. «Todos los emires de Daula tienen un gran coche, se han apropiado de una casa enorme y están repletos de dinero. Tienen millones de dólares apilados en habitaciones. Yo las he visto. Los billetes llegan hasta el techo», aseguraba.

Otras veces dejaba aflorar un carácter bestial. Se regocijaba con los presos a los que oíamos torturar.

—¡Dale, dale! —vociferaba con una enorme sonrisa.

En aquellas fechas de octubre de 2013, la prisión estaba repleta. El movimiento extremista intentaba afianzar su poder en Raqqa y no cesaba de detener a decenas y decenas de miembros del ELS.

La alianza tácita entre nacionalistas y fundamentalistas contra el régimen de Bashar Assad estaba a punto de derivar en una feroz batalla. Las sesiones de torturas nocturnas resultaban interminables. Los chillidos no se extinguían durante horas. Lo mismo que el estremecedor sonido de la pistola eléctrica que utilizaban para martirizar a sus víctimas. El tormento es una práctica diaria en los dominios del IS.

Abu Omar nos traducía lo que ocurría al otro lado de la puerta. «Estos son del régimen, les han dicho que los van a matar en una hora», indicaba. «A este otro le van a dar 100 latigazos», añadía.

Había reos de todas las eda- / SIGUE EN PÁGINA 4

GRABÉ CON UNA MONEDA EL NOMBRE DE LAS TRES PERSONAS QUE NUNCA QUERÍA OLVIDAR: MÓNICA, NUR Y YERAY

UN DÍA NOS DIERON ARROZ. LE PUSIERON LOS HUESOS ROÍDOS DE POLLO QUE SE DEBIÓ COMER ALGÚN CARCELERO

VIENE DE PÁGINA 3/ des. De todas las filiaciones políticas. De todos los sexos. Las mujeres y los niños tampoco podían eludir la furia demencial de *Daula*. Un día pudimos escuchar cómo torturaban con descargas eléctricas a un chiquillo al que le recriminaban que fumara. El menor no cesaba de llorar. Entremezclaba las lágrimas con los lamentos.

—¿No sabes que es *haram*? (pecado) —le abroncaban.

Recordé que en Irak, azuzados por su insania, llegaron a cercenar los dedos de los fumadores.

En otra ocasión nos encontramos allí con una madre encerrada junto a su hija. La niña no debía de tener ni siquiera dos años. Tan sólo pronunciaba monosílabos.

A veces el carcelero la dejaba salir a correr por el pasillo. La podíamos ver a través del resquicio de la puerta. Una figura diminuta paseando de la mano del corpulento militante encapuchado al que llamaba *ammo* —tío, en árabe—. Una imagen devastadora.

Los disparos aislados eran una constante. Un solo tiro de pistola. Nunca pudimos confirmar de qué se trataba pero Ricardo estaba convencido de que eran ejecuciones.

Ni la misma guerra se había olvidado de nosotros. Un día el edificio se estremeció. A primera hora de la mañana. Había sido alcanzado por un obús o un misil. La onda expansiva llegó a mover incluso el sólido portón de metal de nuestra mazmorra.

Raqqa seguía siendo el objetivo de los aviones del régimen y de los morteros del último cuartel que controlaban todavía en las inmediaciones de la ciudad, la Base de la División 17. La misma que cayó en manos de la milicia radical en julio de 2014.

Durante 48 horas consecutivas, en torno al mediodía, pudimos escuchar claramente el sobrevuelo de una aeronave y la subsiguiente deflagración. Abu Omar nos había contado que sólo días antes, el 29 de septiembre —cuando nosotros estábamos reclusos en Karama—, un avión había destruido un colegio de la villa matando al menos a 13 chavales.

La estadía en la sede del gobernador duró 22 días. Concluyó de improviso cuando un carcelero nos anunció que nos iban a trasladar a una prisión «mucho mejor que ésta, con mejor comida». Cualquier progreso respecto a las condiciones de aquel agujero ya nos parecía aceptable.

Nos acababan de sacar de la celda para el traslado y nos habían vendado los ojos. Nos sentaron en el pasillo junto a otros muchos reos.

—Are you Javier Espinosa? (¿Eres Javier Espinosa?).

Mi interlocutor se expresaba en un inglés perfecto con un evidente acento americano. Abu Omar nos había dicho días antes que había escuchado hablar a un «periodista» paquistaní supuestamente de *Al Jazeera*, pero nunca mencionó a ningún norteamericano.

—¡No me dejes aquí! ¡No quiero morir!

La voz del cautivo sonaba desesperada. Tanto que solicitaba ayuda a un rehén tan inerme como él.

Era Peter Kassig, el fundador de la ONG Sera, una organización humanitaria encargada de suministrar asistencia médica a varias ciudades sirias, incluida Deir Ezzor.

El destino tiene a veces giños incomprensibles. Le habían atrapado en Karama. En el mismo puesto de control donde nos secuestraron a nosotros. Le encerraron en la misma celda. Lo supo al ver escrito en la pared mi nombre y el de mi familia.

Peter nunca se benefició del trato ambivalente que nos otorgaron los islamistas en aquel recinto.

Su relato estaba plagado de recuerdos paurosos.

—Cuando se enteraron de que era norteamericano y que había sido soldado en Irak se volvieron como locos. Me colgaron del techo y empezaron a golpearme. Me llevaron al balcón y me dejaron colgando en el vacío, asido de un pie. Pensaba que me iban a ejecutar allí mismo —refirió cuando llegamos a nuestro nuevo destino— Me dijeron que quieren que Siria se convierta en el lugar más terrorífico del planeta. Dicen que ahora sólo ocupa el lugar número tres, después de Afganistán y Mali.

En eso no se equivocaron. Ya han conseguido su objetivo.

De Raqqa nos enviaron a una vivienda aislada sita en las inmediaciones de Tabka, al oeste de la capital provincial. No lejos del aeropuerto militar que hay en dicha zona. Lo supimos porque esa base militar también estaba en manos del régimen de Bashar Assad —cayó en agosto de 2014— y en ocasiones bombardeaban los alrededores.

Abu Omar nos había hablado con resquemor de Mansura, el nombre de aquella cárcel. Para él estaba asociado a largas estadias. Pronunciaba esa palabra y decía «un gran problema, un gran problema».

EN EL HILTON DEL IS

—*Asalam Mualekum!*

Fui el primero en entrar en lo que sería nuestro domicilio durante casi dos meses. Abu Ahmed se encontraba sentado sobre su colchón leyendo el Corán. Le saludé con la fórmula ritual que se usa entre los musulmanes. Él me respondió de la misma manera.

—*Mualemuk Asalam al Barakatu.*

La nueva celda era una habitación amplia. El suelo estaba cubierto por una alfombra y disponíamos de un ventilador empotrado en el muro. Me apercibí de la presencia de cajas con humus —puré de garbanzos— y mortadela en un lateral.

Nada más llegar los celadores nos trajeron más alimentos: huevos duros, tomates y pan. Por primera vez en más de un mes nos sirvieron un té. Esta vez, sin que ello supusiera un cambio definitivo de actitud, el carcelero no nos había engañado. En comparación con el hoyo del que procedíamos aquello parecía una prisión VIP. Fue por ello que pasamos a llamarle el «Hilton» del IS, en alusión al hotel de cinco estrellas del mismo nombre.

El alivio inicial se disipó en cuestión de segundos. Nunca pensé que nuestro secuestro se iba a solventar con premura. La conversación inicial con Abu Ahmed me confirmó mis temores.

—Yo llevo aquí cinco meses —dijo. Al escuchar aquello, Ricardo se mesó los cabellos. Me acordé de Abu Omar: «Mansura? ¡Gran problema! ¡Gran problema!».

Abu Ahmed intentó atenuar nuestra preocupación. «Otros han estado sólo 15 días, les han interrogado y se han marchado», puntualizó. No sería nuestro caso.

La casa-prisión estaba regentada por un contingente de vigilantes magrebíes. Había tunecinos, marroquíes, argelinos... Eso nos permitiría comunicarnos con ellos en francés.

El mismo jefe acudió a darnos la bienvenida. Era un militante menudo. Embozado en su máscara negra y vestido con un chaleco donde portaba granadas de mano y un radiotransmisor. Su comportamiento era desconcertante. Nos saludaban como si fuéramos invitados y no rehenes. «¡Hola, chicos! ¿Qué tal estáis?», preguntó en tono jovial. «Bueno, pues secuestrados, no te jode», comenté con Ricardo en voz baja.

Abu Ahmed era toda una alegoría del giro crucial que se estaba registrando en la insurrección siria. Una transformación tan significativa como ignorada por los medios de comunicación. Azuzada por la brutal represión del régimen, la revolución contra Assad había sido sub-

vertida por una guerra civil basada en un ideal religioso cada vez más extremo. Las ansias de democracia y libertad eran ya historia. Había llegado la hora de la *yihad* (guerra santa). Del odio sectario. De la venganza.

Él tampoco fue nunca una adalid del sistema democrático. Decía haber sido uno de los primeros oponentes que se lanzó a las calles de Tal Abyad, su ciudad natal. «Cuando comenzaron a dispararnos, comprendimos que por la vía pacífica no haríamos nada. A la siguiente ocasión les respondimos a tiros», relató.

A sus 43 años y con el título de jeque —clérigo musulmán—, el sirio era un veterano de las cárceles del Baaz, el partido de Assad. Había pasado dos años en prisión en la década de los 80. «Sólo por llevar barba y ser religioso», adujo. Su cuerpo todavía mostraba marcas de las torturas que sufrió en aquellas fechas. Cicatrices indelebles en las piernas y en los brazos.

Al principio se enroló en una facción siria islamista independiente del ELS y acabó siendo el emir local del Frente al Nusra. JN impuso su férula en Tal Abyad y Abu Ahmed se erigió en el personaje más influyente de la localidad fronteriza con Turquía.

—Un día llegó el IS y nos obligó a integrarnos en su Estado. No podía hacer otra cosa. Me habrían asesinado —recordó.

El traspaso concluyó en mera usurpación. A las pocas semanas, Abu Ahmed fue relevado de su cargo por otro cabecilla de origen iraquí y terminó encarcelado.

—Me acusaron de robar dinero. ¡Pregunten en Tal Abyad, todo el mundo me conoce! ¡Saben que yo no podría robar ni una gallina! —se quejaba.

El sirio reconocía que se trataba de una mera «lucha de poder». También que su ideario, incluso si él también exigía una teocracia, era «moderado» al compararlo con la filosofía apocalíptica de *Daula*.

—Siempre defendí a los cristianos de Tal Abyad. Di órdenes de ejecutar a cualquiera que les hiciera daño. Recuerdo que una vez vino a verme una extranjera, miembro de una ONG de derechos humanos. Vino cubierta con el *hijab* (velo musulmán). Le pregunté: «¿Eres musulmana?». No lo era y le dije: «No hace falta que te cubras si no eres musulmana» —recordó.

Todas aquellas semanas con Abu Ahmed nos permitieron comprender el profundo cisma que se había gestado entre los yihadistas foráneos del IS y los islamistas sirios afines a JN.

Daula había iniciado su operativo para apropiarse de la interpretación más rigorista del Islam. JN ya no era un posible aliado sino un rival. Con los meses, el Estado Islámico acabaría combatiendo a los seguidores de la misma organización radical que lidera el egipcio Ayman Al Zawahiri. Ahora los tacha de «apóstatas» como hizo en Irak con sus antiguos correligionarios del Ejército Islámico.

—El problema son los árabes (se refería así a los extranjeros). No los sirios. Los árabes sólo piensan en el califato y nosotros en derrocar a Bashar —argumentaba Abu Ahmed.

La capacidad de resistencia del sirio estaba muy mermada. Había pasado la mayor parte del tiempo casi en solitario. Sus jornadas se reducían prácticamente a recitar día y noche el Corán. Abu Ahmed se desesperaba. Al igual que Abu Omar, no comprendía cómo un emir del IS podía haber acabado en la prisión de ese grupo.

—Primero me encarceló el régimen y ahora *Daula*. ¿A dónde va Siria? —inquiría mientras lloraba.

Su abatimiento le llevó en varias ocasiones a declararse en huelga de hambre. «Prefiero la muerte», decía. Se llegó a colocar la cinta blanca en la cabeza que portan los musulmanes

ESCUCHÁBAMOS LAS GOLPIZAS A OTROS REOS. GRITOS DESGARRADOS Y RUIDOS DE PORRAS Y CABLES

“¡NO ME DEJES AQUÍ! ¡NO QUIERO MORIR!” LA VOZ DEL CAUTIVO SONABA DESESPERADA. ERA KASSIG

que se disponen a morir en combate.

—Si soy un ladrón, ¿por qué no me cortan una mano como dice la *sharia*? ¿Por qué me tienen encerrado mes tras mes? —preguntaba.

Días antes de que cumpliera seis meses encarcelado, los responsables de *Daula* en Raqqa le permitieron trasladarse a esa población para conocer a su nuevo hijo, nacido mientras él estaba ausente.

Al volver nos informó que se había encontrado con otro de sus vástagos, Ahmed, de 14 años, que luchaba precisamente en las filas del IS. Estaba exultante. El muchacho no sólo le había traído al bebé sino «buenas noticias». «Le han dicho que me saltarán al cumplirse los seis meses».

Los embustes de *Daula* se extendían a sus mismos acólitos. Cuando abandonamos Mansura, Abu Ahmed seguía allí. Ya había superado los siete meses de estancia.

Nuestras condiciones de vida mejoraron ostensiblemente en Mansura. Allí tenías espacio para pasear. Aunque fuera de lado a lado de la habitación. Disponías de alimentación suficiente. Pese a que al final terminamos *odiando* productos como la mortadela.

Incluso nos fabricamos un ajedrez con fichas recortadas a partir de cajas de quesitos. Con un bolígrafo dibujamos el tablero sobre un cartón. También podía leer el Corán.

Mansura estaba casi aislada. A través del agujero del ventilador se podía ver el paraje. Una zona desértica.

Los milicianos de *Daula* se entrenaban en las inmediaciones. Escuchábamos sus gritos al amanecer. «*Ala Uakbar! Ala Uakbar!*» (Dios es grande). A veces hacían sonar una alarma antiaérea y disparaban con una ametralladora pesada. Nunca supe si aquello formaba parte de los ejercicios o respondía al sobrevuelo real de los aviones gubernamentales.

Otra jornada escuchamos una ingente explosión. Los carceleros mantenían una relación muy cercana con Abu Ahmed, con el que solían charlar a diario.

—Han estado probando explosivos. Han fabricado un coche bomba y lo han hecho estallar —nos dijo el jeque.

Las sesiones de tormentos también amainaron. En ocasiones escuchábamos cómo encerraban a algunos reos en las celdas de aislamiento. Pero las golpizas llegaron a ser una rareza.

—El Islam nos prohíbe pegar a los prisioneros —nos dijo en una ocasión uno de los carceleros. Otro eslogan basado en la falsedad. Llevábamos semanas escuchando las continuas exacciones de sus correligionarios.

Semanas más tarde, el rostro contraído de Khamis serviría como una prueba más para

rebatir esas falacias. Cuando volvió a la celda, apenas podía moverse. Tenía un brazo inmovilizado.

—No puedo levantarlo. Se me ha roto algo —aducía.

Nos contó que le habían colgado del techo, agarrándole de las muñecas con unas cadenas, y le sometieron a un suplicio interminable. «Porras, electricidad, cables...».

Era un personaje menudo. Humilde y con escasa educación. Trabajaba como telefonista del hospital público de la ciudad de Raqqa.

Fue uno de los cuatro presos sirios —incluido el jeque Abu Ahmed— con los que compartimos reclusión en Mansura.

—No sé por qué estoy aquí. Volvía a casa desde el hospital. Me paré a comprar pan. Iba andando por la calle. Un coche se detuvo a mi lado. Salieron dos encapuchados y me obligaron a entrar.

Khamis no pasó mucho tiempo en Mansura. Se lo llevaron al cabo de tres días. Uno de los vigilantes nos aseguró que le habían «liberado».

Nunca pudimos comprobar si era cierto. También nos dijeron que habían soltado a Hamza, otro reo que pasó siete días en nuestra habitación. Un campesino de Karama que sufría de asma.

El día que le interrogaron, un militante entró apresurado en nuestro habitáculo preguntando por el espray que usaba el reo cuando sufría un ataque de su dolencia. Hamza nunca regresó. «Me dicen que le han dejado irse a casa», precisó Abu Ahmed poco convencido. En teoría se marchó tan deprisa que no volvió ni para recuperar su chaqueta, sus gafas o el Corán que traía.

A la mañana siguiente dos de los carceleros entraron súbitamente en el cuarto.

—¿Dónde escribió Hamza su nombre?

Todos los presos solíamos garabatear nuestros nombres sobre las paredes. Hamza había elegido la puerta.

—¡Borrado! —nos gritaron.

—¡Que no quede ni rastro!

¿Hacer desaparecer el patronímico de alguien a quien han dejado en libertad? ¿Por qué? Nunca hicimos esa pregunta. Tampoco nos creímos que Hamza estuviera a esas horas en su domicilio.

Meses más tarde, el mismo vigilante de Mansura reveló que el apelativo que le habíamos otorgado a esa cárcel era una ingente equivocación. Nunca fue la dependencia «exclusiva» que imaginábamos.

—Aquí se mata, lo hacemos a diario —nos espetó en un arrebato de furia.

Hamza, Khamis y otro chaval con el que sólo compartimos una jornada en prisión fueron apariciones fugaces en Mansura. El único que permaneció durante los dos meses que estuvimos en ese penal fue Abu Ahmed.

La presencia del jeque de Tal Abyad supuso un cambio crucial para Peter Kassig. El chaval terminó en nuestra celda y entendió que Abu Ahmed podía ser su mentor espiritual. Era el único *cristiano* de los cuatro reos. Como hicimos nosotros en Karama, el estadounidense aprendió a rezar bajo la férula del religioso. De la noche a la mañana, el *nuevo* musulmán se convirtió en el protegido de los celadores magrebíes. Le comenzaron a llamar Abdul Rahman.

Ello no evitó que durante el interrogatorio que sufrió en ese enclave acabara suspendido de las mismas cadenas que Khamis. «Me han dejado colgando. Después me han golpeado con un bate de béisbol», nos refirió.

La rutina de Mansura se quebró al cabo de varias semanas ante la llegada imprevista de un equipo especial de interrogadores. Un terceto de expertos en informática que me obligó a revelarles las claves de acceso al ordenador y a todas mis cuentas de *email*, Facebook o Twitter.

Esta vez sí querían averiguar si era un espía. El hipotético sistema de justicia que aplica *Daula* se basa en el precepto de que siempre eres culpable hasta que pruebes que eres inocente.

El cuestionamiento comenzó bajo esa premisa: «Es bien sabido que todos los periodistas trabajáis con los servicios secretos. ¿Cómo puedes probar que no eres un espía?».

Todavía en aquellas fechas, incluso tras más de dos meses en prisión, manteníamos cierta confianza en la posibilidad de que nuestros contactos nos permitieran salir de allí. Ricardo había estado secuestrado en Alepo durante 11 días por el IS y al final le soltaron.

Respondí dándoles decenas de nombres de militantes y jefes de grupos de la oposición con los que habíamos convivido en Siria. Esfuerzo inútil. Nunca intentaron hablar con ninguno de ellos. El interrogatorio era un simple ejercicio de apariencias. Nuestro destino ya estaba fijado. Formábamos parte del *proyecto Guantánamo*. @javierpinosa2

MAÑANA, EN EL MUNDO, CAPÍTULO 2

«El efímero Guantánamo islamista»

“TODOS LOS PERIODISTAS TRABAJÁIS CON LOS SERVICIOS SECRETOS. ¿PUEDES PROBAR QUE NO ERES UN ESPÍA?”

LA BATALLA PELS CONTINGUTS

Paisatges dels eixamples urbans
Els eixamples són operacions unitàries d'expansió urbana, de dimensions relativament grans, amb trames viàries ortogonals. El d'Ildefons Cerdà per a Barcelona n'és el paradigma, però moltes poblacions en tenen. RUTH MARIGOT

Al mal Netflix, bona cara

El sector defensa que l'arribada del gegant americà del vídeo a la carta pot tenir efectes positius

ÀLEX GUTIÉRREZ
BARCELONA

L'arribada de Netflix a Espanya s'ha anunciat –i desmentit– prou vegades perquè recordi la faula de *Pere i el llop*. Aquesta setmana s'ha dit que serà, finalment, al setembre. La companyia no ho vol aclarir i, segons declarava a l'ARA, només pot dir que "l'expansió global es completarà en els dos anys vinents". Però aquest diari ha pogut saber que l'empresa està en contacte amb proveïdors de continguts espanyols, de manera que agafa versemblança la idea que el desembarcament serà imminent. ¿Serà, tanmateix, el llop que alguns han anunciat? ¿Canviarà les regles de joc de la televisió de pagament a Espanya? No ho sembla, tenint en compte les respostes obtingudes dels diversos operadors. Al contrari, el discurs majoritari assenyalava que el desplegament de Netflix comportarà beneficis.

És el cas de Canal+, per exemple. "El mercat de la televisió de pagament ha estat llastat perquè s'ha construït des del *premium*", explica Pablo Romero, director de continguts de Yomvi, la plataforma *online* del canal. "I això ha comportat un salt massa alt per poder penetrar massivament en el mercat espa-

nyol. L'existència de trams baixos com el que representa Yomvi Play o Netflix ajudarà a fer més accessible i valuós Canal+". De moment, la plataforma senyera del pagament a Espanya va posar en marxa a l'octubre Yomvi Play, que, per sis euros mensuals, dóna accés a sèries i pel·lícules del catàleg (tal com també fa Netflix, més enllà de les sèries que produeix). En aquests cinc mesos, han aconseguit prop de 500.000 clients.

Un parer similar tenen a Movistar TV (en ple procés d'adquisició de Canal+). Paloma Bravo, directora de màrqueting i publicitat de la cadena, explica: "No ens sentim amenaçats per l'arribada de Netflix; al contrari, la competència ens fa millors, així que benvinguts siguin. No creiem que ens afecti perquè nosaltres tenim un servei molt complet, amb drets esportius i de sèries que podem estrenar, i en exclusiva, tan sols 24 hores després que s'emetin als Estats Units. Ells, a Espanya, no disposaran d'això. Perquè cal recordar que els drets van per països i cada territori és un món".

També es creu en aquest efecte positiu des de plataformes que ja han nascut específicament per al vídeo sota demanda (VOD, per les sigles en anglès). És el cas de Wuaki.tv. Tot i que no té un pronunciament oficial sobre Netflix, fonts de

Reaccions Canal+ creu que pot ser una porta d'entrada a la televisió de pagament

Usuaris Els internautes reclamen més oferta de continguts legals

la companyia explicaven a aquest diari: "Se li ha de donar la benvinguda. És un operador important que farà que molta gent conegui aquesta modalitat, que encara està en ple creixement. La seva entrada pot ajudar a millorar la penetració del vídeo sota demanda. Com que el mercat encara no és madur, sinó emergent, la seva arribada serà positiva, ja que, encara que hi hagi un operador més a repartir, farà més gran el pastís".

Reticències dels productors

Des de la banda dels productors, en canvi, sí que es volen explicitar algunes alertes que genera la vinguda de Netflix a Espanya. "Demaneu que respecti les quotes que marca la llei pel que fa al cinema espanyol i europeu i també que el pagament d'impostos es faci a Espanya i no a Luxemburg", diu Ramon Colom, president de la Confederació de Productors Audiovisuals Espanyols (FAPAE). "El seu desembarcament reactivarà el debat sobre les diferents finestres d'exhibició, és a dir, qui pot estrenar què i, sobretot, quan. És veritat que s'han de revisar aquests calendaris, però cal fer-ho arribant a un acord entre les parts. D'altra banda, serà essencial veure quin tipus de pel·lícules donen i, sobretot, si respecten el model cultural català o espanyol,

o bé si és una via per col·locar subproductes americans".

En aquest debat, un dels punts de vista a considerar és el dels distribuïdors. Per a Adolfo Blanco (A Contracorriente), l'arribada de Netflix serà positiva "perquè aportarà la seva experiència d'èxit a altres països. Netflix ha demostrat que sap empaquetar de manera atractiva els continguts per ampliar l'oferta legal, que és una de les coses que reclamen els internautes. Com més botigues i punts de venda, millor. I al mercat espanyol hi ha lloc per a un operador com ell, amb múscul. Això sí, Movistar està sent molt agressiva en les compres, així que val més que sàpiguen que el partit serà llarg i l'èxit difícilment immediat".

Els internautes corroboren que veuen amb bons ulls que Netflix s'instal·li a Espanya. "És una bona notícia perquè augmenta les modalitats de contractació i l'oferta de continguts legals, que és una cosa que sempre hem trobat a faltar", assegura Víctor Domingo, president de l'Associació Espanyola d'Internautes. "Segons els nostres estudis, s'han emès 1.700 sèries, però només n'hi ha 400 a les quals es pugui accedir legalment. La resta són els usuaris els que les han penjat i han dedicat part del seu temps a subtitular-les i fer-les accessibles".

Pòdium unionista

ESTUDI Mas és qui va tenir més presència als informatius de TV3 i TVE el 2014, però els líders del PP i el PSC ocupen la resta del podi **PUNT** La tendència és idèntica a la del 2013

Marc Bataller
BARCELONA

El 2014 ha estat l'any del 9-N i del sobiranisme en majúscules, però els líders unionistes han continuat copant el podi de les televisions públiques catalanes. Seguint la tendència del 2013, els caps visibles del PP i el PSC, com ara per exemple Alicia Sánchez-Camacho o Pere Navarro i Miquel Iceta, ocupen els primers llocs del rànquing de polítics amb més presència als informatius, mentre que Oriol Junqueras i Joan Herrera cauen bastant més avall. Això sí, el president de la Generalitat, Artur Mas, menja a part, perquè és el primer amb més de quatre hores.

Aquestes conclusions s'extreuen dels dotze informes mensuals del 2014 del Consell Audiovisual de Catalunya (CAC), que ha analitzat aquest diari. Concretament s'ha pres com a referència l'estudi sobre l'observança del pluralisme polític i s'ha posat el focus en els informatius i el temps de paraula dels presidents català i espanyol, els líders de les formacions catalanes i també el del PSOE. El 2014, però, ha tingut una particularitat pel que fa al socialisme. Tant Pere Navarro com Alfredo Pérez Rubalcaba van deixar els seus llocs, a meitat d'any,

La xifra

69

minuts acumula Francesc Homs als informatius de TV3. A TVE en suma més de 34.

a Miquel Iceta i Pedro Sánchez i, per ser curiosos amb les comparacions amb la resta de polítics, se'ls ha sumat el temps com si fos un mateix personatge -vegeu gràfic.

El president Mas gairebé sempre apareix en la primera posició, excepte alguns mesos en què Ma-

Junqueras se situa al sisè lloc a TV3 i al cinquè a TVE, i Herrera, més avall

riano Rajoy li passa al davant. Seria el cas, per exemple, del febrer, en què va haver-hi enfrontaments entre la Generalitat i La Moncloa per la consulta, o de l'agost, amb la ressaca del cas Pujol i els preparatius del 9-N. El protagonisme del PP també se l'endú Alicia Sánchez-Camacho, que sempre es queixa de TV3 i que es destinen massa diners a la Corporació Catalana de Mitjans, però que el 2014

es va situar en el quart lloc amb gairebé 49 minuts. Als informatius de TVE la seva presència encara és més destacada i queda en segona posició amb prop d'una hora, fins i tot per davant de Mariano Rajoy.

Pel que fa al PSC-PSOE, la seva situació també és òptima pel que fa al minutatge, ja que Pere Navarro i Miquel Iceta són els tercers a TV3, mentre que Alfredo Pérez Rubalcaba i Pedro Sánchez són els cinquens. Això sí, la majoria de les notícies han estat relacionades amb les crisis internes que han patit.

Menys pes sobiranista

Aquest escenari fa que Oriol Junqueras, Joan Herrera o David Fernández tinguin menys pes, encara que el líder ecosocialista va tenir força protagonisme a l'abril, quan va comparèixer al Congrés per defensar el referèndum català, i el republicà va sumar força minuts al novembre i al desembre amb el 9-N i el debat sobre la llista única o les candidatures paraigües.

El Punt Avui també va fer el mateix estudi pel que fa als últims sis mesos del 2013. Llavors els resultats va ser gairebé els mateixos amb Mas, Rajoy i Navarro al podi de TV3, mentre que els primers llocs de TVE van ser per a Mas, Camacho i Navarro.

Presència dels polítics en els informatius públics/temps de paraula

(Informes emesos pel CAC del 2014)

GRÀFIC: EL PUNT AVUI

► S'agafen com a referència els presidents català i espanyol, els líders dels partits catalans i el cap del PSOE. També hi apareixen els tres primers de cada mes

► Els líders del PSC i el PSOE van canviar a mitjan any i se'ls computa el temps com una sola persona

Gener 2014

► Temes destacats: diferències en el si del PSC i el procés (declaració de sobirania)

Febrer 2014

► Temes destacats: enfrontament entre el govern català i l'espanyol per la consulta i continua la crisi en el PSC

Prensa: Diaria
Tirada: 20.996 Ejemplares
Difusión: 14.191 Ejemplares

Març 2014

Temes destacats: El TC suspèn la declaració de sobirania i els preparatius legals de la consulta

Abril 2014

Temes destacats: es debat al Congrés la proposta de referèndum català i precampanya de les europees

Maig 2014

Temes destacats: eleccions europees i entrenou entre els crítics i Pere Navarro

Juny 2014

Temes destacats: successió en la corona espanyola i canvis en la direcció del PSC (Pere Navarro plega)

Juliol 2014

Temes destacats: confessió del frau fiscal de Jordi Pujol; relleu en la direcció del PSOE i reunió Mas-Rajoy

Agost 2014

Temes destacats: preparació del 9-N i la Diada i conseqüències del cas Pujol

Setembre 2014

Temes destacats: la V de l'ANC; l'ofensiva pel 9-N amb l'aprovació de la llei de consultes i el decret firmat per Mas

Octubre 2014

Temes destacats: impugnació del TC a la consulta i articulació del nou 9-N

Novembre 2014

Temes destacats: celebració del nou 9-N; conseqüències jurídiques de la jornada i presentació del full de ruta de Mas

Desembre 2014

Temes destacats: presentació del full de ruta Junqueras; negociacions Mas-Junqueras sobre les plebiscitàries i rissaca del 9-N

PERIODISME

L'ARA pren el pols a Barcelona amb un nou suplement els dissabtes

El diari suma amb 'Ara BCN' vuit pàgines setmanals de debat, reportatges i històries

ARA
BARCELONA

Barcelona i la seva àrea metropolitana tindran, a partir del dissabte 21 de març, un nou espai diferenciat a les pàgines de l'ARA. A la cobertura de l'actualitat que ja fa el diari, s'hi sumarà el nou suplement *Ara BCN*, amb el qual es vol oferir un retrat en profunditat de la capital catalana i la gent que la fa possible. Així, l'oferta dels dissabtes tindrà quatre suplementes: *Ara BCN*, *Criatures*, *Ara Llegim* i *Planeta*.

Les vuit pàgines del nou suplement combinaran els debats que sacsegen de manera més clara la ciutat –com el de la gestió del turisme, les desigualtats socials i les grans transformacions urbanístiques– amb les vivències dels seus veïns: cares, sovint poc conegudes, que poden explicar les petites històries que donen identitat a l'entramat urbà. També hi haurà un espai dedicat a l'oci amb propostes per descobrir nous locals o racons especials que, moltes vegades, passen desapercebuts, tant a la mateixa ciutat de Barcelona com a la seva àrea.

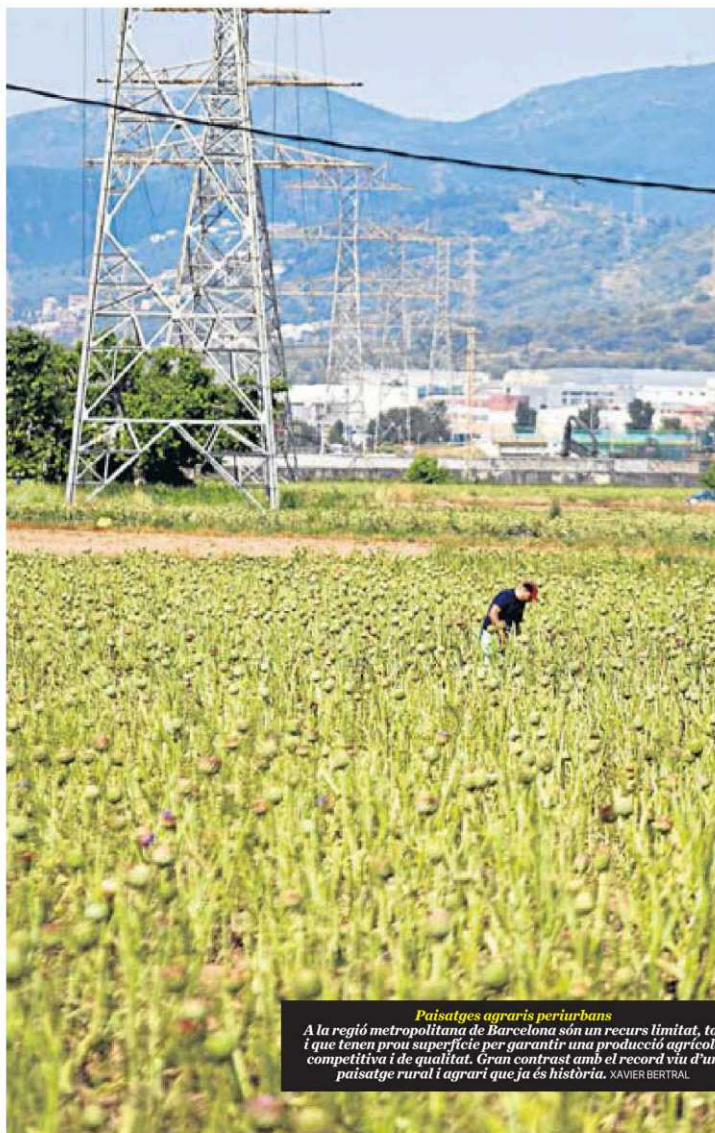
Un dels objectius del suplement serà recollir la identitat pròpia de la ciutat i, per això, les places, que són l'espai que explica més bé el caràcter d'un barri i de la seva gent, hi tindran un espai molt destacat. La periodista Cristina Puig viurà i radiografiarà cada setmana una plaça diferent. La de la Concòrdia, a les Corts, inaugura aquesta ruta.

La mirada més històrica la donarà l'escriptor Xavier Theros, que serà l'encarregat, a través de la secció *Rastres*, d'explicar com la història de la ciutat es reflecteix avui en els seus carrers i locals: una mirada que combinarà passat i present.

L'*Ara BCN* proposarà cada setmana un gran tema que es desgranarà amb detall i amb la voluntat de generar debats. Per això, les opinions i propostes dels lectors hi tindran un espai propi i serviran per donar vida al suplement, ja sigui a través de l'enquesta que es llançarà setmanalment a l'Ara.cat com a través de seccions com *El sí i el no*, que recollirà els aspectes de la ciutat que, a parer dels lectors, funcionen bé o, per contra, són una assignatura a millorar. Els lectors poden enviar les seves propostes a l'adreça de correu electrònic arabcn@ara.cat.

Més històries del Marsupilami amb l'ARA

El dissabte 21 i el diumenge 22 de març es podrà aconseguir amb l'ARA *El nouvingut de la selva*, el tercer volum de les aventures del Marsupilami, el personatge de còmic creat pel belga André Franquin el 1952. Els lectors podran emportar-se aquest llibre per un preu especial de 13,30 euros. Dibuixat inicialment als àlbums d'*Espirú i Fantàstic*, es va emancipar amb una sèrie d'àlbums dibuixats per Batem. Posseïdor d'una versàtil cua, és originari del fictici país de Palòmbia.

Paisatges agraris periurbans
A la regió metropolitana de Barcelona són un recurs limitat, tot i que tenen prou superfície per garantir una producció agrícola competitiva i de qualitat. Gran contrast amb el record viu d'un paisatge rural i agrari que ja és història. XAVIER BERTRAL

John Ridding, durante su visita a Madrid hace solo unos días

ISABEL PERMUY

«Hemos encontrado un equilibrio entre la edición impresa y la digital»

John Ridding
CEO de Financial Times

Con 720.000 suscriptores entre papel y online, el rotativo británico mantiene una posición privilegiada en un sector en crisis

LUCÍA DORRONSORO

El consejero delegado de Financial Times, John Ridding, lleva más de 25 años vinculado a este medio de comunicación fundado en 1888. Primero, como periodista en la redacción del prestigioso diario económico; y después, como alto directivo durante uno de los periodos más confusos y letales para el sector de la prensa escrita, el de la transformación digital. Impulsor de un cambio que, en el caso del rotativo británico, se está desarrollando con éxito, Ridding defiende la pervivencia de un modelo que combina tradición (en el papel) y modernidad (en la web), y que cuenta con el respaldo de un lector que se identifica con las señas de identidad del diario: información de calidad, muy especializada y con grandes dosis de análisis. Una carta de presentación con la que han desembarcado en otros puertos, como el de la formación ejecutiva, que también vive su particular momento de cambio.

—¿Por qué les interesa adentrarse en este terreno? ¿Qué potencial ven en este mercado?

—Acabamos de presentar una «joint venture» con IE Business School para desarrollar programas de formación ejecutiva adaptados a las necesidades específicas de las empresas, con un gran énfasis en la práctica en tiempo real. Es un sector en que hay un gran margen de crecimiento. Hoy en día, y hablo desde mi propia experiencia, ser CEO es mucho más complicado que antes. Las empresas son cada vez más globales, tienen que poder abordar retos de dimensión internacional al mismo tiempo que se adaptan a grandes cambios... Para FT es un campo de expansión natural porque muchos de nuestros lectores ya son directivos que se enfrentan a diario a estos retos.

—Tras un 2014 en el que han batido récords históricos, acaban de estrenar otro muro de pago y ultiman el

nuevo diseño online, centrado en el móvil. ¿Han dado con la clave de la transformación digital?

—Hemos encontrado un equilibrio entre la edición impresa y la digital y una vía clara de crecimiento a través del móvil. De hecho ya genera una parte muy importante de nuestro negocio: el 60% del consumo de contenidos de los abonados, casi el 50% del tráfico total y más del 20% de las nuevas suscripciones digitales. Por eso nuestra intención con el nuevo diseño es lograr una navegación más accesible e intuitiva para estos dispositivos.

—Las redes sociales son ya las responsables de una gran parte de ese tráfico, hasta el punto de restarle importancia a la portada. ¿Esperan seguir creciendo por esa vía?

—Es cierto, más del 20% del tráfico de la web procede de esa fuente, que crece mucho más rápido que otras vías porque nuestros lectores son muy activos en redes sociales. Además de ganar clientes, nos permite conectar con ellos, y a ellos conectar entre sí, formando una comunidad en torno al periodismo de FT.

—¿Qué previsión tienen para 2015, hasta dónde esperan llegar?

—Es difícil dar una cifra... Hoy todo cambia a una velocidad de vértigo. Hace cinco años ni siquiera éramos conscientes del enorme potencial del móvil. Estamos todavía en una etapa de desarrollo inicial, pero para FT es sin duda un actor que ha cambiado las reglas del juego. Un elemento estratégico que nos ha permitido apostar por un modelo de negocio mixto (suscripción de papel y online), en una época de crisis global en el mundo editorial. Hoy tenemos un modelo flexible y dinámico que nos permite llegar hasta un público al que no accedíamos solo con el periódico impreso.

—Su estrategia se ha basado menos en recuperar la publicidad como motor del negocio y más en fidelizar a lectores y anunciantes a través del

análisis de datos (big data). ¿Ese es el camino?

–En realidad, ambos sistemas son compatibles, no hay por qué elegir. Nosotros, por ejemplo, tenemos un buen modelo de suscripciones, pero también disponemos de información relevante sobre nuestros lectores que puede ser de gran interés para los anunciantes, porque nos permite enfocar y medir realmente el impacto que la publicidad tiene sobre ellos.

–¿Pero ni siquiera en un medio de éxito que crece en suscriptores se espera que la publicidad regrese?

–Hay que tener muy claro que la publicidad digital nunca va a llegar a sustituir o compensar la caída en papel. Por eso, lo más importante para nosotros es el crecimiento de los ingresos por contenido. En 2014, por primera vez en nuestra historia, logramos que esa partida, sumando offline y online, superara a la de ingresos por publicidad.

–¿Entonces no tienen fecha de defunción para la edición impresa?

–La verdad es que confío en la supervivencia del papel. Ya le he comentado que el año pasado batimos un récord en nuestros 128 años de historia. El periódico es rentable por sí mismo. Y nuestro formato digital lógicamente es importante, pero el papel también. Es una parte muy importante de nuestra cartera.

–Se encuentra en España para presentar este nuevo proyecto de forma-

¿Es parte de la estrategia de FT que se pueda «hackear su muro de pago»

«Barajamos la posibilidad de intentar bloquear cada intento de entrada, pero al final hemos optado por un equilibrio que hoy, con las cifras, hemos comprobado que funciona: tenemos 720.000 suscriptores, dos tercios de ellos digitales, y en 2014 la suscripción vía digital creció más de un 20%. La verdad es que nos hemos dedicado a cuidar de un público leal y comprometido en lugar de andar tapando agujeros»

ción. ¿Qué opina sobre el avance de un partido como Podemos, en la línea del griego Syriza?

–Verá, en este grupo somos muy estrictos con la separación de la línea editorial y la de negocio. Por ello, no suelo opinar sobre política. Para eso están nuestros expertos.

–Dígame al menos cómo ve la situación en España...

–Como lector, yo diría que la economía española está recuperándose, en línea con lo que ha ocurrido en otros países como Estados Unidos e inclu-

so Reino Unido. El entorno es hoy mucho más positivo y aunque existen riesgos (divisas, tipos de interés...) la sensación es que la economía mundial está entrando en un periodo mucho más sano, sobre todo si lo comparamos con la imagen de hace tres años. No obstante, hay que tener muy presente lo frágil que es el sistema.

–¿Considera los focos de populismo en Europa un riesgo para la estabilidad económica de la Eurozona?

–Evidentemente es algo por lo que podemos estar preocupados, pero no por

el hecho de que ese avance reduzca el apoyo a los partidos tradicionales sino porque nos encontramos en una situación muy volátil, de falta de confianza y de incredulidad en el sistema.

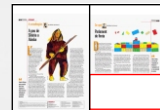
–Pero esa incertidumbre, que como dice no tiene por qué ser mala per se, sí genera inestabilidad económica...

–Sin duda. La confianza es esencial para la inversión, y la inversión es esencial para la recuperación. Y siempre existen riesgos, pero lo cierto es que la economía está mejorando en la mayoría de los países.

«El móvil es un actor que ha cambiado las reglas del juego, un elemento estratégico para crecer»

«En 2014 logramos un récord histórico, los ingresos por contenido superaron a los de publicidad»

Pel broc gros

Tura Soler / tsoler@presencia.cat

La comoditat del periodisme sedentari

Fa pocs dies vaig llegir una piulada de no recordo qui que deia: "Els diaris de paper publiquen el que el dia abans van publicar els diaris digitals que publicaven el que s'havia publicat al Twitter una hora abans." Va ser com un cop de puny als morros per als periodistes que procurem pescar temes propis enmig del ruixat de comunicats i informacions que ens baixen de gabinets i ens oficials. Però s'ha d'admetre que el piulador (lamento no recor-

dar-lo), molt enginyós, té bona part de raó i retrata una trista i crua realitat. Per fer una mica d'autocrítica del sector, vull parlar l'atenció en altres defectes que patim els periodistes del segle XXI, cada cop més acostumats a fer *talla i enganxa* amb allò que ens donen bo i mastegat i poc àvids a l'hora d'aixecar pedres per veure què hi ha a sota. Em centro en la temàtica de la seguretat, que és la que millor domino. Fixeu-vos per exemple quantes vegades heu vist el titular que comença "Els Mossos investiguen la mort de..." Jo he fet la prova de mirar quantes entrades registra Google i m'han sortit cap a una vintena de planes. Amb això no vull pas remarcar que els Mossos investiguen molt (que ho fan) o que tenen molta feina (que en tenen) sinó que el titular no és el que toca. Totes aquestes informacions, que calquen l'encapçalament del comunicat policial (que evidentment dona el protagonisme al

cos), equivoquen l'enfocament de la notícia, que en aquests casos sempre és que han assassinat algú o que han trobat algú assassinat. Altres titulats freqüents: "Els bombers han fet X sortides a causa del vent", "els bombers rescaten...", "els bombers treballen en un foc..." Els bombers fan la seva feina (que els agraïm), però és el que els pertoca i nosaltres convertim els seus moviments en notícia quan la notícia és la incidència, l'accident o tragèdia que els ha obligat a sortir del parc i posar les sirenes. Per dir-ho d'alguna manera: ens assenyalen la lluna i ens quedem a mirar el dit. I tendim perillosament a convertir-nos, per més tecnologia del s. XXI que gastem, en agutzils que vociferen i repeteixen sense pensar els missatges rebuts de les autoritats i correm el risc que als films ens continuïn retratant com un vesper humà fent preguntes vanes i posant el micròfon a la boca de qui no té res a dir.

Tendim perillosament a convertir-nos en agutzils que vociferen sense raonar els missatges rebuts de les autoritats

GRANDEZA Y MISERIAS DEL PERIODISMO

«Será cuestión de unos días, una semana todo lo más. No quiero que me pillen dentro de Siria los bombardeos de los americanos. Es que trabajar allí es muy complicado y no hay internet. Entro, hago media docena de reportajes y salgo».

Javier Espinosa lo tenía claro aquel día de verano de 2013. El régimen sirio había pasado todas las líneas rojas. Obama había afirmado que bombardearía. Y esa iba a ser la noticia del otoño en Oriente Próximo, lo que iba a desatascar la guerra civil siria y a echar del poder a Bashar Asad.

Yo lo tenía tan claro que no recuerdo si se lo comenté al director aunque, por principio, todos los viajes a zonas de conflicto requieren de su aprobación. Cierto que a Javier su anterior incursión en Siria había estado a punto de costarle el pellejo cuando una pared le salvó la vida mientras al otro lado caían Marie Colvin y Rémi Ochlik. Pero esa serie de reportajes en una zona

PASEO

DOMINICAL

IÑAKI GIL

donde no había grandes combates no parecía presentar mayor riesgo.

Además, Javier es uno de los reporteros con más veteranía y preparación que he conocido. Aquella cobertura se suponía menos arriesgada que la anterior o la campaña libia...

Pero iba a convertirse en una pesadilla de 194 días. Basta leer el relato que hoy empezamos a publicar para percatarse de dos cosas: la crueldad inhumana de sus carceleros del Estado Islámico y la grandeza del reportero que, fiel a su estilo, describe sus sufrimientos con modestia, poniendo el foco en los demás, aportando el detalle justo y tomando el menor protagonismo.

Es, con mucha diferencia, el texto que más he ansiado ver publicado. Los lectores tenían que saber qué pasó en aquellos días. Y saben ahora que Javier, Ricardo García Vilanova, que fue secuestrado con él, y Marc Marginedas, capturado en otra emboscada, han hecho honor a la palabra dada de no contar su historia hasta que todos los cautivos estuvieran libres o muertos.

«No olvides llevarte el chaleco (antibalas) y ten mucho cuidado» debí de decirle a Javier y él debió de responder algo así como «no te preocupes, tendré mucho cuidado». Un diálogo que ambos repetíamos antes de cada viaje.

Esas frases mentirosas me dieron vueltas por la cabeza muchas veces

en aquellos 194 días. Esta vez Javier tenía toda la razón: el chaleco no le hubiera servido para nada.

194 días. Un tiempo en el que (re)descubrí el inmenso valor de Mónica que muchas veces parecía animarnos a los que le llamábamos desde la redacción. Un tiempo en el que conocí a Antonio y María Luisa y supe de quién heredó Javier el valor y la humanidad. Un tiempo en el que comprobé la discreción, el calor humano y el compañerismo de esta redacción —y de muchos colegas de otras casas— y que pueden personificarse en Ana, la más implicada de todos nosotros.

Durante todos aquellos días de zozobra, silencio y esperanzas me preguntaron muchas veces si valía la pena. Si la noticia merecía el riesgo. «Oye, Iñaki, que lo de Siria es una carnicería ya lo sabe todo el mundo, pero a quién le importan los detalles».

La respuesta la ha desarrollado Javier en cuatro capítulos que quedarán para la historia del periodismo y para conocer a los fanáticos que quieren crear un nuevo califato con capital provisional en Raqqa mientras amenazan Bagdad, Damasco y ¡hasta Roma!

Javier entonces y antes Julio Fuentes camino de Kabul y Julio Anguita Parrado a las puertas de Bagdad creían que vale la pena. No por el dinero, que no lo hay. No por los honores de una portada que

mañana amarillea. No por ser el primero o el mejor. Por contarlo.

Como Rosa, Eduardo, el propio Javier y Fran cuando nos contaron las primaveras árabes. Como Luísmiquel en el Kurdistán, Xavier en Ucrania o Alberto en Somalia o en territorio de Boko Haram.

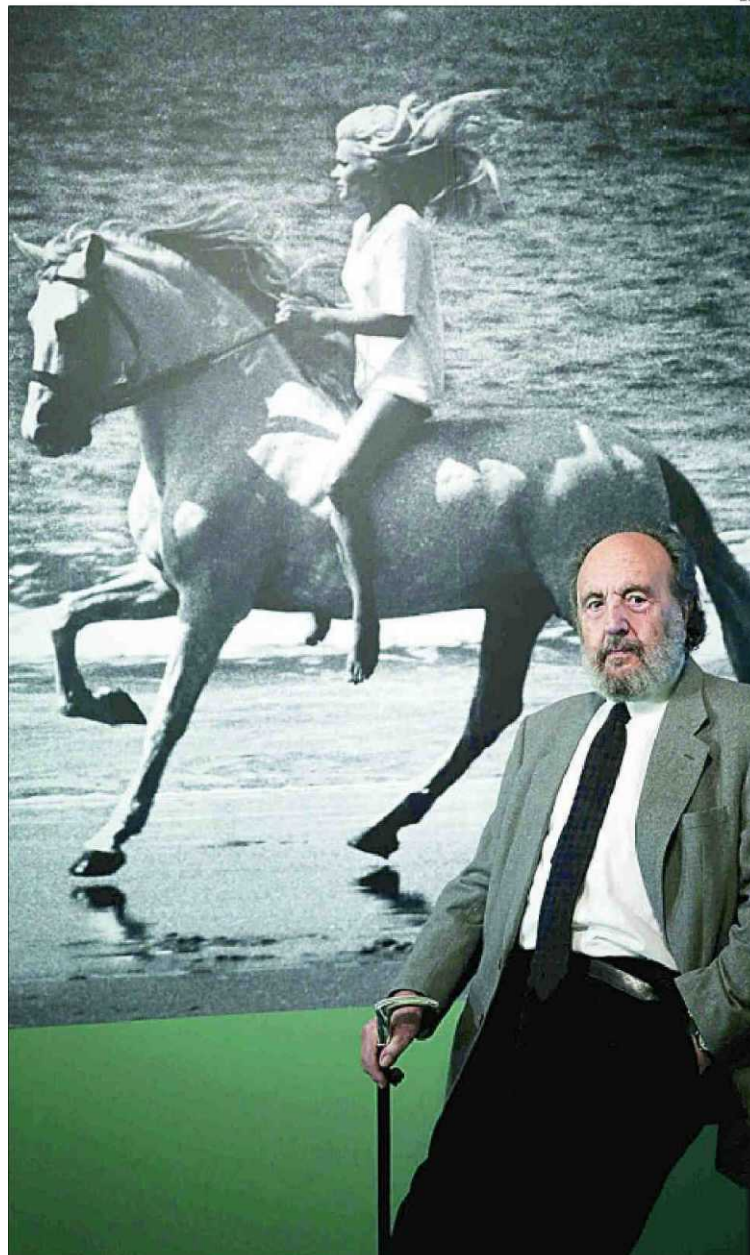
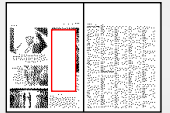
Como David en la zona cero de Fukushima. Como otros que fueron antes y otros que irán después.

Como tantos periodistas a los que ETA amenazó —antes y después de asesinar a José Luis López de Lacalle—, echó de sus ruedas de prensa y señaló en sus manifestaciones con un «sabemos donde vives».

Son tiempos difíciles para el periodismo que zozobra en medio de dos crisis, la económica y la de su propio modelo de negocio. Somos menos, con menos medios. Pero seguimos con ganas de contar historias.

Por eso, los nobles y los presuntos, los políticos en el poder o con ganas de alcanzarlo, los poderosos del Ibex, del fútbol e incluso de la farándula que no nos dejan preguntar, que nos vedan al acceso, que amenazan con llamar al director o al presidente —«le conozco mucho, si hace falta le llamo» dicen, no siempre de farol— tienen un problema con nosotros. Nacimos para contarlo. Disfruten del paseo y del periodismo.

@Inaki_Gil

CULTURA

La Pedrera acoge la obra polifacética del fotógrafo y publicista Leopoldo Pomés

La Pedrera acoge la más completa retrospectiva hasta la fecha del polifacético fotógrafo y publicista Leopoldo Pomés, a través de un recorrido por 140 fotografías desde sus inicios, vinculados al grupo Dau al Set, hasta la actualidad. La exposición, que estará abierta al público hasta el 12 de julio, evoca la figura poliédrica de Pomés, que, en palabras del comisario, Julià Guillamon, tenía «una extraordinaria capacidad de seducción y un potencial poético enorme, que se convirtió en un creador innovador en el campo de la publicidad, que entonces comenzaba a despertar».

EL DEFENSOR DEL LECTOR

Josep Rovirosa

Qüestió de (mal) gust

Si ja sembla difícil definir el mal gust a gust de tothom, encara costa més marcar-ne els límits. Més endavant veurem que el públic acostuma a traçar-los molt abans que els periodistes. Dos lectors, que plantegen qüestions diferents, acusen el diari de traspasar aquesta línia i esmenten explícitament el "mal gust" en les reflexions sobre el diari.

A Ramon Farrès, de Lleida, el "molesten les fotos impreses a doble pàgina, quan una persona queda tallada al mig dels dos fulls". El lector no entén "per què no es cuiden aquests detalls" ja que li sembla "de mal gust tallar per la meitat algú i més si es tracta d'una personalitat". I entre els exemples que aporta, els més recents són una foto de Rajoy "a qui costa de distingir" (pàg. 12-13, de dilluns), i una altra de la cúpula de Convergència en la qual "el conseller Homs surt amb el nas en una pàgina i els llavis a l'altra" (pàg 24-25, de diumenge).

Javier Sánchez, de Barcelona, creu que "ha augmentat el nombre de paraules malsonants a *La Vanguardia*" i sosté que "es pot explicar tot sense recórrer al mal gust". I per documentar la seva reflexió, aporta una sèrie de citacions on apareixen les paraules merda, puta, "gilipollas", cabró i fill de puta.

Respecte a les fotos, el lector Farrès té raó. El departament de Disseny és conscient del problema i procura que no es perdi cap detall important a les fotos impreses a doble pàgina. No obstant això, en certes ocasions no es pot disposar de la foto fins que la pàgina ja està composta i el text tancat. Es en aquests casos quan sorgeix el problema, si no es pot reenquadrar la foto. Qüestió de mal gust? Sí i no, perquè sobre gustos no hi ha res escrit. Però mal tallada, una imatge perd valor informatiu, li manquen referències i acaba generant incomoditat al lector.

Pel que escriu Javier Sánchez, també les paraulotes incomoden. *El Llibre de Redacció de La Vanguardia* adverteix que "els termes malsonants no tenen cabuda a les pàgines del diari", però matisa que "si pel seu valor informatiu és necessari reproduir-ne algun, s'escriu amb totes les seves lletres" i no és necessari recórrer a fórmules com "fill de p...".

Els lectors són menys permissius que els periodistes a l'hora d'acceptar paraules malsonants en els mitjans d'informació

Un estudi fet fa cinc anys a Andalusia, Catalunya, Madrid i País Basc aporta dades reveladores sobre on estem disposats a col·locar la frontera del mal gust (*La ètica informativa vista por los ciudadanos*, UOC 2010). L'informe indica que en totes les comunitats els lectors són molt menys permissius que els periodistes a l'hora d'acceptar paraulotes en els mitjans, encara que siguin citacions literals, i que a Catalunya aquesta diferència és fins i tot més acusada: aquí, el 70,1% dels lectors es mostra contrari als termes malsonants, mentre que només el 27,7% dels periodistes els evitaria.

Marcel Mauri, un dels autors de l'estudi i responsable del capítol *Cuando los ciudadanos reniegan del mal gusto*, afirma que l'acusada diferència de criteri entre lectors i periodistes fa difícil arribar a un consens. I compara la nostra situació amb la d'altres "mitjans internacionals, com per exemple la BBC, que arriba a indicar fins al tipus de paraules que han de ser considerades de mal gust". Aquesta regulació, aquí, resulta impensable. La multiplicat de registres que moltes paraules agafen en la parla del carrer ho faria impossible. Però el contrast en els percentatges de permissivitat entre periodista i lectors no pot deixar-nos indiferents i ha de fer-nos reflexionar.

Els lectors poden escriure al Defensor del Lector (defensor@lavanguardia.es) o trucar al 93-481-22-99

A la tres

Xevi Xirgo xxirgo@elpuntavui.cat

‘Prime time’

Els responsables de dues de les cadenes de televisió públiques amb més espectadors a Catalunya, TV3 i TVE, han parlat aquesta setmana de la necessitat d’avançar els seus programes de *prime time* i d’acostar-los a horaris europeus. La directora de programes de TVE, Eva Cebrián, va dir dilluns que la seva cadena avançarà els horaris de diferents programes per fer-los més “racionals”. I va posar com a exemple els partits de futbol de la lliga, que quan s’emetin per TVE demanaran que es facin a tres quarts de nou, com els de la Champions. Fantàstic. I a finals de setmana, Eugeni Sallent, director de TV3, també es va referir als horaris televisius dient que la cadena pública catalana ja fa un esforç en aquest sentit però que cal tenir en compte que, mentre

“No diem tots que estem en una segona transició? Doncs aprofitem-ho per parlar dels horaris”

que abans de les vuit del vespre a Catalunya hi ha uns dos milions de telespectadors en disputa entre les diferents cadenes, entre les deu i les onze de la nit n’hi ha tres milions. I ho va dir, és clar, per justificar que ja no poden avançar gaire més l’horari d’alguns programes, no fos cas que perdesin audiència i publicitat. Potser sí. Però ja és ben trist que una estructura d’estat tan potent com és la televisió

pública hagi d’estar pendent de les cadenes de l’Estat del costat. Vaja, que no ens desempallegarem d’Espanya ni que siguem independents. A banda que jo em penso que la televisió serà cada cop menys important en aquest canvi d’hàbits (amb les noves maneres de mirar la tele i les sèries per internet a l’hora que vulguis aviat s’acabarà aquesta discussió), el cert és encara ho és, i molt. I que TV3 hi podria fer molt més. Perquè posar d’argument que ja pengen *Polseres vermelles* a les set de la tarda per internet no em negaran que és ben trist. No dèiem tots plegats que estem en una segona transició, o en un procés constituent? Doncs potser que entre tots, televisions, partits, institucions i empreses, hi posem també els horaris. Perquè és més important del que ens pensem.

LITERATURA ■ AVUI (11 h) AL BARRI JARDINS DE REUS

Homenatge a la periodista i escriptora Teresa Pàmies

■ L'Associació de Veïns Jardins de Reus organitza avui al matí (11 hores) un acte d'homenatge a la periodista i escriptora Teresa Pàmies, al carrer que té el mateix nom que l'autora.

La presidenta de l'entitat veïnal, Rosa Mancebón, serà l'encarregada d'obrir l'acte. A continuació intervindran el regidor

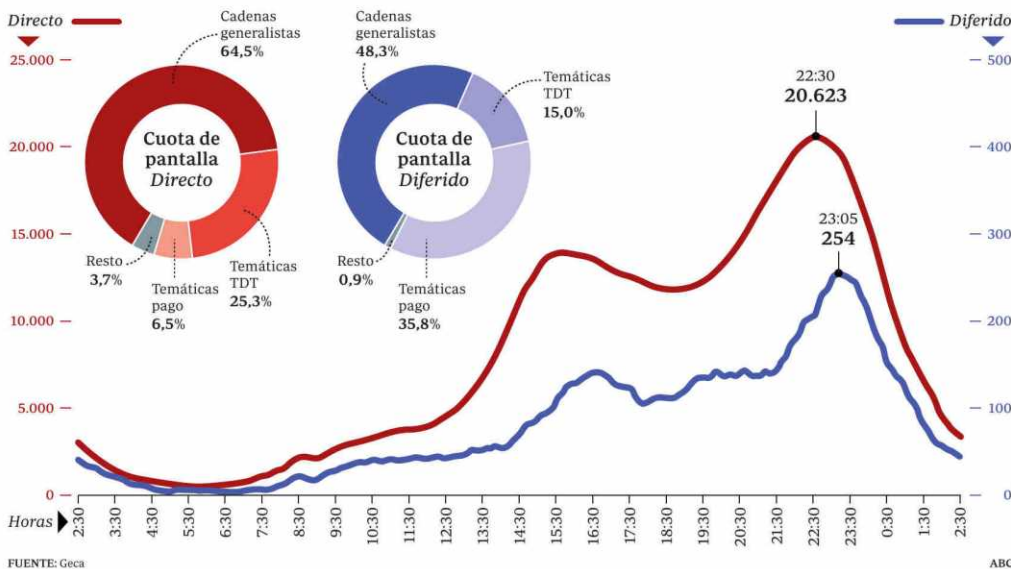
de Cultura, Joaquim Sorio, la ex-síndic de greuges, Misericòrdia Vallès, i la periodista Carme Puyol.

En acabar, es llegirà un text breu d'una obra de l'homenatjada a càrrec de Dolors Juanpere, membre directiu del Centre de Lectura de Reus. L'acte clourà amb un aperitiu per a tots els assistents.

Consumo de televisión en febrero

En miles de espectadores

Medición de audiencias

La televisión a la carta recluta nuevos espectadores

► En febrero Kantar Media añadió a sus métricas los datos de espacios en diferido, lo que ha incrementado la audiencia de las series de pago

HELENA CORTÉS
MADRID

La audiencia ya no es solo esa familia pegada al televisor esperando a que empiece su serie favorita. Ahora también hay un grupo de espectadores que graba sus espacios preferidos para verlos en otro momento, o los consumen a través de aplicaciones para televisores inteligentes. Esa parte del público es precisamente la que ha decidido incluir en sus mediciones Kantar Media, responsable de cuantificar oficialmente el consumo televisivo. De esta forma, desde febrero ha hecho público los datos de audiencias en diferido: cualquier consumo audiovisual que se realiza por televisión (quedan excluidos otros dispositivos) en los siete días posteriores a la emisión.

Durante el último mes, el 1% de los espectadores vio televisión fuera de su horario habitual. En términos absolutos, 10,355 millones de personas vieron al menos un minuto de contenidos grabados, lo que supone un 23,3%

de la población. «Ahora conocemos una realidad incipiente que antes era como una caja negra: sabíamos que existía, pero no podíamos acceder a ella» apunta Raquel del Castillo, directora de marketing de Atresmedia. Más prudente se muestra su homólogo en Mediaset, Javier López, que considera que, de momento, es un «consumo residual que no está al nivel de países

Ranking en diferido

- 1º Final de «Velvet» (Antena 3)**
273.000 espectadores (incremento del 6,9% respecto al directo)
- 2º Estreno «El Ministerio del Tiempo» (La 1)**
249.000 espectadores (incremento del 8,3%)
- 3º «Velvet: Despedidas» (A3)**
242.000 espectadores (incremento del 6%)

como Inglaterra». En cualquier caso, est as nuevas métricas nos acercan a los estándares americanos, donde cadenas como la HBO se han negado a difundir sus datos de audiencia hasta que no disponen de las cifras totales (directo y diferido).

Un primer vistazo a estas nuevas cifras arroja enormes diferencias entre el pago y el abierto. En directo, las cadenas generalistas acumulan un 64,5% de cuota de pantalla, frente a 6,5% de las temáticas de pago. En diferido, el pago sube hasta el 35,8% y las generalistas caen al 48,3%. «La televisión de pago lleva tiempo reclamando estas mediciones. Sabíamos que perdíamos espectadores y que este efecto nos iba a beneficiar. Además, los mercados evolucionan hacia el diferido, por lo que conocer estas audiencias nos permiten tener una visión más poliédrica de la realidad», añade Daniel Pérez, director de contenidos y programación de FOX.

Aunque las cadenas más vistas en directo siguen siendo las más vistas en el cómputo global, el ranking del diferido tiene algunas particularidades. Antena 3 arrebató el liderazgo a Telecinco, un dato que se explica en parte por la configuración de su parrilla: Telecinco emite muchos programas en directo, incluso en prime time, mientras que Antena 3 apuesta más por la ficción y la información, contenidos susceptibles de ser consumidos más tarde. Además, se cuelan entre las

El final de «Velvet» triunfó en diferido con 273.000 espectadores

ANTENA 3

El estreno de «El Ministerio del Tiempo» fue seguido por un total de 3, 2 millones (directo y diferido)

TVE

cadena más vistas del mes tres emisoras de pago: FOX, AXN y Canal+, especializadas en series.

Y es que la ficción es el contenido rey del diferido. «Velvet» (Antena 3), «El Ministerio del Tiempo» (La 1) y «The Walking Dead» (FOX) encabezan la lista de lo más visto de febrero. Además, estos espacios se consumen algo más tarde que el directo, alcanzando su «prime time» a las 23.00 horas. «Aunque aún es pronto para establecer patrones de consumo, el mayor crecimiento se produce en los tres días posteriores a la emisión y el día del siguiente capítulo», apunta Ignacio Gómez, director de análisis y nuevos proyectos de TVE. Durante la primera quincena de febrero los datos mostraban también un rejuvenecimiento de la audiencia en diferido, con un crecimiento del consumo del 6% entre los espectadores de 25 a 44 años.

Nuevas estrategias

Las audiencias también son claves de cara a los anunciantes. Aunque para los masivos datos del abierto el diferido supone entre un 6 o un 8% más de espectadores, en el pago el consumo a posteriori llega incluso

El minuto de gloria

«La huida» (La 1)

La película del domingo en TVE contó la historia de los hermanos Addison y Liza (Eric Bana y Olivia Wilde), que tras robar un banco se ven obligados a huir usando, cada uno, sus propias armas.

a duplicar las audiencias. «Estos datos nos ayudan de cara al anunciante y a la hora de programar, para comprobar si un espacio no gusta o no estaba bien ubicado en la parrilla», añade el responsable de FOX. Aunque no tengan publicidad, en la cadena pública apoyan esta tesis: «La audiencia en diferido es una medida de rendimiento importante, que nos ayuda a definir estrategias», subraya Gómez.

Por su parte, desde Atresmedia y Mediaset insisten en que la programación y la monetización siguen enfocadas al direc-

«The Walking Dead», lo más visto del pago en diferido

to, ya que el consumo de programas grabados deja una gran incógnita: ¿los anuncios llegan de la misma forma al espectador o aprovechan las grabaciones para evitarlos?

Consumo online

A estas audiencias aún hay que sumar otro gran porcentaje «invisible»: los visionados en móviles, consolas, tablets...». De momento, y no de modo obligatorio, Kantar está pidiendo a sus panelistas monitorizar también sus ordenadores en busca de datos que, de momento, maneja cada cadena. «El Ministerio del Tiempo» acumula 263.000 visionados online en sus tres capítulos. «Es cuestión de sumar. El problema es que falta medir audiencias de ese otro consumo televisivo. Hay otros públicos a los que se les está apartando del mercado. Y la industria les necesita. Y la publicidad, también», concluye su creador, Olivares.

RADIO

El tándem conquista las ondas

Los magazines matinales se desdoblán con voces para la información y el entretenimiento ● Onda Cero apuesta por Carlos Alsina y Juan Ramón Lucas

R. G. GÓMEZ
Madrid

Los tiempos de los magazines rí, grandes contenedores radiofónicos conducidos desde el amanecer hasta el mediodía por un comunicador carismático, están en retirada. El cambio en los hábitos de consumo de los oyentes está dando paso a un modelo en el que los dos clásicos bloques —la información pura y dura y el entretenimiento— sueñan con voces distintas.

Luis del Olmo fue uno de los primeros en ensayar este formato cuando en 2006 dejó en manos de Julia Otero la última hora de *Protagonistas*, que en aquellos tiempos se emitía en la extinta Punto Radio. También la Cope apostó por el tándem al dividir *La mañana* y ceder a Javi Nieves, un locutor procedente de la radiofórmula musical, el segundo tramo. Y este mismo camino siguió la cadena SER hace dos temporadas, con el desdoblamiento de *Hoy por hoy* en un primer bloque más informativo al mando de Pepa Bueno (de 6.00 a 10.00) y un segundo presentado por Gemma Nierga (de 10.00 a 12.20) más enfocado a los contenidos sociales, culturales y deportivos, aderezados con un toque de humor.

Onda Cero se dispone también a explorar este modelo con Carlos Alsina, actual responsable del informativo de noche *La brújula*, y Juan Ramón Lucas. Ambos periodistas se dividirán la mañana cuando Carlos Herrera anuncie su incorporación a la Cope, una circunstancia que las dos empresas dan por hecho casi al 100%. Incluso se atreven a poner fecha para el relevo en las ondas: después de Semana Santa. Pese a que Herrera tiene contrato en la cadena de Atresmedia hasta el próximo 30 de junio, no terminaría la temporada en su actual casa.

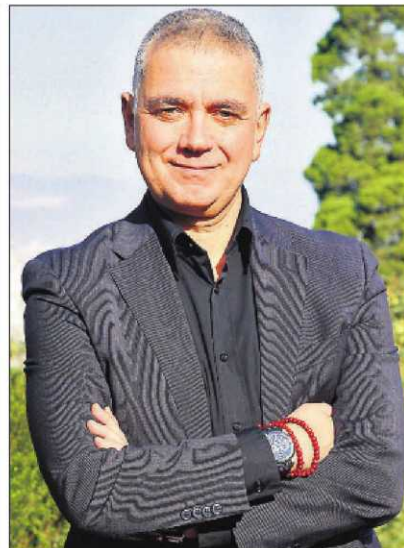
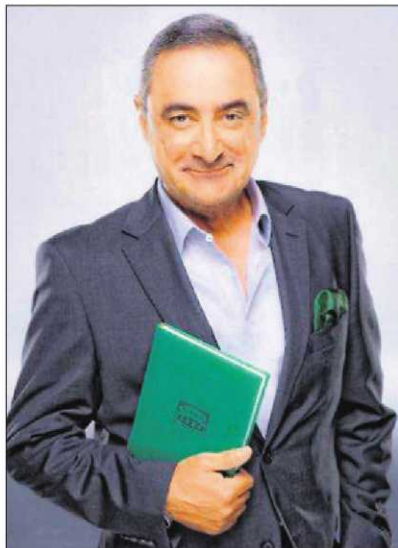
Si los planes culminan, Onda Cero recuperará a Lucas, que salió abruptamente de RNE tras las últimas elecciones generales. Será un duelo con cierto morbo, ya que al frente del matinal de la cadena pública está ahora Alfredo Menéndez, que procedía precisamente de Onda Cero.

Pese a que los contenidos de la mañana tengan dos registros bien diferentes, se mantienen bajo la misma marca. "El nacimiento de los grandes contenedores obedeció a un criterio publicitario. Se trataba de acumular audiencia", explica Miguel Ángel Ortiz, profesor de la Universidad Complutense. "Pero un buen periodista no tiene por qué ser un buen dinamizador de entretenimiento", recalca.

Con más de seis horas diarias a sus espaldas, Luis de Olmo e Iñaki Gabilondo han sido los iconos todoterreno de las últimas décadas. Ahora se impone una tendencia a la diversificación.

Gemma Nierga (a la izquierda) y Pepa Bueno, conductoras del programa de la SER *Hoy por hoy*. Abajo, Carlos Herrera y Juan Ramón Lucas (a la derecha).

Criterios publicitarios dieron origen a los grandes contenedores

"Las cadenas dan vueltas a formatos obsoletos", afirma un experto

"Se trata de intentar optimizar el trabajo y de sacar más rendimiento al equipo del programa y al propio comunicador", apunta Mario Alcudia, profesor de la Universidad CEU-San Pablo y autor del libro *Mis tuits ondulados*, según el cual existe una tendencia a hacer una radio "más col-

ral", en la que el comunicador viene a ser "como un hombre orquesta".

De 8.00 a 9.00 es la hora de máxima audiencia radiofónica: 8.312.000 oyentes, de los cuales la mitad sintonizan emisoras generalistas, según los datos del último Estudio General de Medios (EGM). "La audiencia tiene necesidades diferentes. A partir de las 10.00 ya no busca la noticia sino temas más sociales y de entretenimiento", dice Alcudia. A medida que avanza la jornada, el público va apagando el dial. Entre las 12.00 y las 13.00 son 6.454.000 los oyentes que siguen enganchados.

Ortiz observa que "el problema de las grandes cadenas es que están dándole vueltas a formatos demasiado obsoletos". "Con pequeñas variaciones, venimos escuchando lo mismo desde

hace 30 años. La radio convencional debería ir explorando nuevos territorios porque el consumo ha cambiado". Sostiene que desde 2008, las redes sociales han dado un vuelco a los medios de comunicación, pero percibe que la radio no acaba de apostar por las posibilidades que ofrecen las nuevas tecnologías.

El profesor Alcudia coincide en la falta de innovación. "Estamos estancados. Hay un gran mimetismo en las emisoras. No arriesgan por miedo a quedar descolgados en las audiencias y por eso no se atreven a dar el paso de poner fin a la radio de las estrellas". El problema, matiza Ortiz, es que "no hay mucho banquillo". Quizá por eso la Cope, alejada en el EGM con respecto a sus principales competidores, aspira a recuperar terreno con un veterano de las ondas.

Muntatge artístic per a l'exposició sobre el centenari de l'Institut d'Estudis Catalans celebrat l'any 2007

Deu divulgadors lingüístics i escriptors expliquen les seves propostes de canvi perquè la llengua catalana s'adapti a la realitat del carrer

Per un català més proper

JOSEP PLAYÀ MASET
Barcelona

La recepta és clara: "Fer el català més proper i senzill". I es pot aconseguir "tot conservant-ne i potenciant-ne la riquesa i l'expressivitat". Aquest és el propòsit expressat per Enric Gomà, filòleg, divulgador lingüístic a ràdio i televisió i coordinador del volum *Canvi d'agulles. Per un català més ric, àgil i senzill* (RBA-La Magrana), en el qual ha convidat a participar nou correctors i escriptors més.

Un petit volum on cadascun dels autors aporta elements per al debat i suggerències per modificar la normativa fixada per l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), per acostar-la més al llenguatge parlat i als temps actuals. Una obra que deliberadament s'ha volgut avançar a la nova gramàtica normativa, que ha de substituir la de Pompeu Fabra, i que està previst que es publiqui l'any vinent. "Hi ha un excés de respecte per l'obra de Fabra i cal tenir en compte que la llengua catalana ha evolucionat molt", afirma un dels convidats. Hi ha un cert consens que l'IEC ha fet adaptacions del lèxic, més

Els autors fan propostes sobre lèxic, ortografia i sintaxi abans que surti la nova gramàtica de l'IEC

o menys discutides, però ha estat molt més conservador en la gramàtica i l'ortografia.

L'escriptor Màrius Serra assenyala que la major quantitat d'usuaris del català ha comportat una "menor qualitat lingüística". I això és especialment així perquè dels tres escenaris principals on es desenvolupa una llengua, l'educació, la creació literària i els mitjans de comunicació, aquest darrer "és avui el primer aparador". Màrius Serra afirma que "l'ecosistema mediàtic, en el qual hi ha de tot i força, ha arrabassat

la centralitat social a la literatura". Els mitjans, doncs, modernitzen la llengua tot i que també la maltracten. El filòleg i traductor Pau Vidal es refereix al perill dels correctors automàtics, que eviten errades gramaticals però basteixen una llengua "poc natural".

Magí Camps, responsable lingüístic de les dues edicions, en català i castellà, de *La Vanguardia*, fa una proposta sobre l'ortografia dels mots compostos i les paraules amb prefixos. "Cal fer una ortografia més intuïtiva, en què la pronúncia i la grafia vagin de bracet, i en què gairebé no hi hagi excepcions",

afirma. L'objectiu: "evitar normes recargolades i complexes, que requereixen un alt domini de la gramàtica". La seva conclusió és que "la llengua no perilla gens si l'ortografia se simplifica". En la mateixa línia, però centrant-se en la dièresi, fa la seva proposta el també filòleg i professor Rudolf Ortega.

Ricard Fitè, responsable lingüístic de l'edició en català de *El Periódico*, es refereix al conservadorisme normatiu i ho exemplifica en tres qüestions no resoltes: l'ús del "per" i el "per a", la substitució del "la hi" i "li ho" per "l'hi" i l'ús del signe d'interrogació inicial. Sobre aquest darrer punt, com en d'altres, es destaca que el lingüista Joan Solà -a qui va dedicat el llibre- n'era partidari.

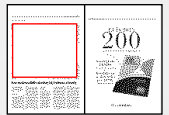
El lèxic genera molta controvèrsia. Agustí Mas recorda paraules d'ús habitual a Andorra no acceptades al diccionari de l'IEC. Ricard Fitè assenyala alguns dels mots que tenen més avals per ser acceptats, com ara: *alcaldable, espònsor, mediar, xatejar o vivenda*. I recorda que aquestes paraules són admeses per diversos llibres d'estil i per la web *ésAdir* (portal de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals). Aquest portal admet moltes altres paraules com *acné, alfombra, altell, birra, bolso, candau, catejar, crucigrama, empanadilla, ensaladilla, enxufar, farol, farra, friqui, guiri, mono, nòvio, papilla, primar, publicitar, rumorejar-se, suggerent, tonto o tunejar*. Enric Gomà recorda que paraules tan esteses com *trajo, vànuia i trabanqueta* encara no s'admeten, i en canvi potser es van acceptar prematurament *taquilla* i *sorbet*, quan *guixeta* i *xarrup* són prou corrents.

Ernest Rusinés proposa regular algunes formes col·loquials que l'IEC considera no recomanables: la caiguda de la *a* o la *e* per contacte amb *r* (*barana, veritat, però*); la supressió de la *p* del grup *ps* inicial (*psiquiatria, PSUC*) o la pronúncia d'una sola *l* en mots com *col·legi, novel·la, il·lustre*. Com diu l'escriptor Ramon Solsona, "hi ha un esqueixament profund entre la llengua popular i la llengua culta". Però, alhora, adverteix: "la llengua la fa el poble".

'Top ten' de paraules i expressions que rebutja l'IEC

■ Màrius Serra va demanar a cent professionals dels mitjans de comunicació i a set mil oients de ràdio que es pronunciessin sobre una paraula o expressió en català que consideressin correcta, malgrat que la normativa digui el contrari (i que per tant demanarien a l'IEC que l'admetés al seu diccionari). Va rebre cinc mil respostes i de la llista *top ten*, les tres primeres destacaven molt per sobre de la resta, aquesta era la llista:

1. *Disfrutar* (en lloc de *fruir* o *gaudir*)
2. *Làmpara* o *lampareta* (per *làmpada* o *lampadeta*).
3. *Bolso* (per *bossa*)
4. *Lo* (per *allò* o *el que*)
5. *Algo* (per *quelcom* o *alguna cosa*)
6. *Apretar* (per *collar*)
7. *Carinyo* (o *carinyós*) per *afecte* o *afectuós*)
8. *Tamany* (per *mida*)
9. *Puro* (per *cigar*)
10. *Barco* (per *vaixell*)

CEIM pone en venta los títulos de Prisa, Libertad Digital, Vocento y Mediaset

‘Pierde’ 693.000 euros con la inversión durante el mandato de Arturo Fernández

África Semprún MADRID.

La patronal de los empresarios madrileños quiere deshacerse de las acciones que posee en Libertad Digital, Vocento, Prisa y Mediaset. La junta directiva de la Confederación de Empresarios de Madrid (CEIM) ha aprobado la venta de los títulos que, de cerrarse con éxito, se hará con una minusvalía de casi 700.000 euros ya que las acciones se han devaluado a pasos agigantados desde su adquisición hace seis años. “No tenía sentido que una patronal tuviera participaciones en medios de comunicación. El mandato es que se vendan las acciones en cuanto se pueda porque no tiene sentido tenerlas. En CEIM nos tenemos que dedicar a hacer *lobby* a favor de nuestros asociados y no a invertir”, aseguró a este diario José Pablo Lázaro, presidente de la patronal madrileña desde enero de 2015 en sustitución de Arturo Fernández.

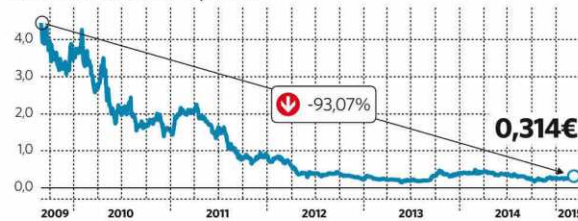
Según consta en las cuentas de la firma de formación de CEIM, Fypem 2002, la patronal destinó 823.534 euros en hacerse con acciones de distintos medios de comunicación en 2009, en plena presidencia de Arturo Fernández. El medio más agraciado fue Libertad Digital ya que concentra el grueso de la inversión con 698.775 euros seguido de Vocento, donde compró títulos por valor de 59.865 euros; del Grupo Prisa, donde invirtió 60.900 euros y de la antigua Telecinco, a la que compró títulos por 3.994,5 euros.

Las inversiones de CEIM

Formación Fypem empresa de la patronal madrileña Inversiones financieras (€)

698.775	59.865	60.900	3.994,54
LIBERTAD DIGITAL	GRUPO VOCENTO	GRUPO PRISA	TELECINCO

Evolución en bolsa del Grupo Prisa

Evolución en bolsa del Grupo Vocento

Evolución en bolsa del Mediaset

Fuente: Bloomberg y Fypem

El desembarco en el capital de Libertad Digital seguía los pasos de algunos líderes del PP que, unos años antes, habían acudido a la ampliación de capital de grupo de comunicación de Federico Jiménez Losantos. Según arrojan los llamados *papeles de Bárcenas*, Álvaro Lapuerta, extesorero del PP, adquirió en octubre de 2004 un total de 1.270 acciones de Libertad Digital por 139.700 euros que dos años después revendió a la misma empresa para su autocartera por 209.550 euros.

Lejos las plusvalías que, supuestamente, obtuvo Lapuerta con la reventa de las acciones, parece que la patronal madrileña va a registrar unas pérdidas elevadas con la operación financiera. Según recoge la memoria abreviada de Formación Fypem en 2013 el “valor razonable de dichas participaciones suma la cantidad de 129.783 euros”, lo supone una *perdida* de unos 693.750 euros con respecto a los fondos invertidos inicialmente. Así, en 2013, la últimas cuentas disponibles, la firma propiedad de CEIM tuvo que apuntarse un deterioro de 109.645 euros que se suma a los realizados en años anteriores como por ejemplo 2010 cuando se apuntó unas minusvalías de 163.121 euros o 2011, donde el deterioro adicional apenas fue de 14.398 euros.

La pérdida de valor de la inversión corresponde a la caída del negocio de los medios de comunicación durante la crisis, cuando la inversión publicitaria, su principal fuente de ingresos, se hundió más

de un 50 por ciento. Este descenso, que puso contra la pared a Libertad Digital, también afectó a la evolución en bolsa de Vocento y Prisa que vieron como el precio de sus títulos se hundía. En concreto, los títulos del grupo que preside Juan Luis Cebrián han caído un 93 por ciento desde 2009 hasta los 0,314 euros. En esta línea, las acciones de Vocento, que se han recuperado levemente en los últimos días, acumulan un descenso del 45 por ciento desde 2009 hasta los 1,9 euros. La única empresa que ha mejorado el Mediaset pero es de la que menos acciones tenía.

Según los documentos a los que

La patronal compró las acciones de los medios por 823.534 euros y en 2013 valían 129.780 euros

El nuevo presidente de los empresarios madrileños dice que “no tiene sentido tener esos títulos”

ha tenido acceso este diario, Fypem invirtió en los medios de comunicación en 2009, en plena presidencia de Arturo Fernández. Un extremo que éste niega. “Yo no he comprado nada. La orden la dio Gerardo Díaz Ferrán, mi antecesor en el cargo. Yo no aprobé ni firmé ninguna compra”, asegura el empresario a este diario. En este sentido, desde CEIM no han sabido especificar cuándo se hizo la compra y apuntan a que podría ser de 2007, el último año del fundador de Marsans al frente de la patronal madrileña.

críticatv

GUILLEM SANS - CRÍTIC DE TELEVISIÓ

La sentència de la “zorra repugnante”

A Intereconomía TV estan indignats perquè un dels seus periodistes estrella, Eduardo García Serrano, ha sigut finalment condemnat a pagar 22.000 euros per haver injuriat Marina Geli quan era consellera de Sanitat de la Generalitat. Recordem que García Serrano va dir el 2010, en el programa *El gato al agua*, que Geli era “una guarra”, “una puerca”, la va acusar de fabricar degenerats i va rematar la feina dient que era “una zorra repugnante”. Tot venia per un vídeo sobre educació sexual que havia distribuït el departament que dirigia Geli. Llavors, els impropis de García Serrano van causar alarma social i el periodista es va veure obligat a disculpar-se públicament, però la justícia finalment ha actuat, 4 anys després, i la sentència ja és inapel·lable. Des de la cadena ultraconservadora han enarborat la bandera del victimisme des de tots els seus programes. Així, a l’informatiu podíem escoltar: “La ideología de género se ha impuesto sobre la libertad de indignarse ante un contenido que el 100% de los padres se hubiera indignado de igual manera”. En la seva editorial, Kiko M. Monasterio també analitzava la sentència: “Por qué? Por qué a los pa-

dres se les quiere quitar hasta el derecho a indignarse”. I afegia: “Háganse sólo una pregunta. ¿Cómo reaccionarían ustedes si en un parque se acercara una señora a sus hijos y les mostrara un vídeo como el que patrocinaba Marina Geli?” Segons ell, els insults eren disculpables per la gravetat dels fets, mentre que en altres programes hi són per guió. Segons aquest analista, tot es redueix a un pols del poder per imposar les seves “tesis autoritarias”. En fi. Des d’*El gato al agua* van començar a recollir

missatges de suport a Eduardo García Serrano i van parlar amb el condemnat. Un García Serrano compungit reconeixia que “la sentencia no queda más remedio que acatarla, a la fuerza ahorcan, pero es perfectamente criticable” i continuava insistint que ell només havia criticat un vídeo que empenyia els adolescents catalans a “mantener prácticas sexuales aberrantes y a practicar la sodomía”. Ni una paraula sobre les injúries que ja hem comentat. García Serrano confessava que Geli havia guanyat als tribunals però que ell havia obtingut una “victoria moral porque gracias a mis denuncias se retiró el vídeo de la página y nosotros impedimos que miles de niños más fuesen contaminados y ensuciados por las imágenes obscenas y pornográficas que se veían en la página de la Generalitat”. A més a més, van anunciar un *El gato al agua* especial sobre la sentència. Un programa en què diverses cares de la cadena es van dedicar a lloar de manera, ara sí, pornogràfica, la figura de García Serrano i en què es demanava ajuda a l’audiència per pagar la multa sobreimpressionant un número de compte en pantalla. Com s’han de veure. Per una vegada, els insults no els han sortit de franc.

UNIÓN DE PERIODISTAS VALENCIANS

Dues persones davant la foto de Nathan Weber a la mostra Fragments

On és el límit ètic en el fotoperiodisme?

Una mostra a València debat sobre la responsabilitat de qui fa les fotos

SALVADOR ENGUIX

Responsabilitat. Aquesta idea, aquest valor impregna la mostra *Fragments* que ha programat la Unió de Periodistes Valencians a l'edifici La Nau de la Universitat de València. Una exposició que busca que l'espectador reflexioni sobre els límits ètics de la funció del periodisme gràfic. "Fer una foto a algú o a alguna cosa, penjar-la en un mitjà o en xarxes socials, té conseqüències; algunes vegades bones, en altres dolentes fins i tot per al fotografiat", subratlla Sergi Pitarch, president de la Unió de Periodistes. I afegeix que amb les noves tecnologies "qualsevol pot fer i distribuir una imatge; és important que la gent compregui les conseqüències d'aquesta decisió".

Fragments planteja qüestions sobre els límits ètics per mitjà d'imatges que mostren un grup de reporters que prenen una foto d'una nena abatuda a Haití, guineans que fotografien amb els seus mòbils un mort d'ebola al carrer o dos turistes que es fan una autofoto en les

manifestacions de Barcelona de l'1 de maig del 2014.

Per la seva banda, la fotografia com a espectacle es tracta per mitjà de les imatges de Daniel Berehulak i Tyler Hicks sobre la crisi de l'ebola i sobre un avió abatut a l'est d'Ucraïna, que es van utilitzar com a motiu decoratiu de fundes de telèfons intel·ligents i tauletes.

Pitarch afegeix que l'exposició llança un missatge "d'autocrítica cap als periodistes i fotoperiodistes sobre com aquesta societat de l'audiovisual porta a l'espectacularització de continguts i al sensacionalisme de premsa groga; i també és una alerta als ciutadans perquè no oblidin quina és la seva responsabilitat quan penjen una foto a internet".

A les sales de La Nau s'ofereixen imatges d'autors com Eva Ripoll, Fernando Bustamante, García Poveda, Germán Caballero, Irene Marsilla, Juan Carlos Cárdenas, Kai Försterling, Miguel Lorenzo, MAO, Rober Solsona i Biel Aliño. I es podrà visitar fins al proper dia 10 de maig.●

La setmana passada va tenir lloc a Osca un congrés sobre periodisme digital. El va inaugurar el responsable de la publicació *20Minutos*, **Arsenio Escolar**. En la intervenció que va fer, critica amb la relació periodisme-poder, **Escolar** va donar a conèixer un decàleg amb deu punts molt ben posats sobre les is. Per exemple, a **Arsenio Escolar** no li agrada gens ni mica que no ens deixin preguntar a les rodes de premsa. «No a les rodes de premsa sense preguntes». Em sumo al *no*, però em pregunto: ¿A qui cal dir *no*? ¿Als polítics que impedeixen preguntar o a les empreses periodístiques que ens continuen enviant a rodes de premsa sense preguntes encara que els polítics continuïn sense deixar-nos dir

Al contraatac

Jordi Évole

El mitjà és el massatge

ni piu? Si ho dius als polítics, no et fan cas, i si deixes anar al teu cap que hi vagi la seva tia, a la roda de premsa, t'arrisques que finalment hi vagi la seva tia, que potser resulta que és periodista i que a sobre està a l'atur. I tu, potser te'n vas al carrer. A vegades fa la sensació que el mitjà és el massatge i també el massatge a aquells que manen.

Publicitat opaca

¿I per què fa la sensació que les empreses periodístiques acoten tant el cap? Si llegiu el decàleg del director de *20Minutos*, és molt probable que fins i tot en menys minuts arribeu a la conclusió que s'inclinen tant per recollir els diners que deixen per terra el periodisme. «No a la publicitat

institucional opaca. Cal saber d'on surten els diners», puntualitza **Escolar**, que afegeix: «No a les ajudes i subvencions opaques (procedents d'ajuntaments, diputacions...)». En definitiva, més transparència. I encara hi ha més: «Cal ser més transparents amb el lector pel que fa a la propietat de cada mitjà». Així, el lector podrà tenir clar si som la veu del nostre amo o els amos de la nostra veu. Si passem el dia reclamant transparència als polítics, i ells continuen dissimulant, estaria bé que el nostre sector deixés de dissimular.

I, posats a ser coherents, també podríem ser-ho amb alguns anuncis. Un altre punt del decàleg diu: «No a la premsa proxeneta. S'han de suprimir els anuncis de prostitució». Fa poc, vaig llegir en un di-

ari: «Cau una banda que es dedica a l'explotació sexual de dones en carreteres i clubs de cambres. Van captar les víctimes a Romania». ¿És coherent que els mitjans que publiquen anuncis de prostitució facin servir la paraula «víctimes» quan es refereixen a dones explotades sexualment? ¿Es pot ser sensible en una pàgina de successos, després girar el full, i ser insensible en la pàgina de contactes?

El decàleg acaba així: «No més periodisme obsequiós, complaent, opac i cregut. Es necessita un periodisme ètic, social, crític i distant del poder». Fa poc, vaig llegir en un diari digital: «La Moncloa felicita els mitjans per desgastar Podem». Una felicitació com aquesta, el que més desgasta és el periodisme. ≡

La revista infantil 'Pipiripip' assoleix l'objectiu de finançament

À.G.
BARCELONA

Els promotors de la revista infantil *Pipiripip* han aconseguit el seu objectiu de micromecenatge i ja preparen el llançament del primer número de la publicació. Pensada per a nens de zero a deu anys, els impulsors havien demanat 6.000 euros com a ajut inicial i defensen "l'economia del bé comú, basada en la confiança", de manera que la figura tradicional dels subscriptors s'ha rebatejat com a *mecenes dels creadors*. El primer número de la revista es publicarà a principis del mes d'abril.

Pipiripip editarà onze números a l'any en format paper (amb 50 pàgines de continguts), però cada quinze dies apareixerà un extra en digital per mantenir la continuïtat i escurçar les esperes. La revista en paper també tindrà una versió digital, amb PDF però enriquida amb continguts multimèdia. Entre els valors que defensarà hi ha "contribuir a la transmissió d'uns valors personals i socials", "ajudar a través de la lectura i la reflexió", "fomentar la creativitat i l'esperit emprenedor", "recuperar la lectura i el diàleg intergeneracional" i "fomentar la lectura i el lector actiu".

L'equip fundador de la revista està format per il·lustradors com Susanna Ayala, Susanna Campillo, Bernadette Cuxart i Valentí Guabianan, i també per guionistes com Enric Bastardas, Teresa Clua, Pep Molist i Sergi Pich. Isaac Bosch en serà el director artístic i Annabel Sardans la directora editorial. Els impulsors manifesten la voluntat de, més enllà de la revista, muntar també activitats complementàries amb els nens. —

Il·lustració d'Isaac Bosch per al primer número. PIPIRIPIP

La falta de privacidad, principal preocupación en Internet

Los internautas recelan del control 'online' del Gobierno y las empresas

Agencias MADRID.

La mitad de los internautas españoles están "muy preocupados" por el control del gobierno y de las empresas en la red, según la 17 edición del estudio *Navegantes en la red* que

desarrolla anualmente la Asociación para la Investigación de Medios de Comunicación (AIMC). El informe revela que el 52,8 por ciento de quienes navegan por Internet están "muy preocupados" por el control del gobierno en sus actividades en la red; mientras que el 53,8 por ciento ha dicho también estar "muy preocupado" por el control de las empresas. De la muestra, un 52 por ciento afirma estar "muy preocupado" por la privacidad en

las redes sociales, y el 57,3 por ciento se muestra de igual manera sobre el uso que se le pueden dar a los datos personales que se proporcionan en Internet.

El informe también revela que el teléfono móvil se ha convertido en una de las herramientas principales para acceder a Internet, ya que el 91,8 por ciento de los internautas lo hacen a través de sus teléfonos, a diferencia de los 76,9 por ciento que lo hacen por medio de sus

ordenadores portátiles, y el 72,4 por ciento que utilizan ordenadores de sobremesa. Esta medición muestra un rápido incremento en la utilización de los móviles para navegar en la red: en 2009, apenas el 32,7 por ciento utilizaba su teléfono con estos fines. Además, el 77,2 por ciento de quienes utilizan sus móviles para navegar actualmente lo hacen varias veces al día. El 19,3 por ciento afirmó que no podría vivir sin Internet en el teléfono móvil. Inclu-

so, el 31,5 por ciento de los cibernautas miran televisión desde sus móviles, siendo los informativos, las películas, las entrevistas, las series de ficción extranjeras y las retransmisiones deportivas los principales programas. Además, las aplicaciones en los teléfonos móviles juegan un papel fundamental para navegar en la red, ya que el 58 por ciento de los encuestados accede mayoritariamente mediante estos programas, según informa *Ep*.

TRENDING TOPIC

EL REPORTERO QUE NO QUISO SER TT

JOAQUÍN VERA MADRID

Casi un año después de que Javier Espinosa volviese a abrazar a los suyos tras 194 días bajo el yugo yihadista en Siria, ayer recibió un gigantesco abrazo de todas las redes sociales tras narrar las torturas que sufrió durante meses.

«Sólo la foto final de este relato puede mitigar el dolor que produce leer a Espinosa», advertía en Twitter @Latance. Tras ella, una sucesión interminable de tuiters que intentaban describir –tras recuperar el aliento y «con un nudo en el estómago» en 140 caracteres el relato del reportero de guerra: «Estremecedor», «espeluznante», «imprescindible» o «extraordinario».

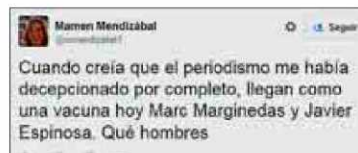
Una narración sobre su infierno sirio en 6.480 palabras –que nada tienen que ver con los efímeros tuits o las historias a golpe de hashtag– para recordarnos que el periodismo sigue interesado. No sólo fue la noticia más leída en *elmundo.es*, sino que Javier Espinosa fue trending topic en España

durante todo el domingo. «Hacia años que no leía un relato así», decía @CjpK6 o «lo mejor que leerás en mucho tiempo», recomendaba @otforeuss.

«Cuando creía que el periodismo me había decepcionado por completo, llegan como una vacuna Marc Marginedas y Javier Espinosa. Qué hombres», resumía @mmendizabal. Y es que Marginedas también contó ayer en *El Periódico* su «relato de un cautiverio» con el respaldo unánime de las redes: «Valientes».

Y ante todo este mar de halagos hacia Espinosa, el #prisionero43 en una, de nuevo, lección magistral de humildad utilizó Twitter para recordarnos que «el árbol no nos oculte el bosque»: «Los niños sirios luchan por conseguir algo para comer en Estambul» y que «toda una generación está creciendo desplazada y sin educación».

Al fin y al cabo, nuestro reportero de guerra nunca quiso ser trending topic y como decía aquella viñeta de Ricardo: «Alguien tenía que contarlo».

La roda

Periodisme davant el mirall

La exigència de transparència que s'intenten aplicar els polítics també ha arribat als mitjans i els seus professionals. El Congrés de Periodisme Digital, que des de fa 16 anys se celebra a Ossa, ha llançat en aquesta edició discursos combatius perquè els mitjans recuperin la credibilitat davant la ciutadania. Els estalviaré el cúmul de problemes que assetja la professió perquè els periodistes som els professionals que més difonem les nostres misèries: acomiadaments, tancaments, autocensura, pèrdua d'independència... No segueixo. La cita anual dels professionals digitals va versar sobre el periodisme a seques i va deixar en un segon terme debats superats sobre la xarxa i els seus canals. La normalització del món digital.

Mentre escric aquesta columna rebo aquest correu: «Regalar [aquí va la marca del mitjà] és una bona forma de recolzar un periodisme honest i compromès». Prolifereix projectes basats en el micromece-

La fragmentació marca la pugna dels Pedro J. de Ciutadans i els Cebrián de Podem

natge o la subscripció digital amb la bandera de la independència i l'esperit crític. És com si el panorama mediàtic espanyol es mogués al compàs dels perceptibles canvis polítics, i no al revés. Els partits que aspiren a regenerar els espais del PP i el PSOE potser busquen els seus referents mediàtics amb la lògica de l'Espanya de la transició. La qüestió és que els **Cebrián** de Podem o els **Pedro J.** de Ciutadans s'enfronten a una fragmentació més gran que la del futur arc parlamentari i a una pugna sense precedents per internet.

Tot semblava transcendent fins que el periodista mexicà **Daniel Moreno** va explicar els problemes de persecució i el cas del reporter i taxista **Moisés Sánchez**, assassinat per ordre d'un alcalde de l'estat de Veracruz. Aquí **Pablo Echenique** (Podem) proposa que s'implantessin segells de qualitat de la informació en els mitjans. Atenció a la dada. ≡

Gas Natural y Atresmedia, fundaciones más transparentes

CINCO DIAS *Madrid*

Las fundaciones Atresmedia y Gas Natural Fenosa, como fundaciones empresariales, y Barceló y Luca de Tena, familiares, lideran el ranking de transparencia en España, según el estudio *Construir confianza 2014. Informe de transparencia y buen gobierno en la web de las fundaciones españolas*, elaborado por la Fundación Compromiso y Transparencia.

En el extremo opuesto, las de empresas como Sacyr, Unicaja, Villar-Mir, Vocento y Coca-Cola y las familiares Puig, Adolfo Domínguez y Paideia son las más opacas.

En su sexta edición, este informe evalúa aspectos como la publicación en la web de la información de contacto, la misión, la descripción de programas y actividades, la información sobre directivos, personal y patronato, el gobierno de la fundación, la información económica y la

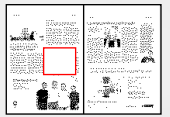
INVERSIONES

● **El área de gobierno**, que incluye el contenido de política de inversiones, es la que más bajo porcentaje de cumplimiento registra. Solo un 4% de las fundaciones, tanto empresariales como familiares, publican en su página web la política de inversiones.

medición de resultados de las 50 principales fundaciones empresariales y 26 familiares de España.

En el análisis por los sectores empresariales a los que pertenecen las fundaciones corporativas, se desprende que son el de energía y de seguros los que cuentan con más fundaciones transparentes y el agroalimentario, automoción, construcción, distribución, farmacéutico, financiero, infraestructuras, minero, servicios, tabacalero y telecomunicaciones los que suman más fundaciones catalogadas como translúcidas y opacas (cumplen menos de 12 y 8 de los 17 indicadores).

Por primera vez, cuatro fundaciones familiares alcanzan un nivel óptimo de transparencia: Fundación Barceló, Fundación Luca de Tena, Fundación Barrié de la Maza y Fundación Mario Losantos.

Redes sociales

Facebook redirige publicidad de una funeraria a un enfermo de cáncer

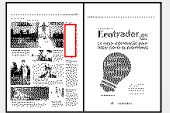
ABC MADRID

Daniel Kapp, un consultor austriaco al que hace poco más de un mes le habían diagnosticado cáncer de próstata, ha denunciado a través de Twitter que tras buscar información en la web sobre su enfermedad, Facebook puso en su muro el anuncio de una funeraria.

Una de las características de esa red social es que redirige hacia sus usuarios publicidad de productos relacionados con las búsquedas que se realizan. Así, a quienes navegan mucho, por ejemplo, en páginas web de moda, no tardarán en aparecerles en

su muro anuncios relacionados con la ropa o los complementos. Esta publicidad no es casual. La red social de Mark Zuckerberg dirige esos contenidos a sus usuarios y así lo explica en su política de privacidad. El problema es que, a veces, el tipo de contenido que busca el usuario puede provocar malentendidos. Como ha sido el caso.

Tras el diagnóstico, Kapp buscó información sobre el tratamiento, la enfermedad y médicos, y por esa razón, Facebook le mostró este tipo de contenidos que, para el austriaco, son «de muy mal gusto».

Los internautas: "la publicidad en la red es un problema"

El exceso de publicidad es considerado el principal problema de Internet por los usuarios españoles, quienes reconocen que su existencia es necesaria pero afirman que les resulta más molesta que en otros medios, asegura una encuesta de la Asociación para la Investigación de Medios de Comunicación (AIMC) recogida por *Efe*. El 58,6 por ciento de los encuestados cree que en Internet hay demasiada publicidad, al 70 por ciento le molestan más los anuncios en la red que en otros medios y a tres de cada cuatro la publicidad en línea le parece menos interesante que la presente en otros lugares. Dicho estudio también hace referencia a la primacía del teléfono móvil como punto de acceso a la red ya que cada vez se utiliza más y durante más tiempo. A su vez, refleja que la sociedad pasa cada vez más tiempo conectada a la red.

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
14/03/15	Lofici de Ramon Barnils / Núvol	62	2
14/03/15	L'exposició d'acudits de Manel Fontdevila s'exposarà a la Seu de Col·legi de Periodistes a Barcelona / ElSetmanari.cat	64	1
14/03/15	Les negociacions dels partits sobre el sistema electoral continuen encallades / Diari de Girona	65	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
14/03/15	Los 40 mejores blogs para planificar tus acciones de comunicación y RR.PP. / Top Comunicación	67	3
15/03/15	Huelga de tweets en el diario Les Echos por la confusión entre periodismo y publicidad / Periodistas en Español	70	1
16/03/15	Per una LEC que no perpetuï els blocs electorals / Sindicat de Periodistes de Catalunya	71	2
16/03/15	Les notícies locals segueixen important en l'era digital / Comunicació 21	73	2

Col·legi de Periodistes de Catalunya

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Lofici de Ramon Barnils

Sábado, 14 de marzo de 2015

Què és un periodista? torna a ser invocat en aquests moments de crisi i misèria del periodisme. Avui fa catorze anys de la seva mort. Jordi Van Campen llegeix el llibre homenatge Vint i Ramon Barnils (Dau Edicions), de Laia Altarriba, que recull testimonis d'amics i companys de professió que posen de manifest la vigència del seu llegat. Barnils és avui el nom del periodisme que torna. Ramon Barnils, amb la seva esposa Marta May, el dia 4 de desembre de 1974 | Arxiu Barnils La publicació de Parlem d'algú que va escriure i col·laborar a mitjans com Tele/eXpres, El Noticiero Universal, Agència EFE, El Temps i La Vanguardia; d'algú que va recuperar El be negre amb potes rosses; que va possibilitar Ajoblanco, Solidaridad Obrera; que va participar a Catalunya Ràdio amb programes legendaris com El lloro, el moro, el mico i el senyor de Puerto Rico I dotze anys després de la seva mort, batega constant la presència de Ramon Barnils. No només a Sant Cugat, la seva ciutat natal, on dóna nom a un parc i a estudis de ràdio, i a on compta amb una Comissió Ciutadana que vetlla pel seu patrimoni, sinó gràcies a la iniciativa del Grup de Periodistes Ramon Barnils. El 2012, Xavier Fornells va organitzar-li un homenatge que va esdevenir un debat sobre la situació actual dels mitjans de comunicació: aquell vespre es va parlar de la dèria de Ramon Barnils per reforçar l'autoestima catalana des del periodisme. Ho aconseguia a través de la recuperació de la memòria col·lectiva, i sobretot impulsant una agència catalana de notícies, pas imprescindible per construir un espai comunicatiu català. Alguns dels presents havien recollit el seu testimoni: Joan M. Tresserras, Salvador Cot, Sílvia Barroso o el mateix Fornells. En aquestes circumstàncies, sorprenia la poca obra publicada de Ramon Barnils. Apenes un recull (Articles. Ramon Barnils, 2001) i un llibre d'homenatge pel cinquè aniversari de la seva mort (Ramon Barnils, periodista de referència, 2006). La novetat és Vint i Ramon Barnils, que se suma a aquesta llista per reivindicar una figura que no deixava indiferent a ningú. Es tracta d'un llibre i un documental que recullen entrevistes a familiars, amics, periodistes i polítics. Personatges tan variats com Joan de Sagarra, Eliseu Climent, Ferran Torrent, Marc Recha, Sergi Pàmies Una visió transversal de la vida de Ramon Barnils. És clar que tant l'autora del llibre, la periodista Laia Altarriba, com el Grup de Periodistes Ramon Barnils, tenien la voluntat d'homenatjar el periodista; però alhora de reivindicar la seva manera de treballar el periodisme: és a dir, amb sòlida formació i total independència de criteri, lluny de sectarismes. Vint i Ramon Barnils ofereix un retrat que va més enllà de la imatge de tertulià polèmic, i descobreix una persona sòlida, generosa, estructurada, amb una idea clara del país. El llibre consta de vint entrevistes dividides en cinc blocs temàtics, pensats a partir de lideari del propi Barnils. Els textos són presentats amb amenitat, sense preferències ni elitismes, donant veu tant a un amic de la infantesa com a un polític de renom, a la família o als deixebles. Els diferents entrevistats perfilen, amb sorprenent coincidència, la personalitat i circumstàncies del protagonista: un home brillant però rebel, calculador però entusiasta, independentista però àcrata, de gran rigor i honestat professional. Barnils a

Catalunya Ràdio El llibre ha comptat amb la complicitat de la família però sobretot dun dels fills de lhomenatjat, Ton Barnils i Carrera, editor dEdicions DAU. També inclou un interessant suport digital que mostra Ramon Barnils en acció (a la ràdio, a la televisió), conformat per 26 entrevistes, 19 de les quals inèdites. Un altre aspecte interessant daquesta obra és que no és només una aproximació a la vida de Ramon Barnils, sinó que constitueix una crònica del periodisme des de mitjans del franquisme fins a finals del segle XX. El llibre ens parla de precarietat laboral, de redaccions gairebé amateurs, de les condicions sota el franquisme Un retrat dèpoca de primera mà, amb acusacions i contradiccions, que va dels anys seixanta fins a finals de segle XX: la lluita antifranquista i el paper del moviment llibertari, així com un qüestionament necessari de la Transició política, i laposta de Ramon Barnils per la independència del nostre país. Destaca les moltes entitats i institucions que shan unit per fer possible aquest projecte: la Diputació de Barcelona, el departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya, lAjuntament de Sant Cugat i el Col·legi de Periodistes, sense oblidar el material cedit per Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio. Que era un llibre necessari ho indica la facilitat amb què, través del gènere de lentrevista, lautora ha bastit una obra que situa la figura de Ramon Barnils a primera fila del panorama periodístic català. Dau Edicions | Jordi Van Campen | Laia Altarriba | Perodisme | Ramon Barnils + Trending + Populars Deixa un comentari Cancel·la les respostes Ladreça electrònica no es publicarà Els camps necessaris estan marcats amb * Nom * Correu electrònic * Lloc web Comentari * 3 Comentaris Retroenllaç: Presència de Ramon Barnils (i II) | LHOME SENSE GAT Anònim el 20 novembre 2013 a les 0:21 ha dit: Ens calen més periodistes com en Ramon Barnils. Felicitats pel nou llibre-homenatge! Jordi Jo el 6 maig 2014 a les 11:15 ha dit: Sorprèn la poca obra publicada de Ramon Barnils. Vaja, és que resulta que no en té. No, el que sorprèn és posar pels núvols com si fos patrimoni cultural europeu un periodista sense llibres, per motius ideològics i de col·locació professional a mitjans de la Gene. Fem el ridícul, com sempre, enlairant emperadors que van despullats, amb independència de la seva simpatia.

L'exposició d'acudits de Manel Fontdevila s'exposarà a la Seu de Col·legi de Periodistes a Barcelona

Sábado, 14 de marzo de 2015

Fins el 31 de març es pot visitar a la seu de la Demarcació Catalunya Central del Col·legi de Periodistes l'exposició "El Llapís més esmolat. El procés creatiu de Manel Fontdevila, l'acuditaire irreverent". S'hi mostra el dibuix original, fet a mà, alguns esborranys, i la vinyeta definitiva de vint-i-cinc acudits publicats a el diari. es, bona part dels quals han estat recopilats en el llibre "En el lado bueno de la valla", (Roca Editorial, 2014). L'autor va triar, principalment, les vinyetes que retraten el conflicte Catalunya-Espanya. També hi va incloure l'acudit dedicat a Charlie Hebdo . L'exposició ha estat una iniciativa de la Demarcació Catalunya Central del Col·legi de Peiodistes i serà a Manresa fins el 31 de març. Es pot visitar de dilluns a divendres, de 9.30 a 13.30 i de 18.00 a 20.00 hores (dijous tarda, tancat), i els dissabtes, de 18.00 a 20.00. Després es traslladarà a la seu del Col·legi de Periodistes, a Rambla de Catalunya, 10, de Barcelona. Exposició fotogràfica de les tres diades, en ruta La junta de la demarcació està especialment satisfeta de la tasca iniciada per divulgar la feina dels professionals de la comunicació a través de la sala d'exposicions situada a la seva seu. La primera exposició que va organtizar la demarcació va ser "Il·lusió. Convicció. Llibertat? Crònica gràfica dun procés impulsat per la societat civil catalana per decidir el seu futur polític. La mostra recull el treball gràfic realitzat per Nofre Pasqual i Sergi Ferrés durant els tres últims 11 de setembre. Després de Manresa, l'exposició també va anar a la seu del Col·legi, a Barcelona, on es estarà exposada fins el 17 d'abril. Tot seguit, i fins a finals de maig, l'exposició serà a l'espai cultural Can Alcover, de Mallorca, un centre situat al nucli antic de Palma que gestiona l'Obra Cultural Balear. Els mesos de juny i juliol, les fotos es podran visitar a la sala d'exposicions del Col·legi d'Arquitectes de Vic, a la plaça de la Catedral.

Les negociacions dels partits sobre el sistema electoral continuen encallades

Sábado, 14 de marzo de 2015

BARCELONA | EFE/DDG Els partits segueixen estancats en les seves posicions sobre el sistema electoral de la futura llei catalana als treballs en la ponència del Parlament, un tema fonamental que amb prou feines va ser tractat a la reunió d'ahir, que es va centrar en la redacció dels blocs electorals acordat fa una setmana. La ponència que elabora la futura llei electoral catalana va començar a redactar el capítol dels blocs electorals, després del consens aconseguit divendres passat, fet pel qual el debat en profunditat del sistema electoral, nucli de la llei, va quedar ajornat. Amb l'acord de fa una setmana, els partits volen "superar" els blocs electorals, que serien substituïts per un control de la proporcionalitat informativa per tres organismes, la Sindicatura Electoral (junta electoral central catalana), el Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) i el Col·legi de Periodistes (a través del Consell de la Informació de Catalunya), seguint a més els principis de "veracitat" i "pluralitat", segons van explicar fonts parlamentàries. D'aquesta manera, els partits van dedicar gairebé tota la reunió al redactat dels blocs electorals, i només van tractar el dels sistemes electorals durant deu minuts. El fet que les negociacions sobre el sistema electoral s'hagin posposat, ja que ahir els partits només es van reafirmar en les seves propostes, impossibilita que el debat a la totalitat de la llei es faci abans de Setmana Santa, tal com estava previst inicialment, i que quedi postergat per a després de les vacances. El sistema electoral és un dels punts que més allunya en aquests moments el PSC de CiU, ERC i ICV-EUiA, ja que els socialistes, encara que reivindiquen proporcionalitat, rebutgen que es modifiqui el nombre de diputats per circumscripcions. [Compartir a Twitter](#) [Compartir a](#)

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Los 40 mejores blogs para planificar tus acciones de comunicación y RR.PP.

Sábado, 14 de marzo de 2015

POR REDACCIÓN. jueves 12 de marzo de 2015 En una reciente encuesta, hemos preguntado a nuestros lectores cuáles son los blogs que, según su experiencia, les resultan más útiles y satisfactorios en para sus acciones de comunicación y RR.PP. A partir de las respuestas, hemos elaborado una lista de 40 blogs destacados que, en sucesivas ediciones, iremos ampliando y enriqueciendo. Si quieres colaborar con tus preferencias en las próximas actualizaciones, puedes enviarnos los nombres de los blogs que mejores resultados te dan: PINCHA AQUÍ .

ECONOMÍA Y EMPRESA EL BLOG DE JAVIER MEGÍAS www.javiermegias.com/blog Javier Megías ha trabajado durante años asesorando a startups e inversores en cómo diseñar y ejecutar sus modelos de negocio, crear estrategias ágiles de llegada al mercado e implantar métricas de negocio. Ese es precisamente uno de los contenidos principales de su blog, además de otros. Contacto: javiermegias.com/contacto

SHERPA FINANCIERO www.sherpafinanciero.com El autor, José María Casero, aborda en este blog desde 2012 todo lo relacionado con la financiación de empresas y startups. Se dirige a emprendedores, autónomos, empresarios, gerentes, directores de empresa, directores financieros... El blog ayuda a definir necesidades, aclarar ideas, definir la estrategia adecuada para tener acceso a financiación... Contacto: www.sherpafinanciero.com/contacto

A FIN DE MES www.afindemes.es Pertenece a la red de medios de Blogestudio. Especializado en economía doméstica, este blog estaenfocado a la búsqueda de oportunidades de ahorro, ofertas o descuentos del mercado. Además, publica consejos y trucos para llevar al día las cuentas y llegar a fin de mes con menos dificultades. Contacto: www.afindemes.es/contacto

SINETIA www.sintetia.com Sintetia es un blog nacido de la pasión de tres economistas: Abel Fernández, Javier García y Andrés Alonso. Los editores comparten un perfil académico, a la vez que desarrollan una actividad profesional en el mundo de la consultoría, banca y empresa. La clave diferenciadora de Sintetia es el uso de las herramientas del análisis económico para hablar de los temas de hoy con vision neutral. Contacto: www.sintetia.com/contacto/

EL BLOG SALMÓN www.elblogsalmon.com Es un blog perteneciente a la red de Weblog. Está especializado en el mundo de la economía, las finanzas y la empresa, sin olvidar la economía doméstica. Contacto para notas de prensa: prensa@elblogsalmon.com

GURÚSBLOG www.gurusblog.com Bolsa, economía, empresas, finanzas... Un amplio abanico temático abordado desde unos planteamientos, según señalan, de total independencia. Piden que no se les envíen notas de prensa. Contacto: gurusblog@gmail.com

AHORRO DIARIO www.ahorrodiario.com Es una publicación de WeblogsSL dedicada al ahorro. Analiza cómo hacer compras y hábitos inteligentes para gastar menos y sacarle más partido a nuestros recursos. Contacto: contacto@ahorrodiario.com

MODA Y BELLEZA CORAZÓN DE MANIQUÍ www.corazonmaniqui.com La bloguera autora de este blog, Nerea, es una ibicenca aficanda en Madrid y experta en gestión comercial

Audiencia: 14.665

Ranking: 5

VPE: 97

Página: 2

Tipología: online

y marketing, además de en moda. Puso en marcha esta bitácora con la idea de que la moda no podía ser tan frívola como la pintan, y que podría adaptar a moda de la calle, y con precios low cost, las tendencias que se pueden ver en la pasarela. Obtuvo el premio al 'Mejor Blog de Moda y Belleza 2011' en el concurso del diario 20 minutos,. Contacto: corazondemaniqui@hotmail.com BALAMODA www.balamoda.net Belén, creadora de este blog en septiembre de 2009, expone en este espacio su visión de la moda y de la vida, con comentarios y vídeos didácticos y entretenidos Sobre moda. Contacto: balamoda@gmail.com Tel. 610090751 NO SOY TU ESTILO www.nosoytuestilo.com Blog de moda, belleza, looks personales, lifestyle y DIY. Un blog con prendas y productos asequibles para todos, realizado por Estefanía Ruiz. Contacto: nosoytuestilo@gmail.com RAYAS Y CUADROS www.rayasycuadros.net Es un blog de moda masculina que nació con la idea de informar al hombre del siglo XXI de las nuevas tendencias que van surgiendo en la sociedad. Contacto: javierollero@rayasycuadros.net ESCAPARATE MODA www.escaparatemoda.es Blog de moda, tendencias, desfiles, eventos, fiestas, looks, decoración, bodas, street style y moda flamenca. Fue puesto en marcha en 2008 por el periodista Alejandro Becé tras trabajar para marcas y medios como Mercedes Benz, Philips, Weblogs, See by Chloé, Glamour... Pronto, la relación con las marcas nos llevó hasta las colaboraciones a nivel nacional, llegando a ser blogger oficial de la MBFWMadrid, 080, The Brandery BCN... Contacto: escaparatemoda@gmail.com TECNOLOGÍA XATACA www.xataka.com Noticias sobre las últimas tecnologías en electrónica de consumo, móviles, tablets, informática, etc Xataka, lanzado en 2004, es una publicación de Weblogs SL que pretende contar de manera rigurosa y con pasión la actualidad tecnológica. Uno de sus puntos fuertes: analizar en profundidad los principales lanzamientos y compararlos con otros modelos similares. Contacto para notas de prensa : prensa@xataka.com Teléfono: (+34) 91 714 01 67 EL BLOG DE ENRIQUE DANS www.enriquedans.com Blog que recoge las ideas y juicios personales sobre la tecnología y sus efectos de este reconocido gurú del mundo de la tecnología. Aparecen comentarios sobre noticias que le han llamado la atención, así como reseñas de su actividad. Contacto: enrique.dans@gmail.com ALT 1040 www.alt1040.com Es una guía del geek con noticias y opiniones sobre el mundo de internet, la cultura digital, la tecnología, propiedad intelectual, etc. Es un blog que pertenece a Hipertextual. Contacto: hipertextual.com/contacto/ INCOGNITOSIS WWW.javipas.com Blog de Javier Pastor más conocido en el sector como JaviPas - lleva desde 1999 dedicándose profesionalmente al periodismo técnico. Contacto: javipas@gmail.com GENBETA www.genbeta.com Es una publicación de WeblogsSL dedicada a seguir la actualidad del mundo del software, de internet y de los servicios web. Allí se puede encontrar una utilidad nueva, un truco desconocido, una guía para sacar más partido de los equipos.... Contacto: contacto@genbeta.com GASTRONOMÍA EL COMIDISTA <http://blogs.elpais.com/el-comidista/> El Comidista, popular blog de El País escrito por Mikel López Iturriaga, trata todos los aspectos de la realidad relacionados con la comida. No sólo da recetas fáciles de hacer, habla de restaurantes accesibles o descubre, con una buena dosis de humor, los últimos avances en trastos de cocina, sino que comenta cualquier conexión de lo comestible con la actualidad o la cultura pop. VIDEOJUEGOS AREA JUGONES www.areajugones.es Es un blog especializado en el sector de los videojuegos. Con un equipo altamente especializado ,

Top Comunicación

<http://www.topcomunicacion.com/noticia/5562/los-mejores-blogs-para-planificar-tus-acciones-de-comunicacion-y-rpp>

Sáb, 14 de mar de 2015 01:19

Audiencia: 14.665

Ranking: 5

VPE: 97

Página: 3

Tipología: online

constituye un lugar donde pasar el rato, hacer el ganso y si eso informarte un poco sobre que ocurre en el mundillo gamer. Contacto: contacto@areajugones.com TURISMO LA VIAJERA EMPEDERNIDA www.laviajeraempedernida.com La autora de este blog, Nani Arenas, es una periodista especializada en turismo con gran experiencia en medios escritos y audiovisuales. Trabaja como asesora y consultora en temas de promoción para distintos destinos y proyectos siempre centrada en la creación de estrategias de marca turística aplicadas a la comunicación. Y con un objetivo, ayudar a las marcas a comunicar en el complejo siglo XXI y crear buenas historias. Contacto: bloglaviajeraempedernida@gmail.com EL VIAJERO ASTUTO <http://blogs.elpais.com/viajero-astuto/> Blog alojado en la web de El País que tiene un enfoque eminentemente práctico donde lo que importa es no perder el tiempo a la hora de encontrar los chollos y la inspiración. Aporta pistas sobre los pequeños secretos del mundo de los viajes. El autor, Isidoro Merino, ha nadado con leones marinos en las islas Galápagos y desayun

Huelga de tweets en el diario Les Échos por la confusión entre periodismo y publicidad

Domingo, 15 de marzo de 2015

Después de la huelga de firmas, llevada a cabo en 2013 por las periodistas del diario económico francés Les Échos, para protestar porque solo aparecían en sus páginas los nombres de tres mujeres profesionales de la información, el 13 de marzo de 2015 la redacción en pleno ha hecho huelga de tweets de 24 horas, en este caso para mostrar su desacuerdo con lo que califican de confusión entre periodismo y publicidad, escribe, en el digital Rue 89, Rémi Noyon. Ustedes dicen- conocen esos publinreportajes que roban espacio en la maqueta de los periódicos que los publican. O esas cuñas publicitarias en la radio que parodian el timbre de voz de los presentadores habituales de la emisora. Todo eso se mezcla con el brand content mediante colaboraciones (partenariats) que hacen aún más nebulosa la frontera entre periodismo y publicidad. (El brand content o contenido de marca es un género creativo diferente de la publicidad, según el Diccionario de Marketing, que asocia una lógica de comunicación de marca en el lanzamiento de un producto o una campaña de selección de personal, por ejemplo- a la presentación en un medio tradicional: ficción, reportaje Al contrario que la publicidad, se caracteriza por su autonomía editorial y por la ausencia de argumentario o slogan comercial asociado sistemáticamente a su visualización) Leila de Comarmonf, presidenta de la Sociedad de Periodistas (SDJ) de Les Échos ha explicado a Rue 89: Nos atacan por varios frentes. Está la publicidad tradicional, intrusiva; y están los falsos contenidos, que se apoderan de nuestras maquetas y violan los códigos periodísticos. El desafío es la distinción entre el trabajo de los periodistas y la publicidad Les Échos, fundado en 1908, es un diario de información económica y financiera de orientación liberal propiedad del Grupo Les Échos, que ha pasado a tener formato diario digital conservando una edición semanal impresa, y que forma parte de la marca LVMH, iniciales que originalmente significaban Louis Vuitton Moët Hennessy pero que hoy abarcan más de sesenta empresas líderes en la industria mundial del lujo. La Huelga de Mujeres de Échos La huelga de ahora tiene un antecedente en el diario económico francés. El 7 de junio de 2013, las periodistas de la redacción de Les Échos llevaron a cabo una huelga de firmas, en un desafío a la jerarquía masculina y en señal de protesta por la escasez de jefas en el periódico: en las 40 páginas de la edición del día, solamente figuraban tres nombres de autoras de informaciones o comentarios: Nosotros, mujeres periodistas decía el comunicado que entregaron aquel día a la dirección- con el paso de los años nos hemos vuelto invisibles () Diariamente somos tan numerosas como los hombres a la hora de hacer el periódico; sin embargo, no existen mujeres en los distintos niveles de la dirección

Per una LEC que no perpetuï els blocs electorals

Lunes, 16 de marzo de 2015

Amb motiu del debat parlamentari sobre la Llei electoral catalana (LEC), el president de l'SPC, Ramon Espuny, ha adreçat una carta als membres de la Cambra catalana en la qual demana als legisladors que ometin en el seu redactat qualsevol referència a la «proporcionalitat» en relació a la informació electoral en els mitjans públics. El sindicat sempre ha rebutjat els blocs d'informació electoral durant les campanyes i ara demana als diputats i diputades que no perpetuïn aquest despropòsit periodístic i democràtic a la nova LEC. Els text de la carta és el següent: «Quan el Parlament va encarregar a un grup d'experts l'elaboració d'un informe sobre la Llei Electoral Catalana, els professionals de la informació vam descobrir amb sorpresa que aquest informe proposava incloure un capítol sobre com s'ha de fer la informació electoral en els informatius dels mitjans audiovisuals públics, i que s'havia fet sense cap consulta prèvia als professionals. En una trobada posterior de la comissió de mitjans públics del Col·legi de Periodistes amb alguns dels experts autors de l'informe, i després d'un acalorat debat sobre com s'havien fet les coses, es va acordar que quan s'obrís la ponència hi hauria compareixences, entre elles dels professionals, per poder donar el seu punt de vista. Anys després, quan es va reprendre la ponència, vam comparèixer efectivament en nom del Col·legi i del Sindicat de Periodistes, i vam donar les raons per les quals consideràvem que voler regular la manera de fer la informació de les campanyes electorals era una interferència clara en el dret constitucional a la llibertat d'informació. Entremig, i després d'anys d'indicar els professionals que la doctrina de la JEC sobre els blocs no se sustentava en cap norma legal, el legislador espanyol va reformar la LOREG introduint-hi el boirós concepte de proporcionalitat, trasplantat del criteri vigent per als espais gratuïts de propaganda electoral. També va ampliar aquest concepte a les televisions privades (no a les emissores de ràdio), i va estendre l'obligació del seu compliment també als debats i a les entrevistes electorals. Val a dir però, que en cap d'aquests darrers casos hem conegut cap denúncia o sanció pel seu incompliment, que ha estat reiterat des del 2011, any de la reforma de la LOREG. Ara, davant el possible acord en una llei tan important com la LEC, ens preguntem per què s'ha de calcar l'arbitrària normativa de la LOREG, que no dóna resposta a les noves realitats polítiques com s'ha vist en la resolució de la Junta Electoral a Andalusia, i per què és obligatori prendre-la com a referent, quan aquest Parlament ha fet i fa tantes proclames de sobirania. Els professionals confiàvem en una LEC que superés molts dels defectes de la llei electoral espanyola, i també els referits a la intromissió indeguda en la feina dels professionals i la lliure informació. Que no per ser lliure ha de ser arbitrària, i més en el cas dels mitjans de comunicació públics, que ja estan obligats per llei al pluralisme, la imparcialitat i la neutralitat. Si aquests principis no es compleixen, ja hi haurà organismes, com en els països del nostre entorn democràtic, que s'encarregaran d'avaluar si hi ha hagut incompliments. Però mai es pot fer de manera prèvia, com ho era en el seu temps la censura, i menys encara sobre criteris de control del temps i de l'ordre en funció de la

Audiència: 4.190

Ranking: 4

VPE: 25

Página: 2

Tipología: online

representació anterior, que no és cap criteri objectiu que hagi de passar per sobre dels criteris informatius, que també inclouen la representativitat i l'abast i la mida dels actes electorals. Per tot plegat els demanem que excloguin cap referència al gasós concepte de "proporcionalitat" que ni és professional ni és democràtic, en la mesura que serveix per atorgar temps i ordres diferents a les candidatures, quan els principis que es vol defensar en els mitjans públics són els d'imparcialitat i neutralitat, que considerem incompatibles amb la proporcionalitat.»

Les notícies locals segueixen important en lera digital

Lunes, 16 de marzo de 2015

És ben cert que no sé el que ens espera en el futur per a la premsa. I ningú ho sap, crec; potser en Jeff Jarvis, guru dels mitjans digitals, en té alguna idea. La darrera que ha dit, i va ser recentment en un acte patrocinat per Banc Sabadell, és que estem en el principi dun canvi que cada vegada serà més ràpid. Totalment d'acord. Es va acabar el model de mitjans comunicació de masses, el model que va néixer amb la impremta de Gutenberg. Ara hem de prestar servei i crear valor per als ciutadans, va explicar l'expert periodista. Tenim, però, un problema. A molts ens encanta la premsa en paper, segurament també al senyor Jarvis, i ara com ara és necessària perquè la crua realitat ens mostra que els mitjans digitals ja haurien de ser rendibles en el seu format, però no ho són. I necessiten el paper això tan mal vist per a molts. D'acord que un periòdic, si no és rendible, mor. D'acord que el digital serà el futur i avui ja trepitja fort; potser sí que les editores acabaran essent digitals i solament caldrà imprimir de forma opcional si és una activitat rendible... Precisament aquest expert nord-americà matisava, a Madrid, que aquesta mort anunciada per a la premsa en paper en els quioscos, encara tindrà un període de transició en el qual força lectors continuaran apostant per la seva premsa tradicional. Un cop deixa clar que hi haurà paper després del 2043 any en què ell mateix havia donat per liquidada la premsa impresa, el guru va deixar anar una altra afirmació, que comparteixo plenament (com en moltes altres coses, perquè per això és un guru respectat i seriós). Jeff està convençut que els mitjans locals seran cada vegada més forts. Els mitjans de casa mantindran i potser augmentaran la seva fortalesa senzillament perquè les notícies locals segueixen important. I cada vegada més. Així, una de les màximes del periodisme (el proper interessa més), es compleix també en lera digital. És el que ha confirmat Pew Research, el centre d'investigació nord-americà que, en una anàlisi a tres ciutats mitjanes, ha arribat a la conclusió que el món digital no ens ha canviat tant: el local ens segueix important. En concret, l'estudi apunta que nou de cada deu persones asseguren llegir mitjans i informació locals. I que, a més, parlen d'això: dues de cada tres persones afirma haver discutit amb altres persones qüestions d'índole local. L'estudi ha analitzat les preferències informatives dels habitants de tres urbs: Macon, Geòrgia; Denver, Colorado, i Sioux City, Iowa. Així, l'estudi ha establert diversos patrons en aquestes localitats, que revelen hàbits de consum d'informació local: els residents obtenen la major part de la seva informació per televisió, i molt pocs per altres punts no tradicionals, com els governs. Però aquesta no és pas informació local. Una altra conclusió, potser una mica sorprenent, és que només un de cada deu assegura assabentar-se de notícies locals principalment a través de xarxes socials com Twitter o Facebook. La mateixa quantitat diuen saber-les des de la seva televisió o ràdio local en l'últim any. La resta, la immensa majoria, sinformen del que passa a casa a través de la premsa en paper (gratuïta o de pagament) i digital. L'estudi s'assembla molt als resultats pel llibre blanc que fa anys elabora la Premsa Comarcal catalana. Naturalment, analitza els que consumeixen més periodisme local. Així,

Comunicació 21

<http://comunicacio21.cat/opinio-comunicacio21/110077-les-noticies-locales-segueixen-important-en-l-era-digital>

Lun, 16 de mar de 2015 09:33

Audiencia: 12.570

Ranking: 4

VPE: 70

Página: 2

Tipología: online

destaca que usen més mitjans locals aquelles persones que simpliquen: que participen en comunitats, grups, esdeveniments, associacions de veïns... I que a més ho fan amb més varietat: mentre que la majoria de ciutadans sinforma a través de la televisió per a assumptes nacionals o regionals, la gent implicada diversifica les seves fonts dinformació i aposta per les publicacions locals. A més, tendeixen a utilitzar més eines digitals. A lespera del què ens dirà lInforme de la Comunicació de Catalunya el proper mes de juny (lInforme biennal que realitza lINCOM amb el patrocini de Gas Natural, de lectura obligatòria per a la gent del sector). De moment sabem que l'estudi nord-americà indica que, en els mitjans analitzats, es mostren diferències en la forma dabordar la informació: mentre que a les televisions predomina el periodisme reactiu cobertura desdeveniments provocats externament, en els periòdics i diaris de proximitat es troba més iniciativa pròpia: solen treure més històries que sorgeixen de les seves investigacions. A més, segueixen tenint el poder: marquen ells lagenda informativa , tot i la proliferació de blocs i mitjans alternatius. L'estudi apunta que, als EUA, almenys, les agències han deixat en mans dels mitjans regionals i locals les seves notícies. Les grans agències dinformació omplen les pàgines dels diaris i mitjans, però amb històries internacionals, aquelles que per raons òbvies els mitjans locals no poden cobrir total o parcialment. La raó és clara com laigua: les notícies locals segueixen important en lera digital. Allà i aquí. I cada vegada més. Tan globals com som! Estanis Alcover i Martí. Periodista i consultor de comunicació.